K J S

King James bibeln på svenska

1 Moseboken

GENESIS

September 2013
(Reviderad September 2023)

Patrik Firat
www.NyaTestamentet.nu

Kapitel 1

1 Skapelsen av himmel och jord. 3 Ljuset. 6 Himlavalvet. 9 Hav och jord. 11 Jorden fruktbar. 14 Solen, månen och stjärnorna. 20 Liv i havet och fåglar. 24 Jordens djur. 26 Människan. 29 Föda.

1 I begynnelsen skapade Gud himlen och jorden.
Joh 1:1, 17:5, 24, 1 Joh 1:1, 5:7, Ord 8:22, Heb 1:2, 10, 1 Kor 8:6, Ef 3:9, Kol 1:16, Upp 1:8, 11, 3:14, 21:6, 22:13, Mik 5:2, Jes 9:6
2 Och jorden var utan form, och tom; och mörker *var* över djupets yta. Och Guds Ande rörde sig över vattnets yta.
3 Och Gud sade, Låt det komma ljus: och det kom ljus. *Joh 1:4, 8:12, 9:5, 2 Kor 4:6*
4 Och Gud såg ljuset, att *det var* gott: och Gud avskilde ljuset från mörkret.
**divided the light from the darkness: Heb. between the light and between the darkness*
5 Och Gud kallade ljuset Dag, och mörkret kallade han Natt. Och den kvällen och den morgonen var den första dagen.
**And the evening and the morning were the first day: Heb. And the evening was, and the morning was*
6 Och Gud sade, Låt det mitt i vattnet vara ett valv, och låt det skilja vattnet från vattnet.
**firmament: Heb. expansion*
7 Och Gud gjorde valvet, och skilde vattnet som *var* under valvet från vattnet som *var* över valvet: och det blev så.
8 Och Gud kallade valvet Himmel. Och den kvällen och den morgonen var den andra dagen.
9 Och Gud sade, Låt vattnet under himlen samlas ihop till en plats, och låt det torra visa sig: och det blev så.
10 Och Gud kallade det torra Jord; och vattensamlingen kallade han Hav: och Gud såg att *det var* gott.
11 Och Gud sade, Låt jorden frambringa gräs, fröbärande ört, *och* fruktträdet, bärande frukt efter sitt slag, som *har* frö i sig, på jorden: och det blev så.
**grass: Heb. tender grass*
12 Och jorden frambringade gräs, *och* fröbärande ört efter sitt slag, och trädet, bärande frukt, som *hade* frö i sig, efter sitt slag: och Gud såg att *det var* gott.
13 Och den kvällen och den morgonen var den tredje dagen.
14 Och Gud sade, Låt det vara ljus på himlens valv för att skilja dagen från natten; och låt dem bli till tecken, och till tider, och till dagar, och år:
**the day from the night: Heb. between the day and between the night*
15 Och låt dem vara till ljus på himlavalvet för att ge ljus på jorden: och det blev så.
16 Och Gud gjorde två stora ljus; det större ljuset till att härska *över* dagen, och det mindre ljuset till att härska *över* natten: *han gjorde* också stjärnorna.
**to rule the day: Heb. for the rule of the day, etc.*
17 Och Gud satte dem på himlavalvet till att ge ljus på jorden,
18 Och till att härska över dagen och över natten, och till att skilja ljuset från mörkret: och Gud såg att *det var* gott.
19 Och den kvällen och den morgonen var den fjärde dagen.
20 Och Gud sade, Låt vattnen rikligt frambringa den vimlande varelsen som har liv, och fåglar *som* må flyga över jorden på det öppna himlavalvet.
**moving: Or, creeping*
**life: Heb. Soul*
**open firmament of heaven: face of the firmament of heaven*
21 Och Gud skapade väldiga valar, och varje levande varelse som rör sig *där*, som vattnen rikligt frambringade, efter deras slag, och varje bevingad fågel efter deras slag: och Gud såg att *det var* gott.
22 Och Gud välsignade dem, sägande, Var fruktsamma, och föröka er, och uppfyll havens vatten, och låt fåglar föröka sig på jorden.
23 Och den kvällen och den morgonen var den femte dagen.
24 Och Gud sade, Låt jorden frambringa den levande varelsen efter sitt slag, boskap, och krälande ting, och jordens djur efter sitt slag: och det blev så.
25 Och Gud gjorde jordens djur efter deras slag, och boskap efter deras slag, och allt som krälar på jorden efter deras slag: och Gud såg att *det var* gott.

26 Och Gud sade, Låt oss göra
människan till vår avbild, efter vår likhet:
och låt dem ha herravälde över havets
fiskar, och över himlens fåglar, och över
boskapen, och över hela jorden, och över
varje krälande sak som krälar på jorden.
27 Så Gud skapade människan till sin
egen avbild, till Guds avbild skapade han
honom; man och kvinna skapade han
dem.
28 Och Gud välsignade dem, och Gud
sade till dem, Var fruktsamma, och
föröka er, och uppfyll jorden, och kuva
den: och ha herravälde över fiskarna i
havet, och över himlens fåglar, och över
varje levande sak som rör sig på jorden.
**moveth: Heb. creepeth*
29 Och Gud sade, Se, jag har gett er varje
fröbärande ört, som *finns* över hela
jordens yta, och varje träd, hos vilket
frukten *kommer* från ett träd bärande frö;
det skall vara till mat åt er.
**bearing seed: Heb. seeding seed*
30 Och åt varje djur på jorden, och åt
varje fågel under himlen, och åt varje sak
som krälar på jorden, *som har* liv i sig,
har jag gett varje grön ört till föda: och
det blev så.
**life: Heb. a living soul*
31 Och Gud såg alla ting som han hade
gjort, och, se, *det var* mycket gott. Och
den kvällen och den morgonen var den
sjätte dagen.

Kapitel 2

*1 Den sjunde dagen, skapelsen fullbordad och vila.
4 Skapelsen innan syndafallet. 8 Edens trädgård. 17 Gott och ont kunskapens träd. 18 Gud skapar djuren, fåglarna och kvinnan.*

1 Så fullgjordes himlarna och jorden, och
hela deras härskara.
2 Och på den sjunde dagen slutförde Gud
sitt verk som han hade gjort; och på den
sjunde dagen vilade han från allt sitt verk
som han hade gjort.
3 Och Gud välsignade den sjunde dagen,
och heliggjorde den: eftersom han på den
hade vilat från allt sitt verk som Gud
skapade och gjorde.
**created and made: Heb. created to make*
4 Dessa *är* himlarnas och jordens historia
när de blev skapade, på den dagen då
HERREN Gud gjorde jorden och
himlarna,
5 Och varje planta på marken innan de
var på jorden, och varje ört på marken
innan de växte: ty HERREN Gud hade
inte fått det att regna på jorden, och *det
fanns* inte en människa att bruka marken.
6 Men det steg upp en dimma från jorden,
och vattnade markens hela yta.
**but there went up a mist from: Or, a mist which went up from*
7 Och HERREN Gud formade mannen
av markens stoft, och andades in livets
anda i hans näsborrar; och mannen blev
en levande själ.
**of the dust of the ground: Heb. dust of the ground*
8 Och HERREN Gud planterade en
trädgård österut i Eden; och där satte han
mannen som han hade format.
9 Och ur marken fick HERREN Gud
varje träd att växa som är ljuvligt för
ögat, och gott till föda; också livets träd
mitt i trädgården, och gott och ont
kunskapens träd.
10 Och ut ur Eden gick en flod till att
vattna trädgården; och därifrån var den
delad, och blev fyra huvuden.
11 Namnet på den första *är* Pison: det *är*
den som omger hela landet Havilah, där
det finns guld;
12 Och guldet i det landet *är* gott: där
finns bdellium och onyxsten.
13 Och namnet på den andra floden *är*
Gihon: det *är* densamma som omger hela
Etiopiens land.
**Ethiopia: Heb. Cush*
14 Och namnet på den tredje floden *är*
Hiddekel*(Tigris)*: det *är* den som går mot
Assyriens östra *sida*. Och den fjärde
floden *är* Eufrat.
**toward the East of Assyria: Or, Eastward to Assyria*
15 Och HERREN Gud tog mannen, och
satte honom i Edens trädgård till att bruka
den och till att bevara den.
**the man: Or, Adam*
16 Och HERREN Gud befallde mannen,

sägande, Du må fritt äta av vart och ett
träd i trädgården:
*freely eat: Heb. eating thou shalt eat
17 Men av gott och ont kunskapens träd,
skall du inte äta ifrån: ty på den dagen
som du äter av det skall du sannerligen
dö.
*surely die: Heb. dying thou shalt die
18 Och HERREN Gud sade, *Det är* inte
gott att mannen skulle vara ensam; jag
kommer göra *för* honom en hjälp
passande för honom.
*meet for him: Heb. as before him
19 Och ur jorden formade HERREN Gud
alla markens djur, och varje fågel under
himlen; och hämtade *dem* till Adam att se
vad han skulle kalla dem: och vad än
Adam kallade varje levande varelse, det
blev dess namn.
*Adam: Or, the man
20 Och Adam gav namn åt alla
boskapsdjur, och åt himlens fåglar, och åt
alla markens djur; men för Adam blev
inte funnet en passande hjälp för honom.
*gave: Heb. called
21 Och HERREN Gud vållade en tung
sömn att falla över Adam, och han sov:
och han tog ett av hans revben, och
stängde igen köttet på dess plats;
22 Och revbenet, som HERREN Gud
hade tagit från mannen, gjorde han *till* en
kvinna, och förde henne till mannen.
*made: Heb. built
23 Och Adam sade, Denna *är* nu ben av
mina ben, och kött av mitt kött: hon skall
bli kallad Kvinna, ty av Man blev hon
tagen.
24 Därför skall en man lämna sin far och
sin mor, och skall sluta sig till sin hustru:
och de skall vara ett kött.
25 Och de var båda nakna, mannen och
hans hustru, och skämdes inte.

Kapitel 3

1 Ormen lurar kvinnan. 6 Syndafallet. 15 Löftet om Kristus. 16 Straff. 21 HERREN gör kläder åt dem. 22 Adam drivs ut ur Edens trädgård.

1 Nu var ormen slugare än alla markens
djur som HERREN Gud hade gjort. Och
han sade till kvinnan, Ja, har Gud sagt, Ni
skall inte äta av alla träd i trädgården?
*Yea, hath: Heb. Yea, because, etc.
2 Och kvinnan sade till ormen, Vi må äta
av frukten från trädgårdens träd:
3 Men av frukten från trädet som *är* i
mitten av trädgården, har Gud sagt, Ni
skall inte äta av den, inte heller skall ni
röra den, att ni inte dör.
4 Och ormen sade till kvinnan, Ni skall
sannerligen inte dö:
5 Ty Gud vet att på den dag ni äter av
den, då skall era ögon bli öppnade, och ni
skall bli som gudar, vetande gott och ont.
6 Och när kvinnan såg att trädet *var* gott
till mat, och att det *var* ljuvligt för
ögonen, och ett träd att åtrå till att göra
en vis, tog hon av dess frukt, och åt, och
gav också till sin man med henne; och
han åt.
*pleasant: Heb. a desire
7 Och ögonen på dem båda blev öppnade,
och de förstod att de *var* nakna; och de
sydde ihop fikonlöv, och gjorde sig
höftskynken.
*aprons: Or, things to gird about
8 Och de hörde HERREN Guds röst
vandrande i trädgården vid dagens
svalka: och Adam och hans hustru gömde
sig från HERREN Guds närvaro bland
trädgårdens träd.
*cool: Heb. wind
9 Och HERREN Gud kallade på Adam,
och sade till honom, Var *är* du?
10 Och han sade, Jag hörde din röst i
trädgården, och jag var rädd, eftersom jag
var naken; och jag gömde mig.
11 Och han sade, Vem berättade för dig
att du *var* naken? Har du ätit av det träd,
som jag befallde dig att du inte skulle äta
av?
12 Och mannen sade, Kvinnan som du
gav *till att vara* med mig, hon gav mig av
trädet, och jag åt.
13 Och HERREN Gud sade till kvinnan,
Vad *är* detta *som* du har gjort? Och
kvinnan sade, Ormen lurade mig, och jag
åt.

14 Och HERREN Gud sade till ormen,
Eftersom du har gjort detta, *är* du
förbannad över alla boskapsdjur, och över
alla markens djur; på din mage skall du
gå, och stoft skall du äta *under* alla dina
livsdagar:
15 Och jag kommer sätta fiendskap
mellan dig och kvinnan, och mellan din
säd och hennes säd; den skall slå ditt
huvud, och du skall slå hans häl.
Mat 3:7, 12:34, 13:38, 23:33, Joh 8:44, Jes 7:14, Gal 4:6,
2 Th 2:13, Upp 12:15, 13:8, Rom 16:20, 1 Joh 3:8, Joh 13:27
16 Till kvinnan sade han, Jag kommer
avsevärt föröka din sorg och din
graviditet; i sorg skall du frambringa
barn; och din åtrå *skall vara* till din man,
och han skall råda över dig.
1 Kor 11:3, 14:34, Ef 5:22, Kol 3:18, 1 Tim 2:11, Tit 2:5,
1 Pet 3:1
**to thy husband: Or, subject to thy husband*
17 Och till Adam sade han, Eftersom du
har lyssnat till din hustrus röst, och har
ätit av det träd, om vilket jag befallde dig,
sägande, Du skall inte äta av det: *är*
jorden förbannad på grund av dig; i sorg
skall du äta *från* den *under* alla dina
livsdagar.
18 Också törnen och tistlar skall den
frambringa åt dig; och du skall äta
markens ört;
**bring forth: Heb. cause to bud*
19 I ditt anletes svett skall du äta bröd,
tills du åter vänder till jorden; ty ur den
blev du tagen: ty stoft *är* du, och till stoft
skall du åter vända. *Rom 5:12, 19*
20 Och Adam gav sin hustru namnet Eva;
eftersom hon var modern till allt levande.
**Eve: Heb. Chavah*
21 Åt Adam, och också åt hans hustru,
gjorde HERREN Gud kläder av skinn,
och klädde dem. *22:8, 2 Kor 5:21, Upp 13:8, 19:8*
22 Och HERREN Gud sade, Se, mannen
har blivit som en av oss, så att veta gott
och ont: och nu, att han inte räcker ut sin
hand, och också tar av livets träd, och
äter, och lever för evigt: *Upp 22:2*
23 Därför sände HERREN Gud ut honom
från Edens trädgård, till att bruka marken
varifrån han blev tagen.
24 Så han drev ut mannen; och han
placerade keruber öster om Edens
trädgård, och ett flammande svärd som
svingade i alla riktningar, så att vakta
vägen till livets träd.

Kapitel 4

1 Kain och Abel föds. 8 Abel dräps. 11 Kains förbannelse.
17 Enok och den första staden. 25 Set. 26 Enos och
människor börjar åkalla HERREN.

1 Och Adam kände sin hustru Eva; och
hon blev gravid, och födde Kain, och
sade, Jag har fått en man från HERREN.
2 Och återigen födde hon Abel, hans
bror. Och Abel var en fåraherde, men
Kain var en jordbrukare.
**Abel: Heb. Hebel*
**keeper: Heb. a feeder*
3 Efter en tid inträffade det, att Kain bar
fram en offergåva åt HERREN utav
markens frukt.
**in process of time: Heb. at the end of days*
4 Och Abel, bar också han fram av sina
förstfödda från sin hjord och av deras fett.
Och HERREN hade respekt för Abel och
för hans offergåva:
**flock: Heb. sheep, or, goats*
5 Men för Kain och för hans offergåva
hade han inte respekt. Och Kain var
mycket vred, och hans anlete föll. *Psa 50:21*
6 Och HERREN sade till Kain, Varför är
du vred? Och varför har ditt anlete fallit?
7 Om du gör gott, skall du *då* inte bli
accepterad? Och om du inte gör gott,
ligger synd för dörren. Och till dig *skall*
hans åtrå *vara*, och du skall råda över
honom.
**be accepted?: Or, have the excellency?*
**unto thee: Or, subject unto thee*
8 Och Kain talade med sin bror Abel: och
det inträffade, när de var *ute* på fältet, att
Kain reste sig upp mot sin bror Abel, och
dödade honom.
9 Och HERREN sade till Kain, Var *är*
din bror Abel? Och han sade, Jag vet inte:
Är jag min brors vakt?
10 Och han sade, Vad har du gjort? Din
brors blods röst ropar till mig från
marken.

*blood: Heb. bloods
11 Och nu *är* du förbannad ifrån jorden, som har öppnat sin mun för att ta emot din brors blod från din hand;
12 När du brukar marken, skall den inte längre frambringa sin styrka åt dig; en rymling och en vagabond skall du vara på jorden.
13 Och Kain sade till HERREN, Mitt straff *är* större än jag kan bära.
*My punishment is greater, then I can bear: Or, my iniquity is greater then that it may be forgiven
14 Se, du har denna dag drivit ut mig från jordens yta; och från ditt ansikte skall jag vara gömd; och jag skall vara en rymling och en vagabond på jorden; och det skall ske, *att* vemhelst som hittar mig skall döda mig.
15 Och HERREN sade till honom, Därför, vem än som dödar Kain, på honom skall hämnd utkrävas sjufalt. Och HERREN satte ett märke på Kain, att inte någon, hittande honom, skulle döda honom.
16 Och Kain gick bort från HERRENS närvaro, och vistades i landet Nod, öster om Eden.
17 Och Kain kände sin hustru; och hon blev gravid, och födde Enok: och han byggde en stad, och kallade stadens namn, Enok, efter sin sons namn.
*Enoch: Heb. Chanoch
18 Och åt Enok föddes Irad: och Irad födde Mehujael: och Mehujael födde Methusael: och Methusael födde Lamech.
*Lamech: Heb. Lemech
19 Och Lamech tog sig två hustrur: den enas namn *var* Adah, och den andras namn Zillah.
20 Och Adah födde Jabal: han var fadern till dem som bor i tält, och *till dem som har* boskap.
21 Och hans brors namn *var* Jubal: han var fadern till dem som spelar harpa och flöjt.
22 Och Zillah, hon födde också Tubal-Kain, en lärare för varje mässings- och järnhantverkare: och Tubal-Kains syster *var* Naamah.
*instructor: Heb. wheter
23 Och Lamech sade till sina hustrur, Adah och Zillah, Hör min röst; ni Lamechs hustrur, hör på mitt tal: ty jag har dödat en man för mitt sår, och en ung man för min skråma.
*I have slain a man to my wounding: Or, I would slay a man in my wound, etc.
*hurt: Or, in my hurt
24 Om Kain skall bli hämnad sjufaldigt, Lamech sannerligen sjuttiosjufaldigt.
25 Och Adam kände åter sin hustru; och hon födde en son, och kallade hans namn Set: Ty Gud, *sade hon*, har tillsatt mig en annan säd i Abels ställe, vilken Kain dödade.
*Seth: Heb. Sheth
26 Och till Set, åt honom föddes det också en son; och han kallade hans namn Enos: nu började människor att åkalla HERRENS namn.
*Enos: Heb. Enosh
*call upon the Name of the LORD: Or, to call themselves by the Name of the LORD

Kapitel 5

1 Släktträd från Adam till Noa. 21 Gud tar Enok. 27 Methuselah 969 år. 32 Noas söner.

1 Detta *är* Adams släktleds bok. På den dagen då Gud skapade människan, i Guds likhet gjorde han honom;
2 Man och kvinna skapade han dem; och välsignade dem, och kallade deras namn Adam, på den dag då de blev skapade.
3 Och Adam levde 130 år, och födde *en son* i sin egen likhet, efter sin avbild; och kallade hans namn Set: *6:5, Job 14:4*
4 Och Adams dagar efter han hade fött Seth var 800 år: och han födde söner och döttrar: *Rom 5:12, 19*
5 Och alla dagar som Adam levde var 930 år: och han dog.
6 Och Seth levde 105 år, och födde Enos:
*Enos: Heb. Enosh
7 Och Seth levde 807 år efter han födde Enos, och födde söner och döttrar:
8 Och Seths alla dagar var 912 år: och han dog.
9 Och Enos levde 90 år, och födde Kainan:

*Cainan: Heb. Kenan
10 Och Enos levde 815 år efter han födde Kainan, och födde söner och döttrar:
11 Och Enos alla dagar var 905 år: och han dog.
12 Och Kainan levde sjuttio år, och födde Mahalaleel:
*Mahalaleel: Gr. Maleleel
13 Och Kainan levde 840 år efter han födde Mahalaleel, och födde söner och döttrar:
14 Och Kainans alla dagar var 910 år: och han dog.
15 Och Mahalaleel levde 65 år, och födde Jared:
*Jared: Heb. Jered
16 Och Mahalaleel levde 830 år efter han födde Jared, och födde söner och döttrar:
17 Och Mahalaleels alla dagar var 895 år: och han dog.
18 Och Jared levde 162 år, och han födde Enok:
19 Och Jared levde 800 år efter han födde Enok, och födde söner och döttrar:
20 Och Jareds alla dagar var 962 år: och han dog.
21 Och Enok levde 65 år, och födde Methuselah:
*Methuselah: Gr. Mathusala
22 Och Enok vandrade med Gud *i* 300 år efter han födde Methuselah, och födde söner och döttrar:
23 Och Enoks alla dagar var 365 år:
24 Och Enok vandrade med Gud: och han *var* inte *längre till*; ty Gud tog honom.
25 Och Methuselah levde 187 år, och födde Lamech:
26 Och Methuselah levde 782 år efter han födde Lamech, och födde söner och döttrar:
*Lamech: Heb. Lemech
27 Och Methuselahs alla dagar var 969 år: och han dog.
28 Och Lamech levde 182 år, och födde en son:
29 Och han kallade hans namn Noa, sägande, Denne skall trösta oss vad gäller vårt arbete och våra händers möda, på grund av marken som HERREN har förbannat.
*Noah: Gr. Noe
30 Och Lamech levde 595 år efter han födde Noa, och födde söner och döttrar:
31 Och Lamechs alla dagar var 777 år: och han dog.
32 Och Noa var 500 år gammal: och Noa födde Shem, Ham, och Jafet.

Kapitel 6

1 Människan förökas på jorden. 5 Människans ondska och fördärv. 8 HERRENS nåd mot Noa. 11 Gud vill förgöra människan och jorden. 14 Arken. 17 Floden. 18 Förbundet.

1 Och det skedde, då människor började att förökas på jordens yta, och döttrar blev födda åt dem,
2 Att Guds söner såg på människors döttrar att de *var* vackra; och de tog sig hustrur från alla som de valde.
3 Och HERREN sade, Min ande skall inte alltid kämpa med människan, eftersom han också *är* kött: dock skall hans dagar vara 120 år.
4 Det fanns giganter på jorden i de dagarna; och också efter det, då Guds söner gick in till människors döttrar, och de födde *barn* åt dem, dessa *blev* mäktiga män som *fanns* i forntiden, ryktbara män.
5 Och Gud såg att människans ondska *var* stor på jorden, och att varje föreställning i hans hjärtas tankar ständigt endast *var* ond.
8:21, 5:3, Rom 3:10, 5:19, 7:18, Ef 2:3, Mar 7:21, Job 14:4
that every imagination: Or, the whole imagination. The Hebr. word signifieth not only the imagination, but also the purposes and desires.
continually: Heb. every day
6 Och det bedrövade HERREN att han hade gjort människan på jorden, och det plågade honom i hans hjärta.
7 Och HERREN sade, Jag kommer förgöra människan som jag har skapat ifrån jordens yta; både människa, och djur, och krälande ting, och himlens fåglar; ty det bedrövar mig att jag har gjort dem.
both man and beast: Heb. from man unto beast
8 Men Noa fann nåd inför HERRENS ögon.

9 Dessa *är* Noas släkt: Noa var en
rättfärdig man *och* fullkomlig bland sina
samtida, *och* Noa vandrade med Gud.
**perfect: Or, upright*
10 Och Noa födde tre söner, Shem, Ham,
och Jafet.
11 Jorden var också fördärvad inför Gud,
och jorden uppfylldes av våld.
12 Och Gud såg på jorden, och, se, den
var fördärvad; ty allt kött hade fördärvat
sin väg på jorden.
13 Och Gud sade till Noa, Änden för allt
kött har kommit för mig; ty jorden är
uppfylld av våld genom dem; och, se, jag
kommer förgöra dem tillsammans med
jorden.
**with the earth: Or, from the earth*
14 Gör dig en ark av goferträ; du skall
göra rum i arken, och skall bestryka den
med jordbeck invändigt och utvändigt.
**rooms: Heb. nests*
15 Och så här skall du göra den: Arkens
längd *skall vara* trehundra alnar, dess
bredd femtio alnar, och dess höjd trettio
alnar.
16 Du skall göra ett fönster till arken, och
i en aln skall du fullborda det ovantill;
och arkens dörr skall du sätta på dess
sida; du skall göra den *med* neder*våning*,
andra*våning*, och tredje*våning*.
17 Och, se, Jag, ja jag, frambringar en
vattenflod över jorden, för att förgöra allt
kött under himlen som *har* livets anda i
sig; *och* allting som *är* på jorden skall dö.
18 Men med dig kommer jag befästa mitt
förbund; och du skall komma in till
arken, du, och dina söner, och din hustru,
och dina söners hustrur med dig.
19 Och av varje levande ting av allt kött,
skall du föra in två av varje *slag* i arken,
för att bevara *dem* levande tillsammans
med dig; de skall vara hane och hona.
20 Av fåglar efter deras slag, och av
boskap efter deras slag, av varje krälande
sak på jorden efter sitt slag, två av varje
slag skall komma till dig, så att bevara
dem levande.
21 Och tag du åt dig av all mat som äts,
och du skall samla ihop till dig; och det
skall vara till mat för dig, och för dem.
22 Så gjorde Noa; enligt allt som Gud
befallde honom, så gjorde han.

Kapitel 7

1 Noa och hans familj och djuren går in i arken.
11 Flodens begynnelse. 17 Floden tilltar.

1 Och HERREN sade till Noa, Kom in
till arken, du och hela ditt hus; ty dig har
jag sett rättfärdig inför mig i denna
generation.
2 Av varje rent djur skall du ta till dig sju
par, hanen och hans hona: och av djur
som inte *är* rena två, hanen och hans
hona.
**by sevens: Heb. seven seven*
3 Också av himlens fåglar sju *par*, hanen
och honan; för att bevara säd levande
över hela jordens yta.
4 Ty ännu sju dagar, och jag kommer
vålla att det regnar över jorden *i* fyrtio
dagar och fyrtio nätter; och varje levande
ting som jag har gjort kommer jag
förgöra från jordens yta.
**destroy: Heb. blot out*
5 Och Noa gjorde allt det som HERREN
befallde honom.
6 Och Noa *var* 600 år gammal när
vattenfloden var på jorden.
7 Och Noa gick in, och hans söner, och
hans hustru, och hans söners hustrur med
honom, in till arken, på grund av flodens
vatten.
8 Av rena djur, och av djur som inte *är*
rena, och av fåglar, och av allting som
krälar på jorden,
9 Gick två och två in till Noa i arken,
hanen och honan, såsom Gud hade befallt
Noa.
10 Och det inträffade efter sju dagar, att
flodens vatten var över jorden.
**after seven days: Or, on the seventh day*
11 I det sexhundrade året av Noas liv,
under den andra månaden, på den
sjuttonde dagen i månaden, på den dagen
bröts det stora djupets alla källor upp, och
himlens fönster öppnades.

windows: Or, floodgates
12 Och regnet var över jorden *i* fyrtio dagar och fyrtio nätter.
13 På samma dag gick Noa, och Shem, och Ham, och Jafet, Noas söner, och Noas hustru, och hans söners tre hustrur med dem, in i arken;
14 De, och varje djur efter sitt slag, och alla boskapsdjur efter sina slag, och varje krälande sak som krälar på jorden efter sitt slag, och varje fågel efter sitt slag, varje fågel av varje slag.
sort: Heb. wing
15 Och de gick in till Noa i arken, två och två av allt kött, i vilka livets anda *finns*.
16 Och de som gick in, gick in hane och hona utav allt kött, såsom Gud hade befallt honom: och HERREN stängde in honom.
17 Och floden var fyrtio dagar på jorden; och vattnen ökades på, och bar upp arken, och den lyftes upp över jorden.
18 Och vattnen härskade, och ökades på väldeliga över jorden; och arken gick på vattnens yta.
19 Och vattnen härskade fullständigt över jorden; och alla höga kullar, som *fanns* under hela himlen, övertäcktes.
20 Femton alnar upp rådde vattnen; och bergen blev övertäckta.
21 Och allt kött som rörde sig på jorden dog, både av fåglar, och av boskap, och av djur, och av varje krälande sak som krälar på jorden, och varje människa:
22 Allt i vars näsborrar livets anda *var*, allt av det som *fanns* på det torra, dog.
the breath of life: Heb. the breath of the spirit of life
23 Och varje levande sak förgjordes som var på jordens yta, både människa, och boskap, och de krälande tingen, och himlens fåglar; och de förgjordes från jorden: och endast Noa återstod, och de som *var* med honom i arken.
24 Och vattnen härskade på jorden *i* 150 dagar.

Kapitel 8

1 Vattnen avtar. 4 Arken vilar på Ararat. 7 Korpen och duvan. 15 Noa blir befalld att gå ut ur arken. 20 Noa bygger ett altare och offrar. 21 Gud lovar att inte mer förbanna marken.

1 Och Gud kom ihåg Noa, och allt levande, och alla boskapsdjur som *var* med honom i arken: och Gud fick en vind att passera över jorden, och vattnen avtog;
2 Också djupets källor och himlens fönster stoppades, och regnet från himlen tyglades;
3 Och vattnen vände oavbrutet tillbaka ifrån jorden: och efter de 150 dagarnas slut minskade vattnen.
continually: Heb. in going and returning
4 Och i den sjunde månaden, på månadens sjuttonde dag, vilade arken på Araratbergen.
5 Och vattnen minskade ständigt till den tionde månaden: i den tionde *månaden*, på månadens första *dag*, sågs bergstopparna.
decreased continually: Heb. were in going and decreasing
6 Och det inträffade vid de fyrtio dagarnas slut, att Noa öppnade arkens fönster som han hade gjort:
7 Och han sände ut en korp, som for ut fram och tillbaka, till dess vattnen hade torkat bort från jorden.
to and fro: Heb. in going forth and returning
8 Han skickade också ut en duva från sig, för att se om vattnen hade sjunkit undan från markens yta;
9 Men duvan fann ingen vila för sin fots undersida, och hon återvände till honom in till arken, ty vattnen *var* över hela jordens yta: då räckte han ut sin hand, och tog henne, och drog in henne in till sig i arken.
pulled her in unto him: Heb. caused her to come
10 Och han väntade ytterligare sju dagar; och åter skickade han ut duvan från arken;
11 Och duvan kom in till honom på kvällen; och, se, i hennes mun *var* ett avplockat olivlöv: så Noa visste *nu* att

vattnen hade sjunkit undan ifrån jorden.
12 Och han väntade ytterligare sju dagar till; och sände ut duvan; vilken inte kom tillbaka till honom längre.
13 Och det inträffade i det sexhundraförsta året, i den första *månaden*, på månadens första *dag*, *att* vattnen hade torkat bort från jorden: och Noa tog bort arkens täckelse, och tittade, och, se, markens yta var torr.
14 Och i den andra månaden, på månadens tjugosjunde dag, var jorden torr.
15 Och Gud talade till Noa, sägande,
16 Gå ut ur arken, du, och din hustru, och dina söner, och dina söners hustrur med dig.
17 Tag med dig varje levande sak som *är* med dig, av allt kött, *både* av fåglar, och av boskap, och av varje krälande sak som krälar på jorden; att de rikligt må fortplanta sig på jorden, och vara fruktsamma, och föröka sig på jorden.
18 Och Noa gick ut, och hans söner, och hans hustru, och hans söners hustrur med honom:
19 Varje djur, varje krälande sak, och varje fågel, *och* vad än som krälar på jorden, efter sina slag, gick ut ur arken.
**kinds: Heb. families*
20 Och Noa byggde ett altare åt HERREN; och tog av varje rent djur, och av varje ren fågel, och offrade brännoffer på altaret.
21 Och HERREN doftade en välbehaglig lukt; och HERREN sade i sitt hjärta, Jag kommer inte åter förbanna marken något mer för människans skull; ty inbillningen i mannens hjärta *är* ond från hans ungdom; inte heller kommer jag åter slå allt levande något mer, såsom jag har gjort. *6:5*
**a sweet savour: Heb. a savour of rest Or, satisfaction*
22 Medan jorden består, skall såningstid och skördetid, och köld och värme, och sommar och vinter, och dag och natt inte upphöra.
**While the earth remained: Heb. as yet all the days of the earth*

Kapitel 9

1 Gud välsignar Noa och hans söner. 4 Om blod och mord. 8 Guds förbund och regnbågens tecken. 20 Noa planterar en vingård och blir berusad. 27 Noa förbannar och välsignar. 29 Noa dör.

1 Och Gud välsignade Noa och hans söner, och sade till dem, Var fruktsamma, och föröka er, och uppfyll jorden.
2 Och fruktan för er och skräck för er skall råda över alla djur på jorden, och över alla himlens fåglar, över allt som rör sig *på* jorden, och över alla fiskarna i havet; de är överlämnade i er hand.
3 Vart och ett ting som rör sig *och* som lever skall vara *till* mat för er; på samma vis som *med* den gröna örten har jag gett er alla ting.
4 Men kött med liv i sig, *det vill säga* blod i sig, skall ni inte äta.
5 Och ert livs blod kommer jag sannerligen utkräva; av varje djurs hand kommer jag utkräva det, och av människans hand; av var mans brors hand kommer jag utkräva människans liv.
6 Vem än som utgjuter människoblod, av människor skall hans blod utgjutas: ty han gjorde människan till Guds avbild.
7 Och ni, var ni fruktsamma, och föröka er; fortplanta er rikligt på jorden, och föröka er på den.
8 Och Gud talade till Noa, och till hans söner med honom, sägande,
9 Och jag, se, jag upprättar mitt förbund med er, och med er säd efter er;
10 Och med varje levande varelse som *är* med er, av fåglarna, av boskapen, och av varje djur på jorden med er; från allt som ska gå ut ur arken, till varje djur på jorden.
11 Och jag kommer upprätta mitt förbund med er; ej heller skall allt kött utrotas något mer genom en flods vatten; ej heller skall det mer ske en flod till att förgöra jorden.
12 Och Gud sade, Detta *är* tecknet på det förbund som jag sluter mellan mig och er och varje levande varelse som *är* med er, för ändlösa generationer:

13 Min båge sätter jag i skyn, och den skall vara *där* till ett tecken på ett förbund mellan mig och jorden.
14 Och det skall ske, när jag för ett moln över jorden, att bågen skall bli sedd *där* i molnet:
15 Och jag kommer komma ihåg mitt förbund, som *är* mellan mig och er och varje levande varelse av allt kött; och vattnen skall inte mer bli en flod till att förgöra allt kött.
16 Och bågen skall vara i molnet; och jag kommer se på den, att jag må komma ihåg det beständiga förbundet mellan Gud och varje levande varelse, av allt kött, som *är* på jorden.
17 Och Gud sade till Noa, Detta *är* tecknet på det förbund, som jag har upprättat mellan mig och allt kött som *är* på jorden.
18 Och Noas söner, som gick ut ur arken, var Shem, och Ham, och Jafet: och Ham *är* Kanaans far.
**Canaan: Heb. Chenaan*
19 Dessa *är* Noas tre söner: och av dem spriddes hela jorden ut.
20 Och Noa började *att vara* en jordbrukare, och han planterade en vingård:
21 Och han drack av vinet, och blev berusad; och han var oskyld inne i sitt tält.
22 Och Ham, Kanaans far, såg sin fars nakenhet, och berättade för sina två bröder utanför.
23 Och Shem och Jafet tog ett klädesplagg, och lade *det* på båda sina skuldror, och gick baklänges, och täckte sin fars nakenhet; och deras ansikten *var vända* bakåt, och de såg inte sin fars nakenhet.
24 Och Noa vaknade från sitt rus, och fick veta vad hans yngre son hade gjort mot honom.
25 Och han sade, Förbannad *vare* Kanaan; en tjänares tjänare skall han vara åt sina bröder.
26 Och han sade, Välsignad *vare* HERREN, Shems Gud; och Kanaan skall vara hans tjänare.
**his servant: Or, servant to them*
27 Gud skall utvidga Jafet, och han skall bo i tälten tillhörande Shem; och Kanaan skall vara hans tjänare.
**enlarge: Or, persuade*
28 Och Noa levde 350 år efter floden.
29 Och Noas alla dagar var 950 år: och han dog.

Kapitel 10

1 Noas generationer. 2 Jafets söner. 6 Hams söner. 8 Nimrod och hans städer Babel och Nineveh. 21 Shems söner.

1 Dessa *är* nu Noas söners generationer, Shem, Ham, och Jafet: och åt dem blev söner födda efter floden.
2 Jafets söner; Gomer, och Magog, och Madai, och Javan, och Tubal, och Meshech, och Tiras.
3 Och Gomers söner; Ashkenaz, och Rifat, och Togarmah.
4 Och Javans söner; Elishah, och Tarshish, Kittim, och Dodanim.
5 Av dessa blev hedningarnas öar uppdelade i sina landområden; var och en efter sitt tungomål, efter sina familjer, i sina nationer.
6 Och Hams söner; Kush, och Mizraim, och Put, och Kanaan.
7 Och Kushs söner; Seba, och Havilah, och Sabtah, Raamah, och Sabtechah: och Raamahs söner; Sheba, och Dedan.
8 Och Kush födde Nimrod: han började att vara en mäktig *person* på jorden.
9 Han var en väldig jägare inför HERREN: därför är det sagt, Såsom Nimrod den väldige jägaren inför HERREN.
10 Och begynnelsen på hans rike var Babel, och Erech, och Akkad, och Kalneh, i Shinars land.
**Babel: Gr. Babylon*
11 Ur det landet gick Asshur ut, och byggde Nineveh, och staden Rehoboth, och Kalah,
**went forth Ashur: Or, he went out into Assyria*
**the city: Or, the streets of the city*

12 Och Resen mellan Nineveh och Kalah: densamma *är* en stor stad.
13 Och Mizraim födde Ludim, och Anamim, och Lehabim, och Naftuhim,
14 Och Pathrusim, och Kasluhim, (som Philistim kom från,) och Kaftorim.
15 Och Kanaan födde Sidon, hans förstfödde, och Heth,
*Sidon: Heb. Tzidon
16 Och jebusiten, och amoriten, och girgasiten,
17 Och hiviten, och arkiten, och siniten,
18 Och arvaditen, och zemariten, och hamathiten: och därefter blev kanaaniternas familjer utspridda.
19 Och kanaaniternas område var från Sidon, fram till Gerar, till Gaza; framåt, till Sodom, och Gomorrah, och Admah, och Zeboim, ända till Lasha.
*Gaza: Heb. Azzah
20 Dessa *är* Hams söner, efter deras familjer, efter deras tungomål, i deras landområden, *och* i deras nationer.
21 Också åt Shem, fadern till alla Ebers barn, brodern till Jafet, den äldre, även åt honom blev *barn* födda.
22 Shems barn; Elam, och Asshur, och Arpaxad, och Lud, och Aram.
*Arphaxad: Heb. Arpachshad
23 Och Arams barn; Uz, och Hul, och Gether, och Mash.
24 Och Arpaxad födde Salah; och Salah födde Eber.
*Salah: Heb. Shelah
25 Och åt Eber blev två söner födda: den enes namn *var* Peleg; ty under hans dagar blev jorden uppdelad; och hans brors namn *var* Joktan.
26 Och Joktan födde Almodad, och Shelef, och Hazarmaveth, och Jerah,
27 Och Hadoram, och Uzal, och Diklah,
28 Och Obal, och Abimael, och Sheba,
29 Och Ofir, och Havilah, och Jobab: alla dessa *var* Joktans söner.
30 Och deras boning var från Mesha, när du går till Sefar, ett berg i öster.
31 Dessa *är* Shems söner, efter deras familjer, efter deras tungomål, i deras landområden, efter deras nationer.
32 Dessa *är* Noas söners familjer, efter deras generationer, i deras nationer: och av dessa delades nationerna upp på jorden efter floden.

Kapitel 11

1 Ett enda språk. 2 Byggandet av Babel och dess torn. 5 HERREN förbistrar språket. 10 Shems generationer. 27 Abram och Lot. 31 Terah ger sig av från Ur med sin familj och far till Kanaans land. Terah dör i Haran.

1 Och hela jorden hade ett språk, och ett tal.
*language: Heb. Lip
*speech: Heb. words
2 Och det inträffade, när de färdades från östern, att de fann en slätt i Shinars land; och de bosatte sig där.
3 Och de sade till varandra, Kom, låt oss göra tegel, och grundligt bränna det. Och de hade tegel som sten, och jordbeck hade de som murbruk.
*they said one to another: Heb. a man said to his neighbor
*burn them throughly: Heb. burn them to a burning
4 Och de sade, Kom, låt oss bygga oss en stad och ett torn, vars topp *må nå upp* till himlen; och låt oss göra oss ett namn, att vi inte blir skingrade över hela jordens yta.
5 Och HERREN kom ner för att se staden och tornet, som människobarnen byggde.
6 Och HERREN sade, Se, folket *är* ett, och de har alla ett språk; och detta börjar de att göra: och nu kommer inget hållas tillbaka från dem, som de har föreställt sig att göra.
7 Kom, låt oss gå ner, och där förbistra deras språk, att de inte må förstå varandras tal.
8 Så HERREN skingrade dem därifrån över hela jordens yta: och de upphörde med att bygga staden.
9 Därför kallas dess namn Babel; eftersom HERREN där förbistrade hela jordens språk: och därifrån skingrade HERREN dem över hela jordens yta.
*Babel: that is, Confusion
10 Dessa *är* Shems generationer: Shem

var 100 år gammal, och födde Arpaxad
två år efter floden:
11 Och Shem levde 500 år efter han
födde Arpaxad, och födde söner och
döttrar.
12 Och Arpaxad levde 35 år, och födde
Salah:
13 Och Arpaxad levde 403 år efter han
födde Salah, och födde söner och döttrar.
14 Och Salah levde 30 år, och födde
Eber:
15 Och Salah levde 403 år efter han
födde Eber, och födde söner och döttrar.
16 Och Eber levde 34 år, och födde
Peleg:
**Peleg: Phalec*
17 Och Eber levde 430 år efter han födde
Peleg, och födde söner och döttrar.
18 Och Peleg levde 30 år, och födde Reu:
19 Och Peleg levde 209 år efter han
födde Reu, och födde söner och döttrar.
20 Och Reu levde 32 år, och födde Serug:
**Serug: Saruch*
21 Och Reu levde 207 år efter han födde
Serug, och födde söner och döttrar.
22 Och Serug levde 30 år, och födde
Nahor:
23 Och Serug levde 200 år efter han
födde Nahor, och födde söner och döttrar.
24 Och Nahor levde 29 år, och födde
Terah:
**Terah: Thara*
25 Och Nahor levde 119 år efter han
födde Terah, och födde söner och döttrar.
26 Och Terah levde 70 år, och födde
Abram, Nahor, och Haran.
27 Dessa *är* nu Terahs generationer:
Terah födde Abram, Nahor, och Haran;
och Haran födde Lot.
28 Och Haran dog inför sin far Terah i
sitt fosterland, i kaldeernas Ur.
29 Och Abram och Nahor tog sig hustrur:
namnet på Abrams hustru *var* Sarai; och
namnet på Nahors hustru, Milkah, Harans
dotter, Milkahs far, och Iskahs far.
30 Men Sarai var ofruktsam; hon *fick*
inget barn.
31 Och Terah tog sin son Abram, och
Lot, Harans son, sin sonson, och sin
svärdotter Sarai, sin son Abrams hustru;
och de gick ut med dem från kaldeernas
Ur, för att gå in i Kanaans land; och de
kom till Haran, och bodde där.
32 Och Terahs dagar var 205 år: och
Terah dog i Haran.

Kapitel 12

1 HERREN kallar ut Abram ur hans land och välsignar honom. Gud lovar också att välsigna alla världens folk i hans tro. 6 Abram far omkring i Kanaans land och bygger altare. 10 Abram till Egypten och ljuger om sin hustru. 17 HERREN hemsöker farao. 18 Farao tillrättavisar Abram och sänder iväg honom.

1 Nu hade HERREN sagt till Abram, Gå
ut ur ditt land, och från din släkt, och från
din fars hus, till ett land som jag kommer
visa dig:
2 Och jag kommer göra en stor nation av
dig, och jag kommer välsigna dig, och
göra ditt namn stort; och du skall vara en
välsignelse:
3 Och jag kommer välsigna dem som
välsignar dig, och förbanna honom som
förbannar dig: och i dig skall alla jordens
familjer bli välsignade.
4 Så Abram gav sig av, såsom HERREN
hade talat till honom; och Lot gick med
honom: och Abram *var* 75 år gammal när
han gav sig av ut ur Haran.
5 Och Abram tog sin hustru Sarai, och
Lot sin brorson, och alla sina ägodelar
som de hade samlat, och de själar som de
hade fått i Haran; och de drog ut för att gå
in till Kanaans land; och in till Kanaans
land kom de.
6 Och Abram passerade genom landet till
platsen Sichem, till slätten Moreh. Och på
den tiden *var* kanaaniten i landet.
7 Och HERREN visade sig för Abram,
och sade, Åt din säd kommer jag giva
detta land: och där byggde han ett altare
till HERREN, som visade sig för honom.
8 Och han förflyttade sig därifrån till ett
berg öster om Bethel, och slog upp sitt
tält, *havande* Bethel i väster, och Hai i
öster: och där byggde han ett altare till

HERREN, och åkallade HERRENS namn.
9 Och Abram reste, alltjämt gående vidare söderut.
*going on still toward the South: Heb. in going and journeying
10 Och det uppstod en hungersnöd i landet: och Abram for ner till Egypten för att vistas där; ty hungersnöden i landet *var* svår.
11 Och det inträffade, när han närmade sig att komma in till Egypten, att han sade till sin hustru Sarai, Se nu, jag vet att du *är* en vacker kvinna att se på:
12 Därför kommer det ske, när egyptierna skall se dig, att de kommer säga, Denna *är* hans hustru: och de kommer döda mig, men de kommer bevara dig levande.
13 Säg, jag ber dig, *att* du *är* min syster: att det må gå väl med mig för din skull; och min själ skall leva på grund av dig.
14 Och det inträffade, när Abram hade kommit in i Egypten, att egyptierna såg kvinnan att hon *var* mycket vacker.
15 Också faraos furstar såg henne, och berömde henne inför farao: och kvinnan togs in i faraos hus.
16 Och han behandlade Abram väl för hennes skull: och han hade får, och oxar, och åsnor, och tjänare, och tjänarinnor, och åsninnor, och kameler.
17 Och HERREN hemsökte farao och hans hus med stora plågor med anledning av Sarai, Abrams hustru.
18 Och farao kallade på Abram, och sade, Vad *är* detta *som* du har gjort mot mig? Varför berättade du inte för mig att hon *var* din hustru?
19 Varför sade du, Hon *är* min syster? Så *att* jag kunde ha tagit henne till hustru åt mig: därför, nu, se din hustru, tag *henne*, och gå din väg.
20 Och farao gav *sina* män befallning om honom: och de sände iväg honom, och hans hustru, och allt som han hade.

Kapitel 13

1 Abram och Lot återvänder från Egypten. 7 Abram och Lot skiljs åt. 10 Lot mot Sodom. 14 HERRENS löfte till Abraham. 18 Abram i Hebron och bygger ett altare där.

1 Och Abram for upp ut ur Egypten, han, och hans hustru, och allt som han hade, och Lot med honom, in till södern.
2 Och Abram *var* väldigt rik på boskap, på silver, och på guld.
3 Och han for på sina resor från södern ända till Bethel, till den plats där hans tält från början hade varit, mellan Bethel och Hai;
4 Till altarets plats, som han först hade gjort där: och där åkallade Abram HERRENS namn.
5 Och också Lot, som gick med Abram, hade flockar, och hjordar, och tält.
6 Och landet förmådde inte att bära dem, att de kunde bo tillsammans: ty deras egendom var stor, så att de inte kunde leva tillsammans.
7 Och det uppstod en tvist mellan Abrams boskapsherdar och Lots boskapsherdar: och kanaaniten och perizziten bodde då i landet.
8 Och Abram sade till Lot, Låt *det* inte ske någon tvist, jag ber dig, mellan mig och dig, och mellan mina herdar och dina herdar; ty vi *är* bröder.
*brethren: Heb. men brethren
9 *Ligger* inte hela landet framför dig? Avskilj dig, jag ber dig, från mig: om *du vill ta* den vänstra sidan, då kommer jag gå till den högra; eller om *du går* till den högra sidan, då kommer jag gå till den vänstra.
10 Och Lot lyfte sin blick, och betraktade hela Jordanslätten, att den överallt *var* vattenrik, innan HERREN förgjorde Sodom och Gomorrah, såsom HERRENS trädgård, såsom Egyptens land, fram till Zoar.
11 Då valde Lot hela Jordanslätten åt sig; och Lot reste österut: och de skildes, den ene från den andre.
12 Abram bodde i Kanaans land, och Lot bodde i slättens städer, och slog upp *sitt*

tält mot Sodom.
13 Men Sodoms män *var* ondskefulla och syndare inför HERREN i övermått.
14 Och HERREN sade till Abram, efter att Lot hade skilt sig från honom, Lyft nu upp din blick, och titta norrut från den plats där du är, och söderut, och österut, och västerut:
15 Ty allt det land som du ser, det kommer jag giva åt dig, och åt din säd för evigt.
16 Och jag kommer göra din säd såsom jordens stoft: så att om en man kan räkna jordens stoft, *då* skall också din säd *kunna* räknas.
17 Stå upp, vandra igenom landet efter dess längd och efter dess bredd; ty åt dig kommer jag ge det.
18 Abram flyttade då *sitt* tält, och kom och bodde på Mamres slätt, som *ligger* i Hebron, och byggde där ett altare åt HERREN.
**plain: Heb. plains*

Kapitel 14

1 Krig mellan fyra kungar och fem kungar. 12 Lot tillfångatagen. 14 Abram räddar honom. 18 Melkizedek välsignar Abram. 20 Abram ger honom tionde. 21 Abram ger tillbaka allt gods åt Sodoms kung.

1 Och det inträffade under Shinars kung Amrafels, Ellasars kung Ariochs, Elams kung Chedorlaomers, och nationernas kung Tidals dagar;
2 *Att dessa* förde krig mot Sodoms kung Bera, och mot Gomorrahs kung Birsha, Admahs kung Shinab, och Zeboiims kung Shemeber, och Belas kung, vilket är Zoar.
3 Alla dessa var församlade i Siddimdalen, som är Salthavet.
4 *I* tolv år tjänade de Chedorlaomer, men i det trettonde året gjorde de uppror.
5 Och i det fjortonde året kom Chedorlaomer, och de kungar som *var* med honom, och slog rafaeerna i Ashteroth Karnaim, och suseerna i Ham, och emeerna i Shaveh Kiriathaim,
**Shaveh Kiriathaim: Or, the plain of Kiriathaim*
6 Och horiterna på deras berg Seir, till Elparan, som *ligger* vid ödemarken.
**Elparan: Or, the plain of Paran*
7 Och de återvände, och kom till Enmishpat, vilket *är* Kadesh, och slog hela amalekiternas land, och också amoriterna, som bodde i Hazezontamar.
8 Och Sodoms kung gick ut, och Gomorrahs kung, och Admahs kung, och Zeboiims kung, och Belas kung (det *är* Zoar;) och de ställde upp sig till strid mot dem i Siddimdalen;
9 Mot Chedorlaomer, Elams kung, och mot Tidal, nationernas kung, och Amrafel, Shinars kung, och Arioch, Ellasars kung; fyra kungar mot fem.
10 Och Siddimdalen *var full av* jordbecksgropar; och Sodoms och Gomorrahs kungar flydde, och föll där; och de som återstod flydde till berget.
11 Och de tog allt gods i Sodom och Gomorrah, och all deras mat, och for sin väg.
12 Och de tog Lot, Abrams brorson, som bodde i Sodom, och hans ägodelar, och for iväg.
13 Och det kom en som hade undkommit, och berättade för Abram, hebreen; ty han bodde på den slätt tillhörande amoriten Mamre, Eshkols bror, och Aners bror: och dessa *var* allierade med Abram.
14 Och när Abram hörde att hans bror var tillfångatagen, rustade han sina inövade *tjänare*, födda i hans eget hus, 318 *män*, och jagade efter *dem* till Dan.
**armed: Or, led forth*
**trained: Or, instructed*
15 Och han delade upp sig mot dem, han och hans tjänare, om natten, och slog dem, och jagade dem till Hobah, som *ligger* på vänstra sidan om Damaskus.
16 Och han förde tillbaka allt gods, och förde också tillbaka sin bror Lot, och hans ägodelar, och också kvinnorna, och folket.
17 Och Sodoms kung gick ut för att möta honom efter hans återkomst från slakten på Chedorlaomer, och på de kungar som

var med honom, i Shavehdalen, vilket *är* Kungadalen.
18 Och Melkizedek, Salems kung, bar fram bröd och vin: och han *var* Gud den Högstes präst.
19 Och han välsignade honom, och sade, Välsignad *vare* Abram av Gud den Högste, ägare av himlen och jorden:
20 Och välsignad vare Gud den Högste, som har överlämnat dina fiender i din hand. Och han gav honom tionde av allt.
21 Och Sodoms kung sade till Abram, Ge mig personerna, och tag *du* godset själv.
**persons: Heb. souls*
22 Och Abram sade till Sodoms kung, Jag har lyft upp min hand till HERREN, *till* Gud den Högste, himlens och jordens ägare,
23 Att jag inte kommer *ta* från en tråd till en skorem, och att jag inte kommer ta något som *är* ditt, att du inte skulle säga, Jag har gjort Abram rik:
24 Förutom endast det som de unga männen har ätit, och delen tillhörande de män som gick med mig, Aner, Eshkol, och Mamre; låt dem ta sin del.

Kapitel 15

1 HERREN inger Abram mod. 2 Abrams arvinge. 4 Gud lovar Abram en son och att han säd skall förökas som stjärnorna. 6 Abram rättfärdig genom tro. 7 Gud upprepar löftet om Kanaans land och det bekräftas genom tecken med offren. 13 Profetia om Israel i Egyptens land. 18 HERREN gör ett förbund om Kanaans land åt Abrams säd.

1 Efter dessa ting kom HERRENS ord till Abram i en syn, sägande, Frukta inte, Abram: jag *är* din sköld, *och* din övermåttan stora belöning.
2 Och Abram sade, Herre, GUD, vad kommer du ge mig, med tanke på att jag går barnlös, och arvingen till mitt hus *är* denne Eliezer från Damaskus?
3 Och Abram sade, Se, åt mig har du inte givit någon säd: och, se, en *som är* född i mitt hus är min arvtagare.
4 Och, se, HERRENS ord *kom* till honom, sägande, Denne skall inte vara din arvtagare; utan han som skall komma ut ur ditt eget inre skall vara din arvtagare.
5 Och han förde ut honom utomhus, och sade, Titta nu mot himlen, och räkna stjärnorna, om du förmår att räkna dem: och han sade till honom, Så skall din säd vara.
6 Och han trodde på HERREN; och han räknade det åt honom till rättfärdighet.
7 Och han sade till honom, Jag *är* HERREN som förde ut dig från kaldeernas Ur, för att ge dig detta land att ärva det.
8 Och han sade, Herre, GUD, varigenom skall jag veta att jag skall ärva det?
9 Och han sade till honom, Hämta mig en treårig kviga, och en treårig get, och en treårig bagge, och en turturduva, och en ung duva.
10 Och han hämtade alla dessa åt honom, och styckade dem på mitten, och lade var del mot en annan: men fåglarna styckade han inte.
11 Och när fåglarna kom ner över kadavren, drev Abram bort dem.
12 Och när solen höll på att gå ner, föll en djup sömn över Abram; och, se, en stor mörk skräck föll över honom.
13 Och han sade till Abram, Det skall du veta att din säd kommer vara en främling i ett land *som* inte *är* deras, och skall tjäna dem; och de skall ansätta dem *i* 400 år;
14 Och också den nationen, som de skall tjäna, kommer jag döma: och efteråt skall de komma ut med stor egendom.
15 Och du skall gå till dina fäder i frid; du skall bli begravd i god hög ålder.
16 Men i den fjärde generationen skall de komma tillbaka hit: ty amoriternas missgärning *har* ännu inte fyllt *sitt mått*.
17 Och det inträffade, att, när solen gick ner, och det var mörkt, se, en rykande ugn, och en eldslåga som passerade mellan styckena.
**a burning lamp: Heb. a lamp of fire*
18 På den dagen gjorde HERREN ett förbund med Abram, sägande, Åt din säd

har jag gett detta land, från Egyptens flod
till den stora floden, floden Eufrat:
19 Keniternas, och kenizziternas, och
kadmoniternas,
20 Och hittiternas, och perizziternas, och
refaeernas,
21 Och amoriternas, och kanaaniternas,
och girgashiternas, och jebusiternas *land*.

Kapitel 16

1 Sarai ofruktsam och ger Abram Hagar. 4 Hagar föraktar Sarai och flyr. 7 HERRENS ängel sänder tillbaka henne. 11 Ängeln meddelar henne barnets namn, Ishmael. 15 Ishmael föds.

1 Nu födde inte Abrams hustru Sarai
honom några barn: och hon hade en
tjänarinna, en egyptiska, vars namn *var*
Hagar.
2 Och Sarai sade till Abram, Se nu,
HERREN har hindrat mig från att föda:
jag ber dig, gå in till min tjänarinna;
kanske att jag må skaffa barn genom
henne. Och Abram lyssnade till Sarais
röst.
**obtain children by her: be built by her*
3 Och Abrams hustru Sarai tog sin
tjänarinna Hagar, egyptiskan, efter *att*
Abram hade bott tio år i Kanaans land,
och gav henne åt sin make Abram till att
vara hans hustru.
4 Och han gick in till Hagar, och hon blev
gravid: och när hon såg att hon hade
blivit gravid, blev hennes husmor
föraktad för hennes ögon.
5 Och Sarai sade till Abram, Min orätt
vare över dig: jag har gett min tjänarinna
i din famn; och när hon såg att hon hade
blivit gravid, blev jag föraktad för hennes
ögon: HERREN må döma mellan mig
och dig.
6 Men Abram sade till Sarai, Se, din
tjänarinna *är* i din hand; gör med henne
som det behagar dig. Och när Sarai
behandlade henne hårt, flydde hon från
hennes ansikte.
**as it pleaseth thee: that which is good in thy eyes*
**dealt hardly with her: afflicted her*
7 Och HERRENS ängel fann henne vid
en vattenkälla i ödemarken, vid källan på
vägen till Shur.
8 Och han sade, Hagar, Sarais tjänarinna,
varifrån kom du? Och vart ska du gå?
Och hon sade, Jag flyr från min husmor
Sarais ansikte.
9 Och HERRENS ängel sade till henne,
Vänd tillbaka till din husmor, och
underordna dig under hennes händer.
10 Och HERRENS ängel sade till henne,
Jag kommer att föröka din säd
överflödande mycket, så att den inte skall
kunna räknas för *dess* myckenhets skull.
11 Och HERRENS ängel sade till henne,
Se, du *är* med barn, och skall föda en son,
och skall kalla hans namn Ishmael;
eftersom HERREN har hört ditt lidande.
**Ishmael: that is, God shall hear*
12 Och han kommer vara en vild man;
hans hand *kommer vara* mot var man, och
var mans hand mot honom; och han skall
bo i närheten av alla sina bröder.
13 Och hon kallade HERRENS namn
som talade till henne, Du Gud ser mig: ty
hon sade, Har jag här också tittat efter
honom som ser mig?
14 Därför kallades brunnen Beerlahairoi;
se, *den ligger* mellan Kadesh och Bered.
**Beerlahairoi: That is, the well of him that liveth and seeth me*
15 Och Hagar födde Abram en son: och
Abram kallade sin sons namn, som Hagar
födde, Ishmael.
16 Och Abram *var* 86 år gammal, när
Hagar födde Ishmael åt Abram.

Kapitel 17

1 HERREN upprepar löftena och förbundet med Abram och hans säd. 5 Abram får namnet Abraham. 10 Omskärelsen. 15 Sarai får namnet Sara och välsignas. 17 Löfte om Isak. 23 Hela Abrahams hus omskärs.

1 Och när Abram var 99 år gammal,
visade sig HERREN för Abram, och sade
till honom, Jag *är* den Allsmäktige
Guden; vandra inför mig, och var du
fullkomlig.
**perfect: Or, upright or sincere*
2 Och jag kommer sluta mitt förbund
mellan mig och dig, och kommer föröka
dig övermåttan mycket.

3 Och Abram föll på sitt ansikte: och Gud talade med honom, sägande,
4 Angående mig, se, mitt förbund *är* med dig, och du skall vara en fader för många nationer.
**many nations: Heb. multitude of nations*
5 Inte heller skall ditt namn längre bli kallat Abram, utan ditt namn skall vara Abraham; ty en fader för många nationer har jag gjort dig.
6 Och jag kommer göra dig övermåttan fruktsam, och jag kommer göra nationer av dig, och kungar skall utgå från dig.
7 Och jag kommer etablera mitt förbund mellan mig och dig, och din säd efter dig i deras generationer, till ett evigt förbund, att vara en Gud åt dig, och åt din säd efter dig.
8 Och jag kommer ge åt dig, och åt din säd efter dig, det landet vari du är en främling, hela Kanaans land, till en evig besittning; och jag kommer vara deras Gud.
**wherein thou art a stranger: Heb. of thy sojournings*
9 Och Gud sade till Abraham, Därför skall du vakta på mitt förbund, du, och din säd efter dig i deras generationer.
10 Detta *är* mitt förbund, som ni skall bevara, mellan mig och er och din säd efter dig; Varje mansbarn bland er skall omskäras.
11 Och ni skall omskära er förhuds kött; och det skall vara ett tecken på förbundet mellan mig och er.
12 Och han som är åtta dagar gammal skall omskäras bland er, vart och ett mansbarn i era generationer, han som är född i huset, eller köpt för pengar från vilken som helst främling, som inte *är* av din säd.
**he that is eight days old: Heb. a son of eight days*
13 Han som är född i ditt hus, och han som är köpt med dina pengar, måste omskäras: och mitt förbund skall vara på ert kött till ett evigt förbund.
14 Och det oomskurne mansbarn vars förhuds kött inte är omskuret, den själen skall huggas av från sitt folk; han har brutit mitt förbund.
15 Och Gud sade till Abraham, När det gäller Sarai din hustru, skall du inte kalla hennes namn Sarai, utan hennes namn *skall vara* Sara.
16 Och jag kommer välsigna henne, och också ge dig en son från henne: ja, jag kommer välsigna henne, och hon skall bli *en mor* till nationer; folks kungar skall komma från henne.
**she shall be a mother of nations: Heb. she shall become nations*
17 Då föll Abraham på sitt ansikte, och skrattade, och sade i sitt hjärta, Skall *ett barn* födas åt honom som är 100 år gammal? Och skall Sara, som är 90 år gammal, föda?
18 Och Abraham sade till Gud, O att Ishmael skulle leva inför dig!
19 Och Gud sade, Din hustru Sara skall sannerligen föda dig en son; och du skall kalla hans namn Isak: och jag kommer etablera mitt förbund med honom till ett evigt förbund, *och* med hans säd efter honom.
20 Och angående Ishmael, har jag hört dig: Se, jag har välsignat honom, och kommer göra honom fruktsam, och kommer föröka honom i övermått; tolv furstar skall han föda, och jag kommer göra honom *till* en stor nation.
21 Men mitt förbund kommer jag upprätta med Isak, som Sara skall föda åt dig vid denna fastställda tid nästa år.
22 Och han slutade att tala med honom, och Gud for upp från Abraham.
23 Och Abraham tog sin son Ishmael, och alla som var födda i hans hus, och alla som var köpta med hans pengar, var man bland männen av Abrahams hus; och omskar deras förhuds kött på samma dag, såsom Gud hade sagt till honom.
24 Och Abraham *var* 99 år gammal, när han blev omskuren vid sin förhuds kött.
25 Och hans son Ishmael *var* 13 år gammal, när han blev omskuren vid sin förhuds kött.
26 På samma dag blev Abraham

omskuren, och hans son Ishmael.
27 Och alla männen av hans hus, födda i huset, och köpta för pengar av främlingen, blev omskurna med honom.

Kapitel 18

1 HERREN besöker Abraham i form av tre män. 9 Sara tillrättavisas för att skratta åt HERRENS löfte om en son. 20 Ropet från Sodom och Gomorrah. 23 Abraham talar med HERREN för Sodom angående dess förgörelse.

1 Och HERREN visade sig för honom på Mamres slätter: och han satt vid tältingången vid dagens hetta;
2 Och han lyfte sin blick och tittade, och, se, tre män stod hos honom: och när han såg *dem*, sprang han från tältöppningen för att möta dem, och böjde sig ner mot marken,
3 Och sade, Min Herre, om jag nu har funnit favör i din åsyn, passera inte förbi, jag ber dig, ifrån din tjänare:
4 Låt lite vatten, jag ber er, hämtas, och tvätta era fötter, och vila er under trädet:
5 Och jag skall hämta ett stycke bröd, och trösta ni era hjärtan; efter det skall ni passera vidare: ty därför har ni kommit till er tjänare. Och de sade, Gör så, som du har sagt.
**comfort: Heb. Stay*
**are you come: Heb. you have passed*
6 Och Abraham skyndade in i tältet till Sara, och sade, Gör snabbt i ordning tre mått fint mjöl, knåda *det*, och gör brödkakor.
**make ready: Heb. hasten*
7 Och Abraham sprang till hjorden, och hämtade en späd och god kalv, och gav *den* åt en ung man; och han skyndade sig att tillreda den.
8 Och han tog smör, och mjölk, och den kalv som han hade tillrett, och ställde *det* framför dem; och han stod vid dem under trädet, och de åt.
9 Och de sade till honom, Var *är* din hustru Sara? Och han sade, Se, i tältet.
10 Och han sade, Jag kommer sannerligen återvända till dig i enlighet med tiden för liv; och, se, din hustru Sara skall ha en son. Och Sara hörde *det* vid tältingången, som *var* bakom honom.
11 Nu *var* Abraham och Sara gamla *och* komna till hög ålder; *och* det hade upphört att ske med Sara på kvinnors vis.
12 Därför skrattade Sara inom sig själv, sägande, Skall jag få behag efter att jag har blivit gammal, min herre varande också gammal?
13 Och HERREN sade till Abraham, Varför skrattade Sara, sägande, Skall jag verkligen föda ett barn, jag som är gammal?
14 Är något för svårt för HERREN? Vid den bestämda tiden kommer jag återvända till dig, i enlighet med tiden för liv, och Sara skall ha en son.
15 Då förnekade Sara, sägande, Jag skrattade inte; ty hon blev rädd. Och han sade, Nej; utan du skrattade.
16 Och männen stod upp därifrån, och tittade mot Sodom: och Abraham gick med dem för att föra dem på vägen.
17 Och HERREN sade, Skall jag gömma från Abraham det som jag gör;
18 Då Abraham sannerligen skall bli en stor och mäktig nation, och *då* alla jordens nationer skall bli välsignade i honom?
19 Ty jag har känt honom, att han kommer befalla sina barn och sitt hushåll efter sig, och de skall hålla fast vid HERRENS väg, till att öva rätt och dom; att HERREN må bringa över Abraham det som han har talat om honom.
20 Och HERREN sade, Eftersom ropet från Sodom och Gomorrah är stort, och eftersom deras synd är mycket svår;
21 Kommer jag nu gå ner, och se huruvida de helt och hållet har gjort enligt det rop som har kommit till mig; och om inte, kommer jag veta.
22 Och männen vände bort sina ansikten därifrån, och gick mot Sodom: men Abraham stod alltjämt kvar inför HERREN.
23 Och Abraham närmade sig, och sade, Kommer du också förgöra de rättfärdiga

med de onda?
24 Kanske finns det femtio rättfärdiga i staden: kommer du också förgöra och inte skona platsen för de femtio rättfärdigas skull som *är* därinne?
25 Det vare dig fjärran att handla på det viset, att döda den rättfärdige med den onde: och att *det* skulle gå den rättfärdige såsom den onde, det vare dig fjärran: Skall inte hela jordens Domare göra rätt?
26 Och HERREN sade, Om jag ska finna i Sodom femtio rättfärdiga inne i staden, då kommer jag skona hela platsen för deras skull.
27 Och Abraham svarade och sade, Se nu, jag har tagit mig an att tala till Herren, *jag* som *blott är* damm och aska:
28 Kanske skall fem av de femtio rättfärdiga saknas: kommer du förgöra hela staden för *avsaknaden av* fem? Och han sade, Om jag där ska finna fyrtiofem, kommer jag inte förgöra *den*.
29 Och återigen talade han till honom, och sade, Kanske skall fyrtio bli funna där. Och han sade, Jag kommer inte göra *det* för fyrtios skull.
30 Och han sade *till honom*, O låt inte Herren bli arg, och jag skall tala: Kanske skall trettio bli funna där. Och han sade, Jag kommer inte göra *det*, om jag ska finna trettio där.
31 Och han sade, Se nu, jag har tagit mig an att tala till Herren: Kanske skall tjugo bli funna där. Och han sade, Jag kommer inte förgöra *den* för tjugos skull.
32 Och han sade, O låt inte Herren bli arg, och jag skall tala endast en gång till: Kanske skall tio bli funna där. Och han sade, Jag kommer inte förgöra *den* för tios skull.
33 Och HERREN gick sin väg, så snart han hade slutat att samtala med Abraham: och Abraham vände tillbaka till sin plats.

Kapitel 19

1 Två änglar kommer till Sodom och Lot möter dem och tar hem dem till sig. 4 Stadens män omringar huset. 6 Lot vädjar till dem. 11 Änglarna slår stadens män med blindhet. 12 Änglarna räddar Lot ur staden. 24 HERREN förgör Sodom och Gomorrah. 26 Lots hustru ser sig tillbaka. 30 Lots döttrar ligger med sin far. 36 Moabiterna och ammoniterna.

1 Och på kvällen kom två änglar till Sodom; och Lot satt vid Sodoms port: och Lot, seende *dem*, stod upp för att möta dem; och han bugade sig med sitt ansikte mot marken;
2 Och han sade, Se nu, mina herrar, vänd in, jag ber er, till er tjänares hus, och stanna över natten, och tvätta era fötter, och ni skall stiga upp tidigt, och gå era vägar. Och de sade, Nej; utan vi skall stanna på gatan över natten.
3 Och han bad dem mycket ivrigt; och de vände in till honom, och kom in till hans hus; och han ordnade dem en festmåltid, och bakade osyrat bröd, och de åt.
4 Men innan de lade sig, omringade stadens män huset, *ja* Sodoms män, både gammal och ung, allt folket från varje hörn:
5 Och de kallade på Lot, och sade till honom, Var *är* de män som kom in till dig denna natt? Hämta ut dem till oss, att vi må känna dem.
6 Och Lot gick ut till dem vid porten, och stängde dörren efter sig,
7 Och sade, Jag ber er, bröder, gör inte så illa.
8 Se nu, jag har två döttrar som inte har känt en man; låt mig, jag ber er, hämta ut dem till er, och gör ni med dem vad *ni finner vara* gott i era ögon: endast gör inget mot dessa män; ty därför kom de under mitt taks skugga.
9 Och de sade, Gå undan. Och de sade *åter*, Denne *gosse* kom in för att vistas *här*, och måste han *nu* vara domare: nu kommer vi göra värre med dig, än med dem. Och de ansatte mannen häftigt, *ja* Lot, och närmade sig för att bräcka dörren.
10 Men männen räckte ut sina händer,

och drog in Lot i huset till dem, och stängde igen dörren.
11 Och de slog männen som *var* vid husets dörr med blindhet, både liten och stor: så att de tröttade ut sig med att finna dörren.
12 Och männen sade till Lot, Har du någon mer här? Svärson, och dina söner, och dina döttrar, och vilka du än har i staden, hämta ut *dem* ifrån denna plats:
13 Ty vi kommer förgöra denna plats, eftersom ropet från dem har blivit stort inför HERRENS ansikte; och HERREN har sänt oss till att förgöra den.
14 Och Lot gick ut, och talade till sina svärsöner, vilka gifte sig med hans döttrar, och sade, Upp, gå ut ifrån denna plats; ty HERREN kommer förgöra denna stad. Men han framstod som en som hånade för sina svärsöner.
15 Och när morgonrodnaden gick upp, då skyndade änglarna på Lot, sägande, Stå upp, tag din hustru, och dina två döttrar, som är här; att du inte ska gå under i stadens missgärning.
**are here: Heb. are found*
**iniquity: Heb. punishment*
16 Och medan han dröjde, grep männen tag om hans hand, och om hans hustrus hand, och om hans två döttrars hand; HERREN varande barmhärtig mot honom: och de förde ut honom, och satte honom utanför staden.
17 Och det skedde, när de hade fört ut dem utanför, att han sade, Fly för ditt liv; se dig inte tillbaka, stanna du inte heller *någonstans* på hela slätten; fly till berget, att du inte går under.
18 Och Lot sade till dem, O nej, min Herre:
19 Se nu, din tjänare har funnit nåd i din åsyn, och du har upphöjt din barmhärtighet, som du har visat mot mig i *det* att du räddar mitt liv; men jag kan inte fly till berget, att något ont tar mig, och jag dör:
20 Se nu, den här staden *ligger* nära att fly till, och den *är* liten: O, låt mig fly dit, (*är* den inte liten?) och min själ skall leva.
21 Och han sade till honom, Se, jag har godtagit dig också angående denna sak, att jag inte kommer omstörta den staden, för vilken du har talat.
**thee: Heb. thy face*
22 Skynda dig, fly dit; ty jag kan inte göra något förrän du har kommit dit. Därav kallades stadens namn Zoar.
23 Solen hade stigit upp över jorden när Lot kom in i Zoar.
**risen: Heb. gone forth*
24 Då regnade HERREN svavel och eld över Sodom och över Gomorrah, från HERREN ut från himlen;
25 Och han omstörtade de städerna, och hela slätten, och städernas alla invånare, och det som växte på marken.
26 Men hans hustru såg sig tillbaka bakom honom, och hon blev till en saltpelare.
27 Och Abraham steg tidigt på morgonen upp till den plats där han stod inför HERREN:
28 Och han tittade mot Sodom och Gomorrah, och mot hela slättlandet, och såg, och, se, röken från landet steg upp som röken från en ugn.
29 Och det inträffade, när Gud förgjorde slättens städer, att Gud kom ihåg Abraham, och skickade ut Lot ifrån omstörtningens mitt, när han omstörtade de städer i vilka Lot bodde.
30 Och Lot for upp ut från Zoar, och bodde på berget, och hans två döttrar med honom; ty han fruktade att bo i Zoar: och han bodde i en grotta, han och sina två döttrar.
31 Och den förstfödda sade till den yngre, Vår far *är* gammal, och *det finns* inte en man på jorden till att komma in till oss på hela jordens vis:
32 Kom, låt oss få vår far *att* dricka vin, och vi skall ligga med honom, att vi må bevara säd från vår far.
33 Och de fick sin far *att* dricka vin den natten: och den förstfödda gick in, och

låg med sin far; och han märkte inte när
hon lade sig, ej heller när hon steg upp.
34 Och det inträffade på morgonen, att
den förstfödda sade till den yngre, Se,
igår natt låg jag med min far: låt oss få
honom *att* dricka vin också denna natt;
och gå du in, *och* ligg med honom, att vi
må bevara säd av vår far.
35 Och de fick sin far *att* dricka vin också
den natten: och den yngre steg upp, och
låg med honom; och han märkte inte när
hon lade sig, ej heller när hon steg upp.
36 Så blev båda Lots döttrar med barn
genom sin far.
37 Och den förstfödda födde en son, och
kallade hans namn Moab: densamme *är*
moabiternas fader till denna dag.
38 Och den yngre, också hon födde en
son, och kallade hans namn Ben-Ammi:
densamme *är* Ammons barns fader till
denna dag.

Kapitel 20

1 Abraham i Gerar och ljuger om sin hustru. 2 Abimelek tar Sara till sig men Gud varnar honom i en dröm. 9 Abimelek tillrättavisar Abraham. 14 Abimelek ger tillbaka Sara och tillrättavisar henne. 17 HERREN öppnar åter moderliven i Abimeleks hus efter Abrahams bön.

1 Och Abraham färdades därifrån mot
sydlandet, och bodde mellan Kadesh och
Shur, och vistades i Gerar.
2 Och Abraham sade om sin hustru Sara,
Hon *är* min syster: och Abimelek, Gerars
kung, sände, och tog Sara.
3 Men Gud kom till Abimelek om natten
i en dröm, och sade till honom, Se, du *är*
en död man, för den kvinna som du har
tagit; ty hon *är* en mans hustru.
**a man's wife: Heb. married to an husband*
4 Men Abimelek hade inte närmat sig
henne: och han sade, Herre, skall du
också förgöra en rättfärdig nation?
5 Sade han inte till mig, Hon *är* min
syster? Och hon, även hon själv sade,
Han *är* min bror: i mitt hjärtas integritet
och *med* mina händers oskyldighet har
jag gjort detta.
**integrity: Or, simplicity or sincerity*
6 Och Gud sade till honom i en dröm, Ja,
jag vet att du gjorde detta i ditt hjärtas
integritet; ty jag avhöll dig också ifrån att
synda mot mig: därför tillät jag dig inte
att röra henne.
7 Ge nu därför tillbaka mannen *hans*
hustru; ty han *är* en profet, och han skall
be för dig, och du skall leva: och om du
inte ger tillbaka *henne*, skall du veta att
du sannerligen skall dö, du, och alla som
tillhör dig.
8 Följaktligen steg Abimelek upp tidigt
på morgonen, och kallade alla sina
tjänare, och berättade alla dessa ting för
deras öron: och männen blev mycket
rädda.
9 Sedan kallade Abimelek Abraham, och
sade till honom, Vad har du gjort mot
oss? Och vari har jag syndat mot dig, att
du har dragit en *så* stor synd över mig
och över mitt rike? Du har gjort gärningar
mot mig som inte borde bli gjorda.
10 Och Abimelek sade till Abraham, Vad
såg du, att du har gjort denna sak?
11 Och Abraham sade, Eftersom jag
tänkte, Säkerligen *finns* ingen fruktan för
Gud på denna plats; och de kommer döda
mig för min hustrus skull.
12 Och *hon är* också i sanning min
syster; hon *är* min fars dotter, men inte
min mors dotter; och hon blev min
hustru.
13 Och det inträffade, när Gud fick mig
att vandra bort ifrån min fars hus, att jag
sade till henne, Detta *är* din godhet som
du skall visa mot mig; på varje plats dit vi
skall komma, säg om mig, Han *är* min
bror.
14 Och Abimelek tog får, och oxar, och
tjänare, och tjänarinnor, och gav *dem* åt
Abraham, och återlämnade honom hans
hustru Sara.
15 Och Abimelek sade, Se, mitt land
ligger framför dig: bo där det behagar
dig.
**where it pleaseth thee: Heb. as is good in thine eyes*
16 Och till Sara sade han, Se, jag har gett
din bror tusen silver*mynt*: se, han *är* åt

dig en ögontäckelse, åt alla som *är* med dig, och hos alla *andra*: så blev hon tillrättavisad.
17 Och Abraham bad till Gud: och Gud helade Abimelek, och hans hustru, och hans tjänarinnor; och de födde *barn*.
18 Ty HERREN hade fullständigt stängt igen alla moderliv av Abimeleks hus, på grund av Abrahams hustru Sara.

Kapitel 21

1 Isaks föds och omskärs. 9 Ishmael hånar. Både Ishmael och Hagar sänds iväg. 17 Guds ängel räddar dem. 22 Abraham sluter förbund med Abimelek.
33 Abraham planterar en lund i Beer-Sheba och åkallar HERREN där.

1 Och HERREN besökte Sara såsom han hade sagt, och HERREN gjorde med Sara såsom han hade talat.
2 Ty Sara blev gravid, och födde Abraham en son på hans ålderdom, vid den bestämda tid om vilken Gud hade talat till honom.
3 Och Abraham kallade sin sons namn som blev född åt honom, som Sara födde åt honom, Isak.
4 Och Abraham omskar sin son Isak, varande åtta dagar gammal, såsom Gud hade befallt honom.
5 Och Abraham var 100 år gammal, när hans son Isak blev född åt honom.
6 Och Sara sade, Gud har fått mig att skratta, *så att* alla som hör *detta* kommer skratta med mig.
7 Och hon sade, Vem skulle ha sagt till Abraham, att Sara skulle amma barn? Ty jag har fött *honom* en son på hans ålderdom.
8 Och barnet växte, och blev avvant: och på den dagen *då* Isak avvandes gjorde Abraham en stor fest.
9 Och Sara såg egyptiskan Hagars son, vilken hon hade fött åt Abraham, hånande.
10 Därför sade hon till Abraham, Kasta ut denna slavkvinna och hennes son: ty denna slavkvinnas son skall inte vara arvinge tillsammans med min son, med Isak.
11 Och detta var väldigt misshagligt i Abrahams åsyn, för hans sons skull.
12 Och Gud sade till Abraham, Låt det inte vara misshagligt i din åsyn för pojkens skull, och för din slavkvinnas skull; i allt som Sara har sagt till dig, lyssna till hennes röst; ty i Isak skall din säd kallas.
13 Och också av slavkvinnans son kommer jag göra en nation, eftersom han *är* din säd.
14 Och Abraham steg upp tidigt på morgonen, och tog bröd, och en vattenflaska, och gav *det* åt Hagar, läggande *det* på hennes skuldra, och barnet, och skickade iväg henne: och hon gav sig av, och irrade omkring i Beer-Shebas ödemark.
15 Och vattnet i flaskan tog slut, och hon kastade barnet under en av buskarna.
16 Och hon gick, och satte sig ner mittemot *honom* på långt avstånd, ungefär ett bågskott: ty hon sade, Låt mig inte se barnets död. Och hon satt mittemot *honom*, och höjde sin röst, och grät.
17 Och Gud hörde pojkens röst; och Guds ängel ropade till Hagar ur himlen, och sade till henne, Vad plågar dig, Hagar? Frukta inte; ty Gud har hört pojkens röst där han *är*.
18 Stå upp, lyft upp pojken, och håll honom i din hand; ty jag kommer göra honom *till* en stor nation.
19 Och Gud öppnade hennes ögon, och hon såg en vattenbrunn; och hon gick, och fyllde flaskan med vatten, och gav pojken dricka.
20 Och Gud var med pojken; och han växte, och bodde i ödemarken, och blev en bågskytt.
21 Och han bodde i Parans ödemark: och hans mor tog en hustru åt honom från Egyptens land.
22 Och det inträffade vid den tiden, att Abimelek och hans härs överbefälhavare

Pichol talade till Abraham, sägande, Gud *är* med dig i allt vad du gör:
23 Lova mig nu därför här vid Gud att du inte skall bedra mig, ej heller min son, eller min sonson: *utan* efter den vänlighet som jag har visat mot dig, skall du visa mot mig, och mot det land vari du har vistats.
**deal falsely with me: Heb. if thou shalt lie unto me*
24 Och Abraham sade, *Det* skall jag svära på.
25 Och Abraham klandrade Abimelek med anledning av en vattenbrunn, vilken Abimeleks tjänare hade tagit med våld.
26 Och Abimelek sade, Jag vet inte vem som har gjort denna sak: inte heller talade du om *det* för mig, jag har ännu ej heller hört *om det*, utom idag.
27 Och Abraham tog får och oxar, och gav dem åt Abimelek; och de båda slöt ett förbund.
28 Och Abraham ställde sju lamm ur hjorden åt sidan.
29 Och Abimelek sade till Abraham, Vad *innebär* dessa sju lamm som du har ställt åt sidan?
30 Och han sade, Eftersom *dessa* sju lamm skall du taga från min hand, att de må vara ett vittne för mig, att jag har grävt denna brunn.
31 Därför kallade han den platsen för Beer-Sheba; eftersom de båda där lovade.
**Beersheba: that is, The well of the oath*
32 Så slöt de ett förbund i Beer-Sheba: sedan stod Abimelek upp, och Pichol, generalen över hans här, och de vände tillbaka in till filisteernas land.
33 Och *Abraham* planterade en dunge i Beer-Sheba, och åkallade där HERRENS namn, den evige Guden.
**grove: Or, Tree*
34 Och Abraham vistades många dagar i filisteernas land.

Kapitel 22

1 Gud prövar Abraham angående Isak. 11 HERRENS ängel avbryter honom. 13 En bagge offras i hans ställe. 14 Jehovah-Jireh. 15 HERREN välsignar Abraham. 20 Nahors släkttavla intill Rebecka.

1 Och efter dessa ting inträffade det, att Gud frestade Abraham, och sade till honom, Abraham: och han sade, Se, *här är* jag.
**Behold, here I am: Heb. Behold me*
2 Och han sade, Tag nu din son, din ende *son* Isak, som du älskar, och bege dig in till landet Moria; och offra honom där till ett brännoffer på ett av bergen som jag kommer berätta om för dig.
3 Och Abraham steg upp tidigt på morgonen, och sadlade sin åsna, och tog med sig två av sina unga män, och sin son Isak, och högg veden för brännoffret, och stod upp, och gick till den plats om vilken Gud hade berättat för honom.
4 Sedan på tredje dagen höjde Abraham sin blick, och såg platsen på långt håll.
5 Och Abraham sade till sina unga män, Stanna ni här med åsnan; och jag och pojken kommer gå bort dit och tillbe, och komma tillbaka till er.
6 Och Abraham tog veden till brännoffret, och lade *den* på sin son Isak; och han tog elden i sin hand, och en kniv; och de gick båda tillsammans.
7 Och Isak talade till sin far Abraham, och sade, Min far: och han sade, Här *är* jag, min son. Och han sade, Se, elden och veden: men var *är* lammet till ett brännoffer? *2 Mos 12:13*
**Here am I: Heb. behold me*
**lamb: Or, kid*
8 Och Abraham sade, Min son, Gud kommer förse sig själv *med* ett lamm till ett brännoffer: så gick de båda tillsammans.
3:21, Jes 53:10, 2 Kor 5:21, 1 Pet 1:20, Upp 13:8
9 Och de kom till den plats som Gud hade berättat om för honom; och Abraham byggde ett altare där, och lade i ordning veden, och band sin son Isak, och lade honom på altaret ovanpå veden.
10 Och Abraham räckte ut sin hand, och

tog kniven för att döda sin son.
11 Och HERRENS ängel ropade till honom ur himlen, och sade, Abraham, Abraham: och han sade, Här *är* jag.
12 Och han sade, Lyft inte din hand mot pojken, gör du inte heller något mot honom: ty nu vet jag att du fruktar Gud, då du inte har undanhållit din son, din ende *son* från mig.
13 Och Abraham lyfte sin blick, och tittade, och se, en bagge hade fastnat med sina horn i ett busksnår: och Abraham gick och tog baggen, och offrade honom till brännoffer i sin sons ställe.
14 Och Abraham kallade den platsens namn för Jehovah-Jireh: som det är sagt *till* denna dag, På HERRENS berg skall det bli sett.
**Jehovahjireh: that is, The Lord will see, or, provide*
15 Och HERRENS ängel ropade för andra gången till Abraham ur himlen,
16 Och sade, Vid mig själv har jag svurit, säger HERREN, ty eftersom du har gjort denna sak, och inte har undanhållit din son, din ende *son*:
17 Att i välsignande kommer jag välsigna dig, och i förökande kommer jag föröka din säd såsom himlens stjärnor, och såsom sanden som *är* på havets strand; och din säd skall inta sina fienders port;
**shore: Heb. lip*
18 Och i din säd skall alla jordens nationer bli välsignade; eftersom du har lytt min röst.
19 Så Abraham vände tillbaka till sina unga män, och de stod upp och gick tillsammans till Beer-Sheba; och Abraham bodde i Beer-Sheba.
20 Och efter dessa ting skedde det, att det blev berättat för Abraham, sägande, Se, Milkah, hon har också fött barn åt din bror Nahor;
21 Huz hans förstfödde, och hans bror Buz, och Kemuel, Arams far,
22 Och Kesed, och Hazo, och Pildash, och Jidlaf, och Bethuel.
23 Och Bethuel födde Rebecka: dessa åtta födde Milkah åt Nahor, Abrahams bror.
24 Och hans bihustru, vars namn *var* Reumah, hon födde också Tebah, och Gaham, och Thahash, och Maakah.

Kapitel 23

1 Sara dör. 3 Abraham köper Makpelahgrottan till grav.

1 Och Sara blev 127 år gammal: *dessa blev* Saras livsår.
2 Och Sara dog i Kirjath-Arba; det *är* Hebron i Kanaans land: och Abraham kom för att sörja Sara, och för att begråta henne.
3 Och Abraham stod upp ifrån sin döda, och talade till Heths söner, sägande,
4 Jag *är* en främling och en gäst hos er: skänk mig en gravplatsbesittning hos er, att jag må begrava min döda bortom min åsyn.
5 Och Heths barn svarade Abraham, sägande till honom,
6 Hör oss, min herre: du *är* en mäktig furste ibland oss: begrav din döda i den bästa av våra gravar; ingen av oss skall undanhålla sin grav från dig, att du må begrava din döda.
**a mighty Prince: Heb. a Prince of God*
7 Och Abraham stod upp, och bugade sig för landets folk, *ja* för Heths barn.
8 Och han talade med dem, sägande, Om det är er mening att jag skulle begrava min döda bortom min åsyn; hör mig *då*, och be för mig hos Efron, Zohars son,
9 Att han må ge mig Makpelahgrottan, som han har, som *ligger* i utkanten av hans fält; han skall ge mig den för så mycket pengar som den är värd till en gravplatsbesittning bland er.
**as much money: Heb. full money*
10 Och Efron bodde bland Heths barn: och hittiten Efron svarade Abraham i Heths barns närvaro, *ja* inför alla som gick in vid porten till hans stad, sägande,
**audience: Heb. ears*
11 Nej, min herre, hör mig: fältet skänker jag dig, och grottan som *finns* där, den skänker jag dig; i mitt folks söners närvaro skänker jag dig den: begrav *du*

din döda.
12 Och Abraham bugade sig för landets folk.
13 Och han talade till Efron i landets folks närvaro, sägande, Men om du *skall ge det*, ber jag dig, hör mig: jag skall ge dig pengar för fältet; tag *det* av mig, och jag skall begrava min döda där.
14 Och Efron svarade Abraham, sägande till honom,
15 Min herre, hör på mig: marken *är värd* 400 siklar silver; vad *är* det mellan mig och dig? Begrav du därför din döda.
16 Och Abraham lyssnade till Efron; och Abraham vägde *upp* silvret åt Efron, som han hade nämnt i Heths söners närvaro, 400 siklar silver, gångbart *silver* hos köpmannen.
17 Och Efrons fält, som *låg* i Makpelah, som *låg* emot Mamre, det fältet, och grottan som *låg* där, och alla träden som *fanns* på fältet, som *var* däromkring på hela området, bekräftades
18 Åt Abraham till en besittning i Heths barns närvaro, inför alla som gick in vid porten till hans stad.
19 Och efter detta, begravde Abraham sin hustru Sara i grottan på Makpelahfältet emot Mamre: det *är* Hebron i Kanaans land.
20 Och det fältet, och grottan som *finns* där, bekräftades åt Abraham till en gravplatsbesittning av Heths söner.

Kapitel 24

1 Abrahams tjänares ed angående Isaks hustru.
10 Tjänaren reser till Mesopotamien. 15 Träffar Rebecka.
29 Träffar familjen. 59 Rebecka reser med tjänaren.
62 Isak tar Rebecka till hustru.

1 Och Abraham var gammal, *och* kommen till hög ålder: och HERREN hade välsignat Abraham i allt.
**well stricken in age: Heb. gone into days*
2 Och Abraham sade till sin äldste tjänare av sitt hus, vilken rådde över allt som han hade, Lägg, jag ber dig, din hand under mitt lår:
3 Och jag skall få dig *att* svära vid HERREN, himlens Gud, och jordens Gud, att du inte skall ta en hustru åt min son från kanaaniternas döttrar, bland vilka jag bor:
4 Utan du skall gå till mitt land, och till min släkt, och ta en hustru åt min son Isak.
5 Och tjänaren sade till honom, Kanske kommer kvinnan vara ovillig att följa med mig till detta land: måste jag föra tillbaka din son till det land varifrån du kom?
6 Och Abraham sade till honom, Akta du att du inte för tillbaka min son dit.
7 HERREN, himlens Gud, som tog mig från min fars hus, och från min släkts land, och som talade till mig, och som svor till mig, sägande, Åt din säd kommer jag giva detta land; han skall sända sin ängel framför dig, och du skall därifrån ta en hustru åt min son.
8 Och om kvinnan skall vara ovillig att följa dig, då skall du vara löst från denna min ed: för bara inte tillbaka min son dit.
9 Och tjänaren lade sin hand under sin herre Abrahams lår, och svor till honom angående denna sak.
10 Och tjänaren tog tio kameler utav sin herres kameler, och gav sig av; ty alla hans herres ägodelar *var* i hans hand: och han stod upp, och for till Mesopotamien, till Nahors stad.
**for: Or, And*
11 Och vid kvällstiden fick han sina kameler att lägga sig ner utanför staden vid en vattenbrunn, *ja vid* den tid *då* kvinnor går ut för att dra upp *vatten*.
**that woman go out to draw water: Heb. that woman which draw water, go forth*
12 Och han sade, O HERRE, min herre Abrahams Gud, jag ber dig, sänd mig välgång denna dag, och visa godhet mot min herre Abraham.
13 Se, jag står *här* vid vattenbrunnen; och stadens mäns döttrar kommer ut för att dra upp vatten:
14 Och låt det inträffa, att den flicka till vilken jag skall säga, Sänk ner din kruka,

jag ber dig, att jag må dricka; och hon skall säga, Drick, och jag skall ge dina kameler dricka också: *låt henne vara* hon *som* du har bestämt åt din tjänare Isak; och därigenom skall jag veta att du har visat godhet mot min herre.
15 Och det inträffade, innan han hade slutat att tala, att, se, Rebecka kom ut, som blev född åt Bethuel, Milkahs son, Nahors hustru, Abrahams bror, med sin kruka på sin axel.
16 Och flickan *var* mycket vacker att titta på, en jungfru, ej heller hade någon man känt henne: och hon gick ner till brunnen, och fyllde sin kruka, och steg upp.
**very fair to look upon: Heb. good of countenance*
17 Och tjänaren sprang för att möta henne, och sade, Låt mig, jag ber dig, dricka lite vatten ur din kruka.
18 Och hon sade, Drick, min herre: och hon skyndade, och sänkte ner sin kruka på sin hand, och gav honom dricka.
19 Och när hon hade slutat att ge honom dricka, sade hon, Jag skall dra upp *vatten* för dina kameler också, tills de har slutat att dricka.
20 Och hon skyndade, och tömde sin kruka i vattenhon, och sprang åter till brunnen för att dra upp *vatten*, och drog upp till alla hans kameler.
21 Och mannen, varande häpen över henne, teg, för att *få* veta om HERREN hade gjort hans resa framgångsrik eller inte.
22 Och det inträffade, när kamelerna hade slutat att dricka, att mannen tog ett gyllene örhänge, med en vikt om en halv sikel, och två armband för hennes händer, med en guldvikt om tio *siklar*;
**earring: Or, jewel for the forehead*
23 Och sade, Vems dotter *är* du? Säg mig, jag ber dig: finns det rum *i* din fars hus för oss att stanna?
24 Och hon sade till honom, Jag *är* Bethuels dotter, Milkahs son, som hon födde åt Nahor.
25 Hon sade ytterligare till honom, Vi har gott om både halm och foder, och rum *för er* att stanna.
26 Och mannen böjde ner sitt huvud, och tillbad HERREN.
27 Och han sade, Välsignad *vare* HERREN min herre Abrahams Gud, som inte har tagit sin barmhärtighet och sin sanning ifrån min herre: jag *varande* på vägen, ledde HERREN mig till min herres bröders hus.
28 Och flickan sprang, och berättade dessa ting för *dem tillhörande* hennes mors hus.
29 Och Rebecka hade en bror, och hans namn *var* Laban: och Laban sprang ut till mannen, till brunnen.
30 Och det inträffade, när han såg örhänget och armbanden på sin systers händer, och när han hörde sin syster Rebeckas ord, sägande, Så talade mannen till mig; att han kom till mannen; och, se, han stod vid kamelerna vid brunnen.
31 Och han sade, Kom in, du *som är* välsignad av HERREN; varför står du utanför? Ty jag har förberett huset, och plats för kamelerna.
32 Och mannen kom in i huset: och han sadlade av hans kameler, och gav halm och foder till kamelerna, och vatten till att tvätta hans fötter, och de mäns fötter som *var* med honom.
33 Och *mat* ställdes framför honom att äta: men han sade, jag skall inte äta, förrän jag har framfört mitt ärende. Och han sade, Tala.
34 Och han sade, Jag *är* Abrahams tjänare.
35 Och HERREN har storligen välsignat min herre; och han har blivit stor: och han har gett honom flockar, och hjordar, och silver, och guld, och tjänare, och tjänarinnor, och kameler, och åsnor.
36 Och min herres hustru Sara födde en son till min herre när hon var gammal: och åt honom har han gett allt som han har.
37 Och min herre fick mig *att* lova, sägande, Du skall inte ta en hustru åt min

son av kanaaniternas döttrar, i vilkas land jag bor:
38 Utan du skall gå till min fars hus, och till min släkt, och ta en hustru åt min son.
39 Och jag sade till min herre, Kanske kommer kvinnan inte följa med mig.
40 Och han sade till mig, HERREN, som jag vandrar inför, kommer sända sin ängel med dig, och göra din väg framgångsrik; och du skall ta en hustru åt min son från min släkt, och från min fars hus:
41 Då skall du vara löst från *denna* min ed, när du kommer till min släkt; och om de inte ger dig *någon*, skall du vara löst från min ed.
42 Och denna dag kom jag till brunnen, och sade, O HERRE min herre Abrahams Gud, om du nu låter min väg som jag går bli framgångsrik:
43 Se, jag står vid vattenbrunnen; och det skall inträffa, att när jungfrun kommer ut för att dra upp *vatten*, och jag ska säga till henne, Ge mig, jag ber dig, lite vatten ur din kruka att dricka;
44 Och hon ska säga till mig, Både drick du, och jag kommer också dra upp för dina kameler: *låt* densamma *vara* den kvinna som HERREN har bestämt för min herres son.
45 Och innan jag hade slutat att tala i mitt hjärta, se, *då* kom Rebecka ut med sin kruka på sin axel; och hon gick ner till brunnen, och drog upp *vatten*: och jag sade till henne, Låt mig dricka, jag ber dig.
46 Och hon skyndade, och sänkte ner sin kruka från sin *axel*, och sade, Drick, och jag kommer ge dina kameler dricka också: så jag drack, och hon fick kamelerna *att* dricka också.
47 Och jag frågade henne, och sade, Vems dotter *är* du? Och hon sade, Bethuels dotter, Nahors son, som Milkah födde åt honom: och jag satte örhänget till hennes ansikte, och armbanden på hennes händer.
48 Och jag böjde ner mitt huvud, och tillbad HERREN, och välsignade HERREN min herre Abrahams Gud, som hade lett mig på den rätta vägen för att ta min herres brors dotter åt sin son.
49 Och om ni nu skall visa godhet och sannfärdighet mot min herre, säg mig: och om inte, säg mig; att jag må vända till höger, eller till vänster.
50 Då svarade Laban och Bethuel och sade, Detta kommer från HERREN: vi kan inte tala *varken* ont eller gott till dig.
51 Se, Rebecka *är* inför dig, tag *henne*, och gå, och låt henne bli din herres sons hustru, såsom HERREN har talat.
52 Och det inträffade, att, när Abrahams tjänare hörde deras ord, tillbad han HERREN, *böjande sig* till marken.
53 Och tjänaren tog fram silversmycken, och guldsmycken, och kläder, och gav *dem* till Rebecka: han gav också dyrbara ting till hennes bror och till hennes mor.
**jewels: Heb. vessels*
54 Och de åt och drack, han och de män som *var* med honom, och stannade över natten; och de steg upp på morgonen, och han sade, Sänd iväg mig till min herre.
55 Och hennes bror och hennes mor sade, Låt flickan stanna med oss *några* dagar, åtminstone tio; efter det skall hon gå.
**a few days: Or, a full year, or, ten months*
56 Och han sade till dem, Hindra mig inte, nu när HERREN har gjort min väg framgångsrik; sänd iväg mig att jag må fara till min herre.
57 Och de sade, Vi skall kalla efter flickan, och fråga hennes egen mun.
58 Och de kallade efter Rebecka, och sade till henne, Vill du gå med denne man? Och hon sade, Jag vill gå.
59 Och de sände iväg sin syster Rebecka, och hennes amma, och Abrahams tjänare, och hans män.
60 Och de välsignade Rebecka, och sade till henne, Du *är* vår syster, bli du *modern* till tusentals miljoner, och låt din säd inta deras port som hatar dem.
61 Och Rebecka stod upp, och hennes

flickor, och de red på kamelerna, och
följde mannen: och tjänaren tog Rebecka,
och for sin väg.
62 Och Isak kom från Lahairoibrunnens
väg; ty han bodde i sydlandet.
63 Och Isak gick ut på fältet mot kvällen
för att begrunda: och han lyfte sin blick,
och såg, och, se, kamelerna *var*
ankommande.
**to meditate: Or, to pray*
64 Och Rebecka lyfte sin blick, och när
hon såg Isak, steg hon ner från kamelen.
65 Ty hon *hade* sagt till tjänaren, Vem *är*
denne man som vandrar på fältet för att
möta oss? Och tjänaren *hade* sagt, Det *är*
min herre: därför tog hon en slöja, och
täckte sig.
66 Och tjänaren berättade för Isak alla
ting som han hade gjort.
67 Och Isak förde in henne i sin mor
Saras tält, och tog Rebecka, och hon blev
hans hustru; och han älskade henne: och
Isak blev tröstad efter sin mors *död*.

Kapitel 25

1 Abrahams söner genom Keturah. 8 Abraham dör. 12 Ishmaels generationer. 17 Ishmael dör. 21 Isak ber för Rebeckas ofruktsamhet. 22 Barnen kämpar. 24 Jakob och Esau föds. 29 Esau säljer sin förstfödslorätt.

1 Sedan tog Abraham åter en hustru, och
hennes namn *var* Keturah.
2 Och hon födde honom Zimran, och
Jokshan, och Medan, och Midian, och
Ishbak, och Shuah.
3 Och Jokshan födde Sheba, och Dedan.
Och Dedans söner var Asshurim, och
Letushim, och Leummim.
4 Och Midians söner; Efah, och Efer, och
Hanok, och Abidah, och Eldaah. Alla
dessa *var* Keturahs barn.
5 Och Abraham gav allt som han hade åt
Isak.
6 Men åt bihustrurnas söner, som
Abraham hade, gav Abraham gåvor, och
sände iväg dem ifrån sin son Isak, medan
han ännu levde, österut, till österlandet.
7 Och dessa *är* Abrahams livsårs dagar,
som han levde, 175 år.
8 Sedan gav Abraham upp andan, och
dog i en god hög ålder, en gammal man,
och mätt *på år*; och blev samlad till sitt
folk.
9 Och hans söner Isak och Ishmael
begravde honom i Makpelahgrottan, på
Efrons, hittiten Zohars sons, fält, som
ligger emot Mamre;
10 Det fält som Abraham köpte av Heths
söner: där blev Abraham begravd, och
hans hustru Sara.
11 Och det inträffade efter Abrahams
död, att Gud välsignade hans son Isak;
och Isak bodde vid brunnen Lahairoi.
12 Dessa *är* nu Ishmaels generationer,
Abrahams son, som egyptiskan Hagar,
Saras tjänarinna, födde åt Abraham:
13 Och dessa *är* Ishmaels söners namn,
efter deras namn, enligt deras
generationer: Ishmaels förstfödde,
Nebajoth; och Kedar, och Adbeel, och
Mibsam,
14 Och Mishma, och Dumah, och Massa,
15 Hadar, och Tema, Jetur, Nafish, och
Kedemah:
16 Dessa *är* Ishmaels söner, och dessa *är*
deras namn, efter deras byar, och efter
deras fästningar; tolv furstar efter deras
nationer.
17 Och dessa *är* Ishmaels livsår, 137 år:
och han gav upp andan och dog; och blev
samlad till sitt folk.
18 Och de bodde från Havilah till Shur,
som *ligger* framför Egypten, när du går
mot Assyrien: *och* han dog i alla sina
bröders närvaro.
**died: Heb. fell*
19 Och dessa *är* Isaks generationer,
Abrahams son: Abraham födde Isak:
20 Och Isak var fyrtio år gammal när han
tog Rebecka till hustru, Bethuels dotter,
syriern från Padan-Aram, systern till
syriern Laban.
21 Och Isak bad till HERREN för sin
hustru, eftersom hon *var* ofruktsam: och
HERREN bönhörde honom, och hans
hustru Rebecka blev gravid.
22 Och barnen kämpade emot varandra

inuti henne; och hon sade, Om *det är* så, varför *är* jag så här? Och hon gick för att fråga HERREN.
23 Och HERREN sade till henne, Två nationer *är* i ditt moderliv, och två *olika* slags folk skall bli separerade från ditt inre; och *det ena* folket skall vara starkare än *det andra* folket; och den äldre skall tjäna den yngre.
24 Och när hennes dagar var uppfyllda till att föda, se, *då var där* tvillingar i hennes moderliv.
25 Och den förste kom ut röd, överallt som en hårig klädnad; och de kallade hans namn för Esau.
26 Och efter det kom hans bror ut, och hans hand greppade om Esaus häl; och hans namn blev kallat Jakob: och Isak *var* 60 år gammal när hon födde dem.
27 Och pojkarna växte: och Esau var en skicklig jägare, en markens man; och Jakob *var* en enkel man, boende i tält.
28 Och Isak älskade Esau, eftersom han åt av *hans* jaktbyte: men Rebecka älskade Jakob.
**he did eat of his venison: Heb. venison was in is mouth*
29 Och Jakob kokade soppa: och Esau kom från marken, och han *var* utmattad:
30 Och Esau sade till Jakob, Ge mig mat, jag ber dig, av den där röda *soppan*; ty jag *är helt* utmattad: därav kallades hans namn Edom.
**with that same red pottage: Heb. with that red, with that red pottage*
31 Och Jakob sade, Sälj mig denna dag din födslorätt.
32 Och Esau sade, Se, jag håller på att dö: och vad för nytta skall denna födslorätt göra mig?
**at the point to die: Heb. going to die*
33 Och Jakob sade, Svär mig denna dag; och han svor honom: och han sålde sin födslorätt till Jakob.
34 Sedan gav Jakob Esau bröd och linssoppa; och han åt och drack, och stod upp, och gick sin väg: så föraktade Esau *sin* födslorätt.

Kapitel 26

1 Hungersnöd, Isak till Gerar. 2 HERREN visar sig, bekräftar löftet. 7 Isak ljuger om sin hustru och Abimelek upptäcker honom. 12 HERREN välsignar och Isak blir stor i landet. 16 Abimelek sänder iväg Isak och han vistas i Gerars dal. Tvister om brunnar. 23 Isak till Beer-Sheba. HERREN uppmuntrar. Isak bygger ett altare. 26 Abimelek kommer till Isak. De sluter förbund. 34 Esau tar sig hettitiska hustrur.

1 Och det uppstod en hungersnöd i landet, därutöver den första hungersnöd som kom under Abrahams dagar. Och Isak gick till filisteernas kung Abimelek till Gerar.
2 Och HERREN visade sig för honom, och sade, Gå inte ner till Egypten; bo i det land som jag skall berätta för dig om:
3 Vistas i detta land, och jag kommer vara med dig, och kommer välsigna dig; ty åt dig, och åt din säd, kommer jag giva alla dessa länder, och jag kommer infria den ed som jag svor din fader Abraham;
4 Och jag kommer få din säd att förökas såsom himlens stjärnor, och kommer ge alla dessa länder åt din säd; och i din säd skall alla jordens nationer bli välsignade;
5 Till följd av att Abraham hörsammade min röst, och höll fast vid min befallning, mina bud, mina stadgar, och mina lagar.
6 Och Isak bodde i Gerar:
7 Och männen på orten frågade *honom* om hans hustru; och han sade, Hon *är* min syster: ty han fruktade att säga, *Hon är* min hustru; att inte, *sade han*, männen på orten skulle döda mig för Rebecka; eftersom hon *var* vacker att titta på.
8 Och det inträffade, när han hade varit där en lång tid, att filisteernas kung Abimelek tittade ut genom ett fönster, och såg, och, se, Isak lekande med sin hustru Rebecka.
9 Och Abimelek kallade efter Isak, och sade, Se, visst *är* hon din hustru: och varför sade du, Hon *är* min syster? Och Isak sade till honom, Eftersom jag sade, Så att jag inte dör på grund av henne.
10 Och Abimelek sade, Vad *är* detta *som* du har gjort mot oss? En ur folket kunde lätt ha legat med din hustru, och du skulle

ha dragit skuld över oss.
11 Och Abimelek befallde allt *sitt* folk, sägande, Han som rör denne man eller hans hustru skall sannerligen dödas.
12 Sedan sådde Isak där i landet, och fick hundrafalt under samma år: och HERREN välsignade honom.
*received: Heb. found
13 Och mannen blev stor, och gick framåt, och växte tills han blev mycket stor:
*went forward: Heb. went going
14 Ty han hade egendom *bestående* av flockar, och egendom av hjordar, och en stor mängd tjänare: och filisteerna avundades honom.
*servants: Or, husbandry
15 Ty alla de brunnar som hans fars tjänare hade grävt under hans far Abrahams dagar, dem hade filisteerna stängt igen, och fyllt med jord.
16 Och Abimelek sade till Isak, Gå bort ifrån oss; ty du är mycket mäktigare än vi.
17 Och Isak gav sig av därifrån, och slog upp sitt tält i Gerars dal, och bodde där.
18 Och Isak grävde återigen de vattenbrunnar som de hade grävt i hans far Abrahams dagar; ty filisteerna hade stängt igen dem efter Abrahams död: och han uppkallade deras namn efter de namn som hans far hade kallat dem.
19 Och Isaks tjänare grävde i dalen, och fann där en brunn med sprudlande vatten.
*springing: Heb. living
20 Och Gerars herdar tvistade med Isaks herdar, sägande, Vattnet *är* vårt: och han kallade brunnens namn för Esek; eftersom de tvistade med honom.
*Esek: that is, Contention
21 Och de grävde en annan brunn, och tvistade också om den: och han kallade dess namn Sitnah.
*Sitnah: that is, Hatred
22 Och han flyttade därifrån, och grävde en annan brunn; och om den tvistade de inte: och han kallade dess namn för Rehoboth; och han sade, Ty nu har HERREN gjort plats för oss, och vi skall bära frukt i landet.
*Rehoboth: That is, room
23 Och därifrån for han upp till Beer-Sheba.
24 Och HERREN visade sig för honom samma natt, och sade, Jag *är* din far Abrahams Gud: frukta inte, ty jag *är* med dig, och kommer välsigna dig, och föröka din säd för min tjänare Abrahams skull.
25 Och han byggde ett altare där, och åkallade HERRENS namn, och slog upp sitt tält där: och där grävde Isaks tjänare en brunn.
26 Sedan for Abimelek till honom från Gerar, och Ahuzzath, en av hans vänner, och Pichol, hans härs överbefälhavare.
27 Och Isak sade till dem, Varför kommer ni till mig, då ni hatar mig, och har skickat iväg mig från er?
28 Och de sade, Vi såg tydligt att HERREN var med dig: och vi sade, Låt det nu uppstå en ed mellan oss, *ja* mellan oss och dig, och låt oss sluta ett förbund med dig;
*We saw: Heb. seeing we saw
29 Att du inte skall göra oss någon skada, såsom vi inte har rört dig, och såsom vi inte har gjort dig annat än gott, och har skickat iväg dig i fred: du *är* nu HERRENS välsignade.
*That thou wilt: Heb. if thou shalt etc.
30 Och han ordnade dem en festmåltid, och de åt och drack.
31 Och de steg upp tidigt på morgonen, och svor varandra: och Isak sände iväg dem, och de gav sig av ifrån honom i fred.
32 Och det inträffade samma dag, att Isaks tjänare kom, och berättade för honom om den brunn som de hade grävt, och sade till honom, Vi har funnit vatten.
33 Och han kallade den Shebah: därför *är* stadens namn Beer-Sheba intill denna dag.
*Shebah: That is, an oath
*Beersheba: That is, the well of the oath
34 Och Esau var fyrtio år gammal när han tog Judith till hustru, hittiten Beeris dotter, och Bashemath, hittiten Elons

dotter:
35 Vilka var en hjärtesorg för Isak och för Rebecka.
*a grief of mind: Heb. bitterness of spirit

Kapitel 27

1 Isak gammal och sänder Esau på jakt. 6 Rebecka instruerar Jakob. 18 Jakob går till Isak och får välsignelsen. 30 Esau kommer och får den lägre välsignelsen. 41 Esau fattar hat till Jakob och tänker döda honom. 46 Rebecka trött på sitt liv på grund av Esaus hustrur.

1 Och det inträffade, när Isak var gammal, och hans ögon var matta, så att han inte kunde se, att han kallade efter sin äldste son Esau, och sade till honom, Min son: och han sade till honom, Se, *här är* jag.
2 Och han sade, Se nu, jag är gammal, jag vet inte min dödsdag:
3 Tag nu därför, jag ber dig, dina vapen, ditt koger och din båge, och gå ut till marken, och ta mig *något* jaktbyte.
*take: Heb. hunt
4 Och gör mig välsmakande mat, sådan som jag älskar, och hämta till mig, att jag må äta; att min själ må välsigna dig innan jag dör.
5 Och Rebecka hörde när Isak talade till sin son Esau. Och Esau gick *ut* till marken för att jaga villebråd, *och* för att hämta *det*.
6 Och Rebecka talade till sin son Jakob, sägande, Se, jag hörde din far tala till din bror Esau, sägande,
7 Hämta mig jaktbyte, och gör mig välsmakande mat, att jag må äta, och välsigna dig inför HERREN innan min död.
8 Därför, min son, lyd nu min röst vad jag befaller dig.
9 Gå nu till hjorden, och hämta mig därifrån två fina killingar; och jag skall av dem göra välsmakande mat åt din far, sådan som han älskar:
10 Och du skall hämta *det* till din far, att han må äta, och att han må välsigna dig innan sin död.
11 Och Jakob sade till sin mor Rebecka, Se, min bror Esau *är* en hårig man, och jag *är* en slät man:
12 Kanske kommer min far röra vid mig, och jag skall *då* för honom framstå som en bedragare; och jag skall dra en förbannelse över mig, och inte en välsignelse.
13 Och hans mor sade till honom, Över mig *vare* din förbannelse, min son: lyd bara min röst, och gå hämta mig *dem*.
14 Och han gick, och hämtade, och förde *dem* till sin mor: och hans mor gjorde välsmakande mat, sådan som hans far älskade.
15 Och Rebecka tog sin äldste son Esaus fina kläder, som *fanns* hos henne i huset, och satte dem på sin yngre son Jakob:
*goodly: Heb. desirable
16 Och hon satte killingarnas skinn på hans händer, och på den släta delen av hans nacke:
17 Och hon gav den välsmakande maten och brödet, som hon hade gjort i ordning, i sin son Jakobs hand.
18 Och han kom till sin far, och sade, Min far: och han sade, Här *är* jag; vem *är* du, min son?
19 Och Jakob sade till sin far, Jag *är* Esau, din förstfödde; jag har gjort såsom du sade till mig: res dig, jag ber dig, sitt och ät av mitt jaktbyte, att din själ må välsigna mig.
20 Och Isak sade till sin son, Hur *kommer det sig* att du har funnit *det* så kvickt, min son? Och han sade, Eftersom HERREN din Gud förde *det* till mig.
*to me: Heb. before me
21 Och Isak sade till Jakob, Kom nära, jag ber dig, att jag må röra vid dig, min son, huruvida du *är* den, min son Esau, eller inte.
22 Och Jakob närmade sig till sin far Isak; och han rörde vid honom, och sade, Rösten *är* Jakobs röst, men händerna *är* Esaus händer.
23 Och han kände inte igen honom, eftersom hans händer var håriga, som hans bror Esaus händer: så han

välsignade honom.
24 Och han sade, *Är* du den, min son Esau? Och han sade, Jag *är det*.
25 Och han sade, Hämta till mig, och jag skall äta av min sons jaktbyte, att min själ må välsigna dig. Och han hämtade till honom, och han åt: och han hämtade honom vin, och han drack.
26 Och hans far Isak sade till honom, Kom nu nära, och kyss mig, min son.
27 Och han kom nära, och kysste honom: och han kände lukten av hans kläder, och välsignade honom, och sade, Se, min sons lukt *är* som lukten av ett fält som HERREN har välsignat:
28 Gud give dig därför av himlens dagg, och jordens fetma, och rikligt med säd och vin:
29 Låt folk tjäna dig, och nationer böja sig ner för dig: var herre över dina bröder, och låt din mors söner böja sig ner för dig: förbannad *vare* var och en som förbannar dig, och välsignad *vare* han som välsignar dig.
30 Och det inträffade, så snart Isak hade avslutat att välsigna Jakob, och Jakob knappt ännu hade gått ut från sin far Isaks närvaro, att hans bror Esau kom in från sin jakt.
31 Och också han hade ordnat välsmakande mat, och hämtade den åt sin far, och sade till sin far, Låt min far resa sig, och äta av sin sons jaktbyte, att din själ må välsigna mig.
32 Och hans far Isak sade till honom, Vem *är* du? Och han sade, Jag *är* din son, Esau din förstfödde.
33 Och Isak bävade väldeliga, i övermått, och sade, Vem? Var *är* han som har tagit jaktbyte, och hämtat mig *det*, och jag har ätit av allt innan du kom, och har välsignat honom? Ja, *och* han skall vara välsignad.
**trembled very exceedingly: Heb. trembled with a great trembling greatly*
**taken: Heb. hunted*
34 Och när Esau hörde sin fars ord, grät han med en stor och övermåttan bitter gråt, och sade till sin far, Välsigna mig, *ja* också mig, O min far.
35 Och han sade, Din bror kom med slughet, och har tagit undan din välsignelse.
36 Och han sade, Heter han inte med rätta Jakob? Ty han har listigt tagit min plats dessa två gånger: han tog undan min födslorätt; och, se, nu har han *också* tagit undan min välsignelse. Och han sade, Har du inte sparat en välsignelse åt mig?
**Jacob: That is, A supplanter*
37 Och Isak svarade och sade till Esau, Se, jag har gjort honom till din herre, och alla hans bröder har jag gett honom till tjänare; och med säd och vin har jag uppehållit honom: och vad skall jag nu göra för dig, min son?
**sustained: Or, supported*
38 Och Esau sade till sin far, Har du bara en välsignelse, min far? Välsigna mig, *ja* mig också, O min far. Och Esau höjde sin röst, och grät.
39 Och hans far Isak svarade och sade till honom, Se, din boplats skall vara fetman utav jorden, och utav himlens dagg från ovan;
**the fatness: Or, of the fatness*
40 Och genom ditt svärd skall du leva, och skall tjäna din bror; och det skall ske när du skall få väldet, att du skall knäcka hans ok, bort från din nacke.
41 Och Esau hatade Jakob för den välsignelse som hans far välsignade honom med: och Esau sade i sitt hjärta, Sorgedagarna för min far närmar sig; därefter kommer jag döda min bror Jakob.
42 Och dessa Esaus, hennes äldre sons, ord blev berättade för Rebecka: och hon sände och kallade efter Jakob, hennes yngre son, och sade till honom, Se, din bror Esau, beträffande dig, tröstar sig själv, *havande för avsikt* att döda dig.
43 Därför nu, min son, lyd min röst; och stå upp, fly du till min bror Laban till Haran;
44 Och dröj kvar hos honom några dagar,

till dess din brors vrede har lagt sig;
45 Till dess din brors ilska vänder bort ifrån dig, och han glömmer *det* som du har gjort mot honom: då kommer jag sända, och hämta dig därifrån: varför skulle jag också på en *och samma* dag bli berövad på er båda?
46 Och Rebecka sade till Isak, Jag är trött på mitt liv på grund av Heths döttrar: ifall Jakob tar en hustru av Heths döttrar, som dessa *som är* av landets döttrar, vad gott skall mitt liv göra mig?

Kapitel 28

1 Isak välsignar Jakob och sänder honom till släkt i Padan-Aram. 6 Esau tar Ishmaels dotter till hustru. 10 Jakobs dröm om en stege. HERREN upprepar löftet och lovar att bevara Jakob. 20 Jakobs löfte.

1 Och Isak kallade Jakob, och välsignade honom, och befallde honom, och sade till honom, Du skall inte taga en hustru av Kanaans döttrar.
2 Stå upp, gå till Padanaram, till Bethuels hus, din mors far; och tag dig en hustru därifrån utav Labans döttrar, din mors bror.
3 Och må Gud Allsmäktige välsigna dig, och göra dig fruktsam, och föröka dig, att du må bli till en folkskara;
**a multitude: Heb. an assembly of people*
4 Och giva dig Abrahams välsignelse, till dig, och åt din säd med dig; att du må ärva det land vari du är en främling, som Gud gav åt Abraham.
**wherein thou art a stranger: Heb. of thy sojournings*
5 Och Isak sände iväg Jakob: och han for till Padan-Aram till Laban, syriern Bethuels son, Rebeckas bror, Jakobs och Esaus mor.
6 När Esau såg att Isak hade välsignat Jakob, och sänt iväg honom till Padan-Aram, för att därifrån taga sig en hustru; och att när han välsignade honom gav honom en befallning, sägande, Du skall inte taga en hustru av Kanaans döttrar;
7 Och att Jakob lydde sin far och sin mor, och hade farit till Padan-Aram;
8 Och Esau såg att Kanaans döttrar inte behagade hans far Isak;
**pleased not: Heb. were evil in the eyes, etc*
9 Då gick Esau till Ishmael, och tog, till hustrurna som han *redan* hade, Mahalath, Abrahams son Ishmaels dotter, Nebajoths syster, till att vara hans hustru.
10 Och Jakob drog ut från Beer-Sheba, och gick mot Haran.
11 Och han stötte på en viss plats, och stannade där över natten, eftersom solen hade gått ner; och han tog av stenarna på platsen, och lade *dem som* sin kudde, och lade sig ner på platsen för att sova.
12 Och han drömde, och se en stege varande uppställd på jorden, och dess ände nådde upp till himlen: och se Guds änglar stigande upp och stigande ner på den.
13 Och, se, HERREN stod ovanför den, och sade, Jag *är* HERREN din far Abrahams Gud, och Isaks Gud: det land som du ligger på, till dig kommer jag ge det, och till din säd;
14 Och din säd skall vara som jordens stoft, och du skall utbreda dig åt väster, och åt öster, och åt norr, och åt söder: och i dig och i din säd skall alla jordens familjer bli välsignade.
**spread abroad: Heb. break forth*
15 Och, se, Jag *är* med dig, och kommer bevara dig på alla *platser* dit du går, och kommer hämta tillbaka dig till detta land; ty jag kommer inte lämna dig, förrän jag har gjort *detta* som jag har talat till dig om.
16 Och Jakob vaknade ur sin sömn, och han sade, HERREN är sannerligen på denna plats; och jag visste *det* inte.
17 Och han var rädd, och sade, Hur skrämmande *är inte* denna plats! Detta *är* inget annat än Guds hus, och detta *är* himlens port.
18 Och Jakob steg upp tidigt på morgonen, och tog den sten som han hade lagt *som* sin kudde, och ställde upp den *till* en pelare, och göt olja över dess topp.
19 Och han kallade den platsens namn för Bethel: men stadens namn *kallades* först

Luz.
*Bethel: that is, the house of God
20 Och Jakob avlade ett löfte, sägande, Om Gud kommer vara med mig, och kommer bevara mig på denna väg som jag går, och kommer giva mig bröd att äta, och kläder att klä på,
21 Så att jag ska komma tillbaka till min fars hus i frid; då ska HERREN vara min Gud:
22 Och denna sten, som jag har ställt *till* en pelare, skall vara Guds hus: och av allt som du skall ge mig kommer jag sannerligen giva tionde åt dig.

Kapitel 29

1 Jakob kom till en brunn nära Haran. 9 Träffar Rachel. 13 Laban tar hem honom. 18 Rachel lovas åt Jakob. 23 Lurad med Leah. 30 Gifter sig med Rachel. 32 Leah föder Reuben, Simeon, Levi och Judah.

1 Sedan fortsatte Jakob sin resa, och kom in till österns folks land.
*went on his journey: Heb. lift up his feet
*people: Heb. children
2 Och han tittade, och se en brunn *ute* på fältet, och, se, där *var* tre fårhjordar liggande vid den; ty från denna brunn vattnade de hjordarna: och en stor sten *låg* över brunnens öppning.
3 Och dit samlades alla hjordarna: och de vältrade undan stenen från brunnens öppning, och vattnade fåren, och satte åter stenen på dess plats över brunnens öppning.
4 Och Jakob sade till dem, Mina bröder, varifrån *kommer* ni? Och de sa, Vi *är* från Haran.
5 Och han sade till dem, Känner ni Laban, Nahors son? Och de sade, Vi känner *honom*.
6 Och han sade till dem, *Står det* väl till med honom? Och de sade, *Det står* väl till: och, se, hans dotter Rachel kommer med fåren.
*Is he well?: Heb. Is there peace to him?
7 Och han sade, Se, *det är* ännu full dag, ej heller *är det rätt* tid att boskapen skulle samlas ihop: vattna ni fåren, och gå *och* föd *dem*.
*it is yet high day: Heb. yet the day is great
8 Och de sade, Vi kan inte, förrän alla hjordarna församlas, och *förrän* de vältrar undan stenen från brunnens öppning; då vattnar vi fåren.
9 Och medan han ännu talade med dem, kom Rachel med sin fars får: ty hon vaktade dem.
10 Och det inträffade, när Jakob såg Rachel, hans morbror Labans dotter, och hans morbror Labans får, att Jakob gick fram, och vältrade undan stenen från brunnens öppning, och vattnade sin morbror Labans hjord.
11 Och Jakob kysste Rachel, och höjde sin röst, och grät.
12 Och Jakob berättade för Rachel att han *var* hennes fars broder, och att han *var* Rebeckas son: och hon sprang och berättade för sin far.
13 Och det skedde, när Laban hörde nyheterna om sin systers son Jakob, att han sprang för att möta honom, och omfamnade honom, och kysste honom, och förde honom till sitt hus. Och han berättade alla dessa ting för Laban.
*tidings: Heb. hearing
14 Och Laban sade till honom, Sannerligen, du *är* mitt ben och mitt kött. Och han stannade hos honom *under* en månads tid.
*the space of a month: Heb. a month of days
15 Och Laban sade till Jakob, Eftersom du är min broder, skulle du därmed tjäna mig för ingenting? Säg mig, vad *skall* din ersättning *vara*?
16 Och Laban hade två döttrar: den äldres namn *var* Leah, och den yngres namn *var* Rachel.
17 Leahs ögon *var* matta; men Rachel var skön och mycket vacker.
18 Och Jakob älskade Rachel; och sade, jag vill tjäna dig sju år för Rachel, din yngre dotter.
19 Och Laban sade, *Det är* bättre att jag ger henne till dig, än att jag skulle ge henne till en annan man: stanna hos mig.
20 Och Jakob tjänade sju år för Rachel;

och för honom tycktes de *vara som endast* några få dagar, på grund av den kärlek han hade till henne.
21 Och Jakob sade till Laban, Giv *mig* min hustru, ty mina dagar är uppfyllda, att jag må gå in till henne.
22 Och Laban församlade ortens alla män, och ordnade en fest.
23 Och det skedde på kvällen, att han tog sin dotter Leah, och förde henne till honom; och han gick in till henne.
24 Och Laban gav sin tjänarinna Zilpah *till* tjänarinna åt sin dotter Leah.
25 Och det skedde, att på morgonen, se, det *var* Leah: och han sade till Laban, Vad *är* detta du har gjort mot mig? Tjänade jag inte hos dig för Rachel? Varför har du då lurat mig?
26 Och Laban sade, Det får inte gå till så i vår trakt, att ge den yngre före den förstfödda.
**country: Heb. place*
27 Fullborda hennes vecka, och vi kommer också ge dig den *andra* för tjänstgöringen, vilken du skall tjäna ytterligare sju år till *för* hos mig.
28 Och Jakob gjorde så, och fullbordade hennes vecka: och han gav honom sin dotter Rachel till hustru också.
29 Och Laban gav sin tjänarinna Bilhah till sin dotter Rachel till att vara hennes tjänarinna.
30 Och han gick in också till Rachel, och han älskade också Rachel mer än Leah, och tjänade hos honom ytterligare sju år till.
31 Och när HERREN såg att Leah *var* hatad, öppnade han hennes moderliv: men Rachel *var* ofruktsam.
32 Och Leah blev gravid, och födde en son, och hon kallade hans namn Reuben: ty hon sade, Sannerligen har HERREN sett till mitt lidande; nu kommer därför min make älska mig.
**Reuben: that is, See a son*
33 Och hon blev åter gravid, och födde en son; och sade, Eftersom HERREN har hört att jag *var* hatad, har han därför gett mig också denne *son*: och hon kallade hans namn Simeon.
**Simeon: that is, Hearing*
34 Och hon blev återigen gravid, och födde en son; och sade, Nu denna gång kommer min make sluta sig till mig, eftersom jag har fött honom tre söner: därför kallades hans namn Levi.
**Levi: that is, joined*
35 Och åter blev hon gravid, och födde en son: och hon sade, Nu skall jag prisa HERREN: därför kallade hon hans namn Judah; och upphörde att föda.
**Judah: that is, Praise*
**left bearing: Heb. stood from bearing*

Kapitel 30

1 Rachel ger Jakob Bilhah. 5 Bilhah föder Dan och Naftali. 9 Leah ger Jakob Zilpah, som föder Gad och Asher. 17 Leah föder Issachar, Zebulun och Dinah. 22 Rachel föder Josef. 25 Jakob vill fara hem. 27 Laban ber honom att stanna på grund av HERRENS välsignelse. 31 Jakobs lön.

1 Och då Rachel såg att hon inte födde Jakob några barn, avundades Rachel sin syster; och sade till Jakob, Ge mig barn, eller annars dör jag.
2 Och Jakobs ilska upptändes mot Rachel: och han sade, *Är* jag i Guds ställe, som från dig har undanhållit moderlivets frukt?
3 Och hon sade, Se min tjänarinna Bilhah, gå in till henne; och hon skall föda på mina knän, att också jag må ha barn genom henne.
**have children by her: Heb. be built by her*
4 Och hon gav honom sin tjänarinna Bilhah till hustru: och Jakob gick in till henne.
5 Och Bilhah blev gravid, och födde Jakob en son.
6 Och Rachel sade, Gud har dömt, och har också hört min röst, och har gett mig en son: därför kallade hon hans namn Dan.
**Dan: that is, Judging*
7 Och Rachels tjänarinna Bilhah blev gravid igen, och födde Jakob en andra son.
8 Och Rachel sade, Stora

brottningsmatcher har jag brottats med min syster, och jag har segrat: och hon kallade hans namn Naftali.
*great wrestlings: Heb. wrestlings of God
*Nephtali: That is, My wrestling
9 När Leah såg att hon hade upphört att föda, tog hon sin tjänarinna Zilpah, och gav henne åt Jakob till hustru.
10 Och Leahs tjänarinna Zilpah födde Jakob en son.
11 Och Leah sade, En trupp kommer: och hon kallade hans namn Gad.
*Gad: that is, A troop, or company
12 Och Leahs tjänarinna Zilpah födde Jakob en andra son.
13 Och Leah sade, Lycklig är jag, ty döttrarna kommer kalla mig välsignad: och hon kallade hans namn Asher.
*Happy am I: Heb. in my happiness
*Asher: That is, Happy
14 Och Reuben gick under veteskördens dagar, och fann kärleksäpplen på fältet, och hämtade dem till sin mor Leah. Då sade Rachel till Leah, Ge mig, jag ber dig, av din sons kärleksäpplen.
15 Och hon sade till henne, *Är det* en liten sak att du har tagit min make? Och skall du också ta min sons kärleksäpplen? Och Rachel sade, Därför skall han ligga hos dig i natt, för din sons kärleksäpplens skull.
16 Och på kvällen kom Jakob från fältet, och Leah gick ut för att möta honom, och sade, Du måste komma in till mig; ty jag har sannerligen lejt dig med min sons kärleksäpplen. Och han låg med henne den natten.
17 Och Gud lyssnade till Leah, och hon blev gravid, och födde Jakob den femte sonen.
18 Och Leah sade, Gud har gett mig min lön, eftersom jag har gett min tjänarinna åt min make: och hon kallade hans namn Issachar.
*Issachar: That is, An hire
19 Och Leah blev gravid igen, och födde Jakob den sjätte sonen.
20 Och Leah sade, Gud har tilldelat mig en god hemgift; nu kommer min make bo hos mig, eftersom jag har fött honom sex söner: och hon kallade hans namn Zebulun.
*Zebulun: That is, Dwelling
21 Och sedan födde hon en dotter, och kallade hennes namn Dinah.
*Dinah: That is, Judgment
22 Och Gud kom ihåg Rachel, och Gud lyssnade till henne, och öppnade hennes moderliv.
23 Och hon blev gravid, och födde en son; och sade, Gud har tagit bort min skam:
24 Och hon kallade hans namn Josef; och sade, HERREN skall ge mig ytterligare en son.
*Joseph: That is, Adding
25 Och det inträffade, när Rachel hade fött Josef, att Jakob sade till Laban, Sänd iväg mig, att jag må fara till min egen plats, och till mitt land.
26 Ge *mig* mina hustrur och mina barn, för vilka jag har tjänat dig, och låt mig gå: ty du känner till min tjänstgöring som jag har utfört åt dig.
27 Och Laban sade till honom, jag ber dig, om jag har funnit nåd för dina ögon, *så dröj kvar*: *ty* jag har av erfarenhet lärt *mig* att HERREN har välsignat mig för din skull.
28 Och han sade, Nämn för mig din lön, och jag kommer ge *dig den*.
29 Och han sade till honom, Du vet hur jag har tjänat dig, och hur din boskap var med mig.
30 Ty *det* som du hade innan jag kom *var* litet, och *nu* har det förökats till en stor skara; och HERREN har välsignat dig sedan min ankomst: och nu, när skall jag förse också mitt eget hus?
*increased: Heb. broken forth
*since my coming: Heb. at my foot
31 Och han sade, Vad skall jag ge dig? Och Jakob sade, Du skall inte ge mig något: om du vill göra denna sak för mig, kommer jag åter föda *och* vakta din hjord.
32 Jag vill gå igenom hela din hjord idag, tagande undan därifrån alla de spräckliga och brokiga boskapen, och alla de bruna

boskapen bland fåren, och de brokiga och
spräckliga bland getterna: och *sådana*
skall vara min lön.
33 Så skall min rättfärdighet svara för
mig i kommande tid, när det skall komma
till min lön inför ditt ansikte: var och en
som inte *är* spräcklig och brokig bland
getterna, och brun bland fåren, det skall
räknas *som* stulet hos mig.
**in time to come: Heb. tomorrow*
34 Och Laban sade, Se, jag önskar *att* det
må ske enligt ditt ord.
35 Och den dagen tog han undan de
bockar som var strimmiga och brokiga,
och alla de getter som var spräckliga och
brokiga, *och* var och en som hade *något*
vitt på sig, och alla de bruna bland fåren,
och gav *dem* i sina söners händer.
36 Och han satte tre dagars resa mellan
sig och Jakob: och Jakob födde de övriga
av Labans hjordar.
37 Och Jakob tog sig stavar av grön
poppel, och av hassel och kastanjeträd;
och skalade vita ränder på dem, och fick
det vita *att* visa sig som *var* i stavarna.
38 Och han satte stavarna som han hade
skalat i rännorna i vattenhoarna inför
hjordarna då hjordarna kom för att dricka,
att de skulle bli gravida när de kom för att
dricka.
39 Och hjordarna blev gravida inför
stavarna, och frambringade strimmig,
spräcklig, och brokig boskap.
40 Och Jakob avskilde lammen, och
ställde hjordarnas ansikten mot de
strimmiga, och allt de bruna i Labans
hjord; och han ställde sina egna hjordar
för sig själva, och ställde dem inte vid
Labans boskap.
41 Och det skedde, när än de starkare
boskapen blev gravida, att Jakob satte
stavarna i rännorna inför boskapens ögon,
att de skulle bli gravida bland stavarna.
42 Men när boskapen var svaga, satte han
inte ut *dem*: så de svagare var Labans,
och de starkare Jakobs.
43 Och mannen förökades övermåttan
mycket, och hade mycket boskap, och
tjänarinnor, och tjänare, och kameler, och
åsnor.

Kapitel 31

1 Jakob ger sig av i hemlighet. 19 Rachel stjäl sin fars avgudar. 22 Laban jagar efter. 34 Rachel gömmer avbilderna. 36 Jakobs ilska. 43 Jakob och Laban sluter förbund.

1 Och han hörde Labans söners ord,
sägande, Jakob har tagit allt som *var* vår
fars; och utav *det* som *var* vår fars har
han fått all denna härlighet.
2 Och Jakob såg på Labans ansikte, och,
se, det *var* inte mot honom som förut.
**as before: Heb. as yesterday and the day before*
3 Och HERREN sade till Jakob,
Återvänd till dina fäders land, och till din
släkt; och jag kommer vara med dig.
4 Och Jakob sände iväg och kallade
Rachel och Leah till fältet till sin hjord,
5 Och sade till dem, Jag ser på er fars
ansikte, att det inte *är* mot mig som
tidigare; men min fars Gud har varit med
mig.
6 Och ni vet att jag med all min kraft har
tjänat er far.
7 Och er far har bedragit mig, och tio
gånger ändrat min lön; men Gud tillät
honom inte att skada mig.
8 Om han sade så, De spräckliga skall
vara din lön; då födde all boskap
spräckliga: och om han sade så, De
strimmiga skall vara din lön; då födde all
boskap strimmiga.
9 Så har Gud tagit er fars boskap, och gett
dem till mig.
10 Och det inträffade vid den tid *då*
boskapen blev gravida, att jag lyfte min
blick, och såg i en dröm, och, se,
baggarna som hoppade upp på boskapen
var strimmiga, spräckliga, och fläckiga.
**rams: Or, he goats*
11 Och Guds ängel talade till mig i en
dröm, *sägande*, Jakob: Och jag sade, Här
är jag.
12 Och han sade, Lyft nu din blick, och
skåda, alla hannar som hoppar upp på
boskapen *är* strimmiga, spräckliga, och

fläckiga: ty jag har sett allt som Laban
gör mot dig.
13 Jag *är* Bethels Gud, där du smorde
pelaren, *och* där du avlade ett löfte åt
mig: stå nu upp, ge dig av från detta land,
och återvänd till din släkts land.
14 Och Rachel och Leah svarade och
sade till honom, *Finns det* längre någon
del eller *något* arv för oss i vår fars hus?
15 Räknas vi inte som främlingar för
honom? Ty han har sålt oss, och har
också fullständigt uppslukat våra pengar.
16 Ty all den rikedom som Gud har tagit
från vår far, den *är* vår, och våra barns:
och nu, vad än Gud har sagt till dig, gör
så.
17 Sedan stod Jakob upp, och satte sina
söner och sina hustrur på kameler;
18 Och han förde iväg all sin boskap, och
allt sitt gods som han hade fått, den
boskap han ägde, som han hade fått i
Padan-Aram, för att fara till sin far Isak i
Kanaans land.
19 Och Laban gick för att klippa sina får:
och Rachel hade stulit de avbilder som
var hennes fars.
**images: Heb. teraphim*
20 Och Jakob smög sig iväg, omedvetet
för syriern Laban, ty han berättade inte
för honom att han flydde.
**unawares to Laban: Heb. the heart of Laban*
21 Så han flydde med allt som han hade;
och han stod upp, och passerade över
floden, och riktade sitt ansikte *mot*
Gileads berg.
22 Och det blev berättat för Laban på
tredje dagen att Jakob hade flytt.
23 Och han tog sina bröder med sig, och
satte efter honom, sju dagsresor; och de
hann upp honom på Gileads berg.
24 Och Gud kom till syriern Laban i en
dröm om natten, och sade till honom,
Akta dig för att tala vare sig gott eller ont
till Jakob.
**either good or bad: Heb. from good to bad*
25 Sedan hann Laban upp Jakob. Nu hade
Jakob slagit upp sitt tält på berget: och
Laban slog upp med sina bröder på
Gileads berg.
26 Och Laban sade till Jakob, Vad har du
gjort, att du omedvetet för mig har smugit
iväg, och fört bort mina döttrar, liksom
fångar *tagna* med svärd?
27 Varför flydde du iväg i hemlighet, och
smög iväg från mig; och berättade inte
för mig, att jag kunde ha sänt iväg dig
med jubel, och med sång, med tamburin,
och med harpa?
**steal away from me: Heb. hast stolen me*
28 Och har inte tillåtit mig att kyssa mina
söner och mina döttrar? Du har nu gjort
dåraktigt i *det* att *du* gjorde *så*.
29 Det ligger i min hands makt att göra
dig illa: men er fars Gud talade till mig i
natt, sägande, Akta dig för att tala vare
sig gott eller ont till Jakob.
30 Och nu, *fastän* du var tvungen att fara,
eftersom du längtade så mycket efter din
fars hus, *men* varför har du stulit mina
gudar?
31 Och Jakob svarade och sade till
Laban, Eftersom jag var rädd: ty jag sade,
Kanske skulle du ta dina döttrar ifrån mig
med våld.
32 Hos vem än du finner dina gudar, låt
honom inte leva: avgör du inför våra
bröder vad *som är* ditt hos mig, och tag
det till dig. Ty Jakob visste inte att
Rachel hade stulit dem.
33 Och Laban gick in till Jakobs tält, och
in till Leahs tält, och in till de två
tjänarinnornas tält; men han fann *dem*
inte. Sedan gick han ut ur Leahs tält, och
gick in till Rachels tält.
34 Nu hade Rachel tagit avbilderna, och
lagt dem i kamelsadeln, och satt på dem.
Och Laban sökte *igenom* hela tältet, men
fann *dem* inte.
**searched: Heb. felt*
35 Och hon sade till sin far, Låt det inte
misshaga min herre att jag inte kan stiga
upp för dig; ty *det är* med mig på
kvinnors vis. Och han sökte, men fann
inte avbilderna.
36 Och Jakob var vred, och tvistade med
Laban: och Jakob svarade och sade till

Laban, Vad *är* min överträdelse? Vad *är* min synd, att du så hetlevrat har jagat efter mig?
37 Ty du har sökt igenom alla mina saker, vad har du funnit av allt ditt husgeråd? Lägg fram *det* här inför mina bröder och dina bröder, att de må döma mellan oss båda.
**searched: Heb. felt*
38 Dessa tjugo år *har* jag *varit* med dig; dina tackor och dina getter har inte fått missfall, och din hjords baggar har jag inte ätit av.
39 Det som blev rivet *av vilddjur* hämtade jag inte till dig; jag bar förlusten av det; från min hand utkrävde du det, *vare sig* stulet på dagen, eller stulet om natten.
40 *Så* levde jag; på dagen förtärde torkan mig, och om natten kylan; och min sömn vek från mina ögon.
41 Så har jag levt *under* tjugo år i ditt hus; jag tjänade dig fjorton år för dina två döttrar, och sex år för din boskap: och du har ändrat min lön tio gånger.
42 Om inte min fars Gud, Abrahams Gud, och Isaks fruktan, hade varit med mig, hade du nu säkert skickat iväg mig tomhänt. Gud har sett mitt lidande och mina händers arbete, och tillrättavisade *dig* igår natt.
43 Och Laban svarade och sade till Jakob, *Dessa* döttrar *är* mina döttrar, och *dessa* barn *är* mina barn, och *dessa* boskap *är* min boskap, och allt som du ser *är* mitt: och vad kan jag denna dag göra för dessa mina döttrar, eller för deras barn som de har fött?
44 Kom nu därför, låt oss sluta ett förbund, du och jag; och låt det vara till ett vittne mellan mig och dig.
45 Och Jakob tog en sten, och ställde upp den *till* en pelare.
46 Och Jakob sade till sina bröder, Samla stenar; och de tog stenar, och gjorde ett röse: och de åt där på röset.
47 Och Laban kallade det Jegar-Sahadutha: men Jakob kallade det för Galeed.
**Jegarsahadutha: that is, The heap of witness*
48 Och Laban sade, Detta röse *är* denna dag ett vittne mellan mig och dig. Därför kallades dess namn Galeed;
49 Och Mizpah; ty han sade, HERREN ska vaka mellan mig och dig, när vi är borta från varandra.
**Mizpah: that is, A beacon, or, watchtower*
50 Om du skall bedröva mina döttrar, eller om du skall taga *andra* hustrur utöver mina döttrar, *då* ingen man *är närvarande* med oss; se, Gud *är* vittne mellan mig och dig.
51 Och Laban sade till Jakob, Se detta röse, och se *denna* pelare, som jag har satt mellan mig och dig;
52 Detta röse *vare* vittne, och denna pelare *vare* vittne, att jag inte kommer passera förbi detta röse till dig, och att du inte skall passera förbi detta röse och denna pelare till mig, för *att göra* illa.
53 Abrahams Gud, och Nahors Gud, deras fars Gud, ska döma mellan oss. Och Jakob svor vid sin fader Isaks fruktan.
54 Sedan offrade Jakob offer på berget, och kallade sina bröder till att äta bröd: och de åt bröd, och stannade på berget över natten.
**offered sacrifice: Or, killed beasts*
55 Och Laban steg upp tidigt på morgonen, och kysste sina söner och sina döttrar, och välsignade dem: och Laban gav sig av, och vände tillbaka till sin plats.

Kapitel 32

1 Guds änglar möter Jakob. 3 Jakob sänder budbärare och gåvor till Esau. 9 Jakob ber. 24 Jakob brottas. Får namnet Israel. Han kallar platsen Peniel.

1 Och Jakob fortsatte på sin väg, och Guds änglar mötte honom.
2 Och när Jakob såg dem, sade han, Detta *är* Guds här: och han kallade den platsens namn Mahanaim.
**Mahanaim: that is, Two hosts or camps*
3 Och Jakob sände budbärare framför sig till sin bror Esau till Seirs land, Edoms område.

*country: Heb. Field
4 Och han befallde dem, sägande, Så skall ni tala till min herre Esau; Din tjänare Jakob säger så, Jag har vistats hos Laban, och dröjt kvar där tills nu:
5 Och jag har oxar, och åsnor, hjordar, och tjänare, och tjänarinnor: och jag har sänt för att berätta för min herre, att jag må finna nåd i din åsyn.
6 Och budbärarna återvände till Jakob, sägande, Vi kom till din bror Esau, och han kommer också för att möta dig, och 400 män med honom.
7 Då blev Jakob mycket rädd och beträngd: och han delade upp folket som *var* med honom, och flockarna, och hjordarna, och kamelerna, i två skaror;
8 Och sade, Om Esau kommer till den ena skaran, och slår den, då skall den andra skaran som är kvar undkomma.
9 Och Jakob sade, O min far Abrahams Gud, och min far Isaks Gud, HERREN som sade till mig, Vänd tillbaka till ditt land, och till din släkt, och jag kommer göra gott mot dig.
10 Jag är inte värdig av det minsta av all barmhärtighet, och all sanning, som du har visat din tjänare; ty jag gick över denna Jordan med *inte mer än* min stav; och nu har jag blivit till två skaror.
*I am not worthy of the least of all: Heb. I am less then all etc.
11 Rädda mig, jag ber dig, från min brors hand, från Esaus hand: ty jag fruktar honom, att han kommer komma och slå mig, *och* modern med barnen.
*with: Heb. upon
12 Och du sade, Jag skall sannerligen göra dig gott, och göra din säd som havets sand, som inte kan räknas på grund av *dess* myckenhet.
13 Och han stannade där den natten; och tog ut av det som kom till hans hand en present åt sin bror Esau;
14 Tvåhundra getter, och tjugo bockar, tvåhundra tackor, och tjugo baggar,
15 Trettio kamels*ton som gav* di med sina föl, fyrtio kor, och tio tjurar, tjugo åsneston, och tio föl.
16 Och han överlämnade *dem* i sina tjänares hand, var hjord för sig; och sade till sina tjänare, Passera över före mig, och sätt ett mellanrum mellan hjord och hjord.
17 Och han befallde den *som var* längst fram, sägande, När min bror Esau möter dig, och frågar dig, sägande, Vem tillhör du? Och vart går du? Och vem tillhör dessa framför dig?
18 Då skall du säga, *De är* din tjänare Jakobs; det *är* en present sänd till min herre Esau: och, se, han *kommer* också bakom oss.
19 Och likaså befallde han den andre, och den tredje, och alla som följde hjordarna, sägande, På detta vis skall ni tala till Esau, när ni ska finna honom.
20 Och säg ni också, Se, din tjänare Jakob *är* bakom oss. Ty han sade, Jag skall lugna honom med presenten som går framför mig, och sedan skall jag se hans ansikte; kanske kommer han *då* ta emot mig.
*of me: Heb. my face
21 Så presenten passerade över före honom: och han själv stannade i lägret den natten.
22 Och samma natt stod han upp, och tog sina två hustrur, och sina två tjänarinnor, och sina elva söner, och passerade över *vid* Jabboks vadställe.
23 Och han tog dem, och sände dem över bäcken, och sände över det han hade.
*sent them over: Heb. caused to pass
24 Och Jakob var ensam kvar; och en man brottades med honom tills dagen grydde.
*breaking of the day: Heb. Ascending of the morning
25 Och när han såg att han inte segrade mot honom, rörde han vid hans höftled; och Jakobs höftled var ur led, medan han brottades med honom.
26 Och han sade, Släpp mig, ty dagen gryr. Och han sade, Jag kommer inte släppa dig, om du inte ska välsigna mig.
27 Och han sade till honom, Vad *är* ditt

namn? Och han sade, Jakob.
28 Och han sade, Ditt namn skall inte längre kallas Jakob, utan Israel: ty som en prins har du makt hos Gud och hos människor, och har segrat.
29 Och Jakob frågade *honom*, och sade, Säg *mig*, jag ber dig, ditt namn. Och han sade, Hur *kommer* det *sig att* du frågar efter mitt namn? Och han välsignade honom där.
30 Och Jakob kallade platsens namn för Peniel: ty jag har sett Gud ansikte mot ansikte, och mitt liv har blivit bevarat.
**Peniel: that is, The face of God*
31 Och medan han passerade över Penuel steg solen upp över honom, och han haltade på sin höft.
32 Därför äter inte Israels barn till denna dag *av* den sena som gav vika, som *sitter* på höftleden: eftersom han rörde vid Jakobs höftled på den sena som gav vika.

Kapitel 33

1 Esau möter Jakob. 17 Jakob far till Suckoth och sedan till Shalem. Köper ett fält och bygger ett altare där, El-Elohe-Israel.

1 Och Jakob lyfte sin blick, och tittade, och, se, Esau kom, och med honom 400 män. Och han delade upp barnen på Leah, och på Rachel, och på de två tjänarinnorna.
2 Och han satte tjänarinnorna och deras barn längst fram, och Leah och hennes barn därefter, och Rachel och Josef längst bak.
3 Och han passerade över framför dem, och bugade sig till marken sju gånger, tills han kom nära till sin bror.
4 Och Esau sprang för att möta honom, och omfamnade honom, och föll om hans hals, och kysste honom: och de grät.
5 Och han lyfte sin blick, och såg kvinnorna och barnen; och sade, Vilka *är* dessa med dig? Och han sade, *De är* barnen som Gud av nåd har gett din tjänare.
**with thee: Heb. To thee*
6 Sedan närmade sig tjänarinnorna, de och deras barn, och de bugade sig.
7 Och också Leah kom fram med sina barn, och bugade sig: och därefter närmade sig Josef och Rachel, och de bugade sig.
8 Och han sade, Vad *menar* du med alla dessa hjordar som jag mötte? Och han sade, *Dessa är* för att finna nåd i min herres åsyn.
**What meanest thou by all this drove which I met?: Heb. What is all this band to thee?*
9 Och Esau sade, Jag har tillräckligt, min bror; behåll *du* det *som* du har för dig själv.
**keep that thou hast unto thyself: Heb. be that to thee that is thine*
10 Och Jakob sade, Nej, jag ber dig, om jag nu har funnit nåd i din åsyn, tag då emot min present från min hand: ty därför har jag sett ditt ansikte, som om jag hade sett Guds ansikte, och du fann behag i mig.
11 Tag, jag ber dig, min välsignelse som är hämtad till dig; eftersom Gud har varit mig nådig, och eftersom jag har nog. Och han bad honom enträget, och han tog *den*.
12 Och han sade, Låt oss bryta upp, och låt oss gå, och jag kommer gå framför dig.
13 Och han sade till honom, Min herre vet att barnen *är* ömtåliga, och flockarna och hjordarna med ungdjur *är* med mig: och om män skulle driva dem för hårt *bara under* en *enda* dag, *så* kommer hela flocken dö.
14 Låt min herre, jag ber dig, passera över före sin tjänare: och jag kommer driva vidare varsamt, i den takt som boskapen som går framför mig och barnen förmår att klara av, tills jag kommer till min herre till Seir.
**according as the cattle that goeth before me: Heb. According to the foot of the work, etc.*
15 Och Esau sade, Låt mig nu lämna hos dig *somliga* av folket som *är* med mig. Och han sade, Varför behövs det? Låt mig finna nåd i min herres åsyn.
**leave: Heb. set, or place*
**What needeth it?: Heb. wherefore is this?*
16 Så Esau vände tillbaka den dagen till

sin väg mot Seir.
17 Och Jakob reste till Suckoth, och byggde sig ett hus, och gjorde bås för sin boskap: därav kallas platsens namn för Suckoth.
*Succoth: that is, booths
18 Och Jakob kom till Shalem, en stad i Shekem, som *ligger* i Kanaans land, när han kom från Padan-Aram; och slog upp sitt tält framför staden.
19 Och han köpte ett stycke av ett fält, där han hade brett ut sitt tält, från Hamors barns hand, Shekems fader, för 100 penningar.
*pieces: Or, lambs
20 Och han reste upp ett altare där, och kallade det El-Elohe-Israel.
*EleloheIsrael: that is, God, the God of Israel

Kapitel 34

1 Dinah besudlad av Shekem. 4 Shekem ber om att gifta sig med henne. 13 Jakobs söner säger nej till äktenskap om inte alla männen låter omskära sig. 20 Stadens män går med på att omskära sig. 25 Simeon och Levi dödar alla män i staden. 30 Jakob oroad.

1 Och Leahs dotter Dinah, som hon födde åt Jakob, gick ut för att träffa landets döttrar.
2 Och när Shekem, hiviten Hamors son, landets furste, såg henne, tog han henne, och låg med henne, och besudlade henne.
*defiled her: Heb. humbled her
3 Och hans själ fäste sig vid Jakobs dotter Dinah, och han älskade flickan, och talade vänligt till flickan.
*kindly unto the damsel: Heb. to her heart
4 Och Shekem talade med sin far Hamor, sägande, Skaffa mig denna flicka till hustru.
5 Och Jakob hörde att han hade besudlat hans dotter Dinah: nu var hans söner med hans boskap *ute* på fältet: och Jakob teg tills de hade kommit *tillbaka*.
6 Och Hamor, Shekems far, gick ut till Jakob för att samtala med honom.
7 Och Jakobs söner kom *tillbaka* från fältet när de hörde *det*: och männen blev bedrövade, och de var väldigt arga, eftersom han hade gjort galenskap i Israel genom att ligga med Jakobs dotter; vilket ting inte borde göras.
8 Och Hamor samtalade med dem, sägande, Min son Shekems själ längtar efter er dotter: jag ber er, ge henne åt honom till hustru.
9 Och gift er med oss, *och* ge era döttrar åt oss, och tag våra döttrar till er.
10 Och ni skall bo med oss: och landet skall ligga framför er; bo och bedriv ni handel däri, och skaffa er egendom i det.
11 Och Shekem sade till hennes far och till hennes bröder, Låt mig finna nåd för era ögon, och vad ni skall säga till mig kommer jag ge.
12 Begär av mig hur stor hemgift och gåva som helst, och jag kommer ge enligt vad ni skall säga till mig: men ge mig flickan till hustru.
13 Och Jakobs söner svarade Shekem och hans far Hamor falskt, och sade, eftersom han hade besudlat deras syster Dinah:
14 Och de sade till dem, Vi kan inte göra denna sak, att ge vår syster till en som är oomskuren; ty det *vore* en skam för oss:
15 Men på detta *villkor* kommer vi samtycka med er: Om ni skall bli som vi *är*, att var man av er blir omskuren;
16 Då kommer vi ge våra döttrar åt er, och vi kommer ta era döttrar till oss, och vi kommer bo med er, och vi kommer bli ett folk.
17 Men om ni inte skall lyssna på oss, att bli omskurna; då kommer vi ta vår dotter, och vi kommer försvinna *härifrån*.
18 Och deras ord behagade Hamor, och Hamors son Shekem.
19 Och den unge mannen dröjde inte med att göra så, eftersom han hade behag till Jakobs dotter: och han *var* mer hedervärd än alla *de andra* av hans fars hus.
20 Och Hamor och hans son Shekem kom till deras stads port, och samtalade med männen av deras stad, sägande,
21 Dessa män *är* fredligt sinnade mot oss; låt dem därför bo i landet, och bedriva handel däri; ty landet, se, *det är*

tillräckligt stort för dem; låt oss ta deras
döttrar till oss till hustrur, och låt oss ge
dem våra döttrar.
22 Endast på detta *villkor* kommer
männen samtycka med oss att bo med
oss, om var man bland oss blir omskuren,
såsom de *är* omskurna.
23 *Skall* inte deras boskap och deras
egendom och alla deras djur *tillhöra* oss?
Låt oss endast samtycka med dem, och de
kommer bo med oss.
24 Och alla som gick ut från hans stads
port lyssnade till Hamor och till hans son
Shekem; och var man blev omskuren, alla
som gick ut från hans stads port.
25 Och det inträffade på tredje dagen, då
de var ömma, att två av Jakobs söner,
Simeon och Levi, Dinahs bröder, tog var
man sitt svärd, och kom djärvt emot
staden, och dödade alla män.
26 Och de dödade Hamor och hans son
Shekem med svärdets egg, och tog ut
Dinah ur Shekems hus, och gick ut.
**edge: Heb. mouth*
27 Jakobs söner kom över de slagna, och
plundrade staden, eftersom de hade
besudlat deras syster.
28 De tog deras får, och deras oxar, och
deras åsnor, och det som *fanns* i staden,
och det som *fanns* på fältet,
29 Och all deras rikedom, och alla deras
barn, och deras hustrur förde de iväg, och
plundrade även allt som *fanns* i huset.
30 Och Jakob sade till Simeon och Levi,
Ni har oroat mig till att få mig att stinka
bland landets invånare, bland
kanaaniterna och perizziterna: och jag
som är få till antalet, *nu* kommer de
församla sig mot mig, och döda mig; och
jag kommer förgöras, jag och mitt hus.
31 Och de sade, Skulle han göra med vår
syster som med en hora?

Kapitel 35

1 Gud sänder Jakob till Bethel. 6 Jakob bygger ett altare där. 9 Gud välsignar Jakob och talar till honom. 16 Rachel föder Benjamin och dör på vägen till Bethlehem. 21 Israel nära tornet Edar. 22 Jakobs tolv söner. 27 Jakob kommer till Isak i Hebron. 29 Isak dör.

1 Och Gud sade till Jakob, Stå upp, gå
upp till Bethel, och bo där: och gör där ett
altare till Gud, som visade sig för dig när
du flydde från din bror Esaus ansikte.
2 Då sade Jakob till sitt hushåll, och till
alla som *var* med honom, Gör er av med
de främmande gudar som *finns* bland er,
och bli rena, och byt era kläder:
3 Och låt oss stå upp, och gå upp till
Bethel; och där kommer jag göra ett
altare åt Gud, som svarade mig på min
bedrövelses dag, och var med mig på den
väg som jag gick.
4 Och de gav till Jakob alla de
främmande gudar som *var* i deras hand,
och *alla sina* öronringar som *var* i deras
öron; och Jakob gömde dem under den ek
som *var* vid Shekem.
5 Och de reste: och Guds skräck rådde
över de städer som *var* runt omkring dem,
och de satte inte efter Jakobs söner.
6 Så Jakob kom till Luz, som *ligger* i
Kanaans land, det *är*, Bethel, han och allt
folket som *var* med honom.
7 Och han byggde där ett altare, och
kallade platsen El-Bethel: eftersom Gud
där visade sig för honom, när han flydde
från sin brors ansikte.
**Elbethel: that is, The God of Bethel*
8 Men Rebeckas amma Deborah dog, och
hon blev begravd nedanför Bethel under
en ek: och dess namn kallades för
Allonbachuth.
**Allonbachuth: that is, The oak of weeping*
9 Och Gud visade sig för Jakob igen, när
han kom ifrån Padan-Aram, och
välsignade honom.
10 Och Gud sade till honom, Ditt namn
är Jakob: ditt namn skall inte längre
kallas Jakob, utan ditt namn skall vara
Israel: och han kallade hans namn Israel.
11 Och Gud sade till honom, Jag *är* Gud
den Allsmäktige: var fruktsam och föröka

dig; en nation och en skara av nationer skall komma av dig, och kungar skall komma ut från din länd;
12 Och det land som jag gav Abraham och Isak, till dig kommer jag giva det, och till din säd efter dig kommer jag ge landet.
13 Och Gud for upp från honom på den plats där han talade med honom.
14 Och Jakob reste en pelare på den platsen där han talade med honom, *ja* en pelare av sten: och han hällde ett drickoffer på den, och han göt olja över den.
15 Och Jakob kallade platsens namn där Gud talade med honom, Bethel.
16 Och de reste från Bethel; och det var bara en kort väg *kvar* till att komma till Efrath: och Rachel kom i barnsnöd, och hon hade en svår förlossning.
**a little way: Heb. a little piece of ground*
17 Och det inträffade, när hon var i svår barnsnöd, att barnmorskan sade till henne, Frukta inte; du skall få denne son också.
18 Och det inträffade, medan hennes själ var på väg att ge sig av, (ty hon dog) att hon kallade hans namn för Benoni: men hans far kallade honom Benjamin.
**Benoni: that is, The son of my sorrow*
**Benjamin: That is, The son of the right hand*
19 Och Rachel dog, och blev begravd på vägen till Efrath, som *är* Bethlehem.
20 Och Jakob reste en pelare över hennes grav: den *är* Rachels gravsten till denna dag.
21 Och Israel färdades, och bredde ut sitt tält bortom det tornet Edar.
22 Och det inträffade, när Israel bodde i det landet, att Reuben gick och låg med Bilhah, sin fars bihustru: och Israel fick höra *det*. Nu var Jakobs söner tolv:
23 Leahs söner; Reuben, Jakobs förstfödde, och Simeon, och Levi, och Judah, och Issachar, och Zebulun:
24 Rachels söner; Josef, och Benjamin:
25 Och Bilhahs söner, Rachels tjänarinna; Dan, och Naftali:
26 Och Zilpahs söner, Leahs tjänarinna; Gad, och Asher: dessa *är* Jakobs söner, vilka blev födda åt honom i Padan-Aram.
27 Och Jakob kom till sin far Isak till Mamre, till staden Arbah, som *är* Hebron, där Abraham och Isak vistades.
28 Och Isaks dagar var 180 år.
29 Och Isak gav upp andan, och dog, och blev samlad till sitt folk, *varande* gammal och mätt på dagar: och hans söner Esau och Jakob begravde honom.

Kapitel 36

1 Esaus tre hustrur. Och hans söner i Kanaans land. 6 Esau flyttar till Seirs berg. 9 Esaus söner. 20 Seirs söner och stamfurstar. 31 Edoms kungar.

1 Nu *är* dessa Esaus generationer, vilken *är* Edom.
2 Esau tog sina hustrur av Kanaans döttrar; Adah, hittiten Elons dotter, och Aholibamah, Anahs dotter, hiviten Zibeons dotter;
3 Och Bashemath, Ishmaels dotter, Nebajoths syster.
4 Och Adah födde Elifaz åt Esau; och Bashemath födde Reuel;
5 Och Aholibamah födde Jeush, och Jaalam, och Korah: dessa *är* Esaus söner, som blev födda åt honom i Kanaans land.
6 Och Esau tog sina hustrur, och sina söner, och sina döttrar, och alla personer av sitt hus, och sin boskap, och alla sina djur, och all sin egendom, som han hade fått i Kanaans land; och for in i ett land bort från sin bror Jakobs ansikte.
**persons: Heb. souls*
7 Ty deras förmögenhet var större än att de kunde bo tillsammans; och landet vari de var främlingar kunde inte bära dem på grund av deras boskap.
8 Så Esau bodde på Seirs berg: Esau *är* Edom.
9 Och dessa *är* Esaus generationer, edomiternas fader, på berget Seir:
**the Edomites: Heb. Edom*
10 Dessa *är* namnen på Esaus söner; Elifaz, Esaus hustru Adahs son, Reuel, Esaus hustru Bashemaths son.

11 Och Elifaz söner var Teman, Omar,
Zefo, och Gatam, och Kenaz.
12 Och Timna var bihustru till Esaus son
Elifaz; och hon födde Amalek åt Elifaz:
dessa *var* Esaus hustru Adahs söner.
13 Och dessa *är* Reuels söner; Nahath,
och Zerah, Shammah, och Mizzah: dessa
var Esaus hustru Bashemaths söner.
14 Och dessa var Aholibamahs söner,
Esaus hustru, Anahs dotter, Zibeons
dotter: och hon födde åt Esau Jeush, och
Jaalam, och Korah.
15 Dessa *var* Esaus söners stamfurstar:
Elifaz söner, Esaus förstfödde *son*;
stamfurste Teman, stamfurste Omar,
stamfurste Zefo, stamfurste Kenaz,
16 Stamfurste Korah, stamfurste Gatam,
och stamfurste Amalek: dessa *är* de
stamfurstar *som kom* från Elifaz i Edoms
land; dessa *var* Adahs söner.
17 Och dessa *är* Esaus son Reuels söner;
stamfurste Nahath, stamfurste Zerah,
stamfurste Shammah, stamfurste Mizzah:
dessa *är* de stamfurstar *som kom* från
Reuel i Edoms land; dessa *är* Esaus
hustru Bashemaths söner.
18 Och dessa *är* Esaus hustru
Aholibamahs söner; stamfurste Jeush,
stamfurste Jaalam, stamfurste Korah:
dessa *var* de stamfurstar *som kom* från
Anahs dotter Aholibamah, Esaus hustru.
19 Dessa *är* Esaus söner, vilken *är* Edom,
och dessa *är* deras stamfurstar.
20 Dessa *är* horiten Seirs söner, vilka
bebodde landet; Lotan, och Shobal, och
Zibeon, och Anah,
21 Och Dishon, och Ezer, och Dishan:
dessa *är* horiternas stamfurstar, Seirs barn
i Edoms land.
22 Och Lotans barn var Hori och
Hemam; och Lotans syster *var* Timna.
23 Och Shobals barn *var* dessa; Alvan,
och Manahath, och Ebal, Shefo, och
Onam.
24 Och dessa *är* Zibeons barn; både Ajah,
och Anah: denne *var den* Anah som fann
mulorna i ödemarken, medan han födde
sin far Zibeons åsnor.
25 Och Anahs barn *var* dessa; Dishon,
och Anahs dotter Aholibamah.
26 Och dessa *är* Dishons barn; Hemdan,
och Eshban, och Ithran, och Cheran.
27 Ezers barn *är* dessa; Bilhan, och
Zaavan, och Akan.
28 Dishans barn *är* dessa; Uz, och Aran.
29 Dessa *är* de stamfurstar *som kom* från
horiterna; stamfurste Lotan, stamfurste
Shobal, stamfurste Zibeon, stamfurste
Anah,
30 Stamfurste Dishon, stamfurste Ezer,
stamfurste Dishan: dessa *är* de
stamfurstar *som kom* från Hori, bland
deras stamfurstar i Seirs land.
31 Och dessa *är* de kungar som regerade i
Edoms land, innan någon kung regerade
över Israels barn.
32 Och Beors son Bela regerade i Edom:
och hans stads namn *var* Dinhabah.
33 Och Bela dog, och Jobab, Zerahs son
från Bozrah, regerade i hans ställe.
34 Och Jobab dog, och Husham från
landet Temani regerade i hans ställe.
35 Och Husham dog, och Hadad, Bedads
son, som slog Midian på Moabs fält,
regerade i hans ställe: och hans stads
namn *var* Avith.
36 Och Hadad dog, och Samlah från
Masrekah regerade i hans ställe.
37 Och Samlah dog, och Saul från
Rehoboth *vid* floden regerade i hans
ställe.
38 Och Saul dog, och Akbors son
Baalhanan regerade i hans ställe.
39 Och Baalhanan, Akbors son, dog, och
Hadar regerade i hans ställe: och hans
stads namn *var* Pau; och hans hustrus
namn *var* Mehetabel, Matreds dotter,
Mezahabs dotter.
40 Och dessa *är* namnen på de
stamfurstar *som kom* från Esau, enligt
deras familjer, efter deras platser, med
deras namn; stamfurste Timnah,
stamfurste Alvah, stamfurste Jetheth,
41 Stamfurste Aholibamah, stamfurste

Elah, stamfurste Pinon,
42 Stamfurste Kenaz, stamfurste Teman, stamfurste Mibzar,
43 Stamfurste Magdiel, stamfurste Iram: dessa *är* Edoms stamfurstar, efter deras boplatser i deras besittnings land: han *är* Esau, edomiternas fader.
**the Edomites: Heb. Edom*

Kapitel 37

1 Jakob i Kanaans land. 2 Josef hatad av sina bröder. 5 Josefs drömmar. 13 Israel sänder Josef till Shekem, till hans bröder. 18 Josefs bröder gaddar ihop sig för att döda honom. 26 De säljer Josef till ishmaeliterna. 31 Jakob sörjer Josef. 36 Josef blir såld till Potifar i Egypten.

1 Och Jakob bodde i det land i vilket hans far var en främling, i Kanaans land.
**wherein his father was a stranger: Heb. of his fathers sojournings*
2 Dessa *är* Jakobs generationer. Josef, *varande* sjutton år gammal, födde hjorden med sina bröder; och pojken *var* med Bilhahs söner, och med Zilpahs söner, sin fars hustrur: och Josef framförde deras dåliga rykte för sin far.
3 Nu älskade Israel Josef mer än alla sina *andra* barn, eftersom han *var* hans ålderdoms son: och han gjorde honom en klädnad med *många* färger.
**colors: Or, pieces*
4 Och när hans bröder såg att deras far älskade honom mer än alla hans bröder, hatade de honom, och kunde inte tala vänligt till honom.
5 Och Josef drömde en dröm, och han berättade *den* för sina bröder: och de hatade honom än mer.
6 Och han sade till dem, Hör, jag ber er, denna dröm som jag har drömt:
7 Ty, se, vi *höll på att* binda kärvar på fältet, och, se, min kärve reste sig, och stod också upprätt; och, se, era kärvar stod runt omkring, och bugade sig för min kärve.
8 Och hans bröder sade till honom, Skall du minsann regera över oss? Eller skall du verkligen råda över oss? Och de hatade honom än mer för hans drömmar, och för hans ord.
9 Och han drömde ytterligare en annan dröm, och berättade den för sina bröder, och sade, Se, jag har drömt ännu en dröm; och, se, solen och månen och de elva stjärnorna bugade sig för mig.
10 Och han berättade *den* för sin far, och för sina bröder: och hans far tillrättavisade honom, och sade till honom, Vad *är* denna dröm som du har drömt? Skall jag och din mor och dina bröder verkligen komma att buga oss ner till jorden för dig?
11 Och hans bröder avundades honom; men hans far bevarade det talet.
12 Och hans bröder gick för att föda sin fars hjord i Shekem.
13 Och Israel sade till Josef, Föder inte dina bröder *hjorden* i Shekem? Kom, och jag skall sända iväg dig till dem. Och han sade till honom. Här *är jag*.
14 Och han sade till honom, Gå, jag ber dig, se efter om det står väl till med dina bröder, och *om det står* väl till med hjordarna; och återkom till mig med besked. Så han sände iväg honom från Hebrons dal, och han kom till Shekem.
**see whether it be well with thy brethren: Heb. see the peace of thy brethren, etc*
15 Och en viss man fann honom, och, se, *han* irrade omkring på fältet: och mannen frågade honom, sägande, Vad söker du?
16 Och han sade, Jag söker mina bröder: säg mig, jag ber dig, var de föder *sina hjordar*.
17 Och mannen sade, De har gett sig av härifrån; ty jag hörde dem säga, Låt oss gå till Dothan. Och Josef gick efter sina bröder, och fann dem i Dothan.
18 Och när de såg honom på långt håll, innan han ännu närmade sig dem, gaddade de sig samman mot honom för att döda honom.
19 Och de sade till varandra, Se, *där* kommer den där drömmaren.
**dreamer: Heb. master of dreams*
20 Kom nu därför, och låt oss döda honom, och kasta honom i något hål, och

vi skall säga, Något elakt vilddjur har ätit upp honom: och vi skall se vad det kommer bli av hans drömmar.
21 Och Reuben hörde *det*, och han räddade honom från deras händer; och sade, Låt oss inte döda honom.
22 Och Reuben sade till dem, Spill inget blod, *utan* kasta honom i denna håla som *finns här* i ödemarken, och bär inte hand på honom; att han skulle rädda honom ur deras händer, för att föra tillbaka honom till hans far.
23 Och det inträffade, när Josef hade kommit till sina bröder, att de klädde av Josef hans klädnad, *hans* klädnad med *många* färger som han *hade* på sig;
**colors: Or, pieces*
24 Och de tog honom, och kastade *ner* honom i ett hål: och hålet *var* tomt, *det fanns* inget vatten i det.
25 Och de satte sig ner för att äta bröd: och de lyfte sina blickar och tittade, och, se, en karavan av ishmaeliter kom från Gilead med sina kameler bärande på kryddor och balsam och myrra, gående för att bära ner *det* till Egypten.
26 Och Judah sade till sina bröder, Vad gagnar *det* om vi dödar vår bror, och döljer hans blod?
27 Kom, och låt oss sälja honom till ishmaeliterna, och låt inte vår hand komma vid honom; ty han *är* vår bror *och* vårt kött. Och hans bröder var nöjda.
**were content: Heb. hearkened*
28 Sedan passerade midianitiska köpmän förbi; och de drog upp och lyfte upp Josef ur hålet, och sålde Josef till ishmaeliterna för tjugo silver*mynt*: och de förde Josef in till Egypten.
29 Och Reuben gick tillbaka till hålet; och, se, Josef *var* inte i hålet; och han rev sönder sina kläder.
30 Och han kom tillbaka till sina bröder, och sade, Barnet *finns* inte; och jag, vart skall jag ta vägen?
31 Och de tog Josefs klädnad, och dödade en getkilling, och doppade klädnaden i blodet;
32 Och de sände iväg den *fler*färgade klädnaden, och de förde *den* till deras far; och sade, Denna har vi funnit: se nu efter om det *är* din sons klädnad eller inte.
33 Och han kände igen den, och sade, *Det är* min sons klädnad; ett elakt vilddjur har ätit upp honom; utan tvekan är Josef söndersliten.
34 Och Jakob rev sönder sina kläder, och satte säcktyg om sina länder, och sörjde många dagar över sin son.
35 Och alla hans söner och alla hans döttrar stod upp för att trösta honom; men han vägrade att bli tröstad; och han sade, Ty jag kommer sörjande gå ner i graven till min son. Så grät hans far över honom.
36 Och midianiterna sålde in honom i Egypten till Potifar, en faraos ämbetsman, *och* befälhavare för vakten.
**officer: Heb. Eunuch. But the word doth signify not only eunuchs, but also chamberlains, courtiers, and officers*
**captain of the guard: Heb. chief of the slaughter men, or executioners. Or, chief Marshall*

Kapitel 38

1 Judah blir far till Er, Onan och Shelah. 6 Er gifter sig med Tamar. 7 HERREN dödar Er och Onan. 11 Judah lovar Tamar Shelah. 13 Tamar lurar Judah. 24 Tamar gravid och Judah vill döma henne till döden. 26 Judah erkänner sin missgärning. 27 Tamar föder tvillingsöner, Parez och Zarah.

1 Och det inträffade vid denna tid, att Judah for ner ifrån sina bröder, och vände in till en viss adullamit, vars namn *var* Hirah.
2 Och Judah såg där en dotter till en viss kanaanit, vars namn *var* Shuah; och han tog henne, och gick in till henne.
3 Och hon blev gravid, och födde en son; och han kallade hans namn Er.
4 Och hon blev åter gravid, och födde en son; och hon kallade hans namn Onan.
5 Och återigen blev hon gravid, och födde en son; och kallade hans namn Shelah: och han var i Chezib, när hon födde honom.
6 Och Judah tog en hustru åt Er sin förstfödde, vars namn *var* Tamar.
7 Och Er, Judahs förstfödde, var ond i

HERRENS åsyn; och HERREN dödade honom.
8 Och Judah sade till Onan, Gå in till din brors hustru, och gift dig med henne, och uppväck säd åt din bror.
9 Och Onan visste att säden inte skulle bli hans; och det inträffade, när han gick in till sin brors hustru, att han spillde *den* på marken, att han inte skulle ge säd åt sin bror.
10 Och det som han gjorde misshagade HERREN: därför dödade han också honom.
**displeased the LORD: Heb. was evil in the eyes of the Lord*
11 Därefter sade Judah till sin svärdotter Tamar, Förbli en änka i din fars hus, tills min son Shelah växer upp: ty han sade, Att inte kanske också han dör, som hans bröder *gjorde*. Och Tamar gick och bodde i sin fars hus.
12 Och en tid senare dog Shuahs dotter, Judahs hustru; och Judah blev tröstad, och gick upp till sin fårklippare till Timnath, han och hans vän adullamiten Hirah.
**in process of time: Heb. The days were multiplied*
13 Och detta blev berättat för Tamar, sägande, Se din svärfar går upp till Timnath för att klippa sina får.
14 Och hon tog av sig sina änkekläder, och höljde sig med en slöja, och svepte in sig, och satt vid en öppen plats, som *ligger* på vägen till Timnath; ty hon såg att Shelah hade vuxit upp, och hon inte blev given åt honom till hustru.
**an open place: Heb. the door of eyes, or, of Enajim*
15 När Judah såg henne, trodde han henne *vara* en hora; eftersom hon hade täckt sitt ansikte.
16 Och han vände mot henne vid vägen, och sade, Kom, jag ber dig, låt mig gå in till dig; (ty han visste inte att hon *var* hans svärdotter.) Och hon sade, Vad vill du ge mig, att du må komma in till mig?
17 Och han sade, Jag vill sända *dig* en killing från hjorden. Och hon sade, Vill du ge mig en pant, till dess du ska sända *den*?
**a kid from the flock: Heb. a kid of the goats*
18 Och han sade, Vad *för* pant skall jag ge dig? Och hon sade, Din signetring, och dina armband, och din stav som *är* i din hand. Och han gav *det* henne, och kom in till henne, och hon blev gravid av honom.
19 Och hon stod upp, och gick iväg, och lade av sig sin slöja, och tog på sig sina änkekläder.
20 Och Judah sände killingen genom sin vän adullamitens hand, för att få *tillbaka sin* pant från kvinnans hand: men han fann henne inte.
21 Då frågade han den platsens män, sägande, Var *är* horan, som öppet *satt* vid vägkanten? Och de sade, Det har inte funnits någon hora på denna *plats*.
**openly: Or, in Enajim*
22 Och han återvände till Judah, och sade Jag kan inte finna henne; och platsens män sade också, *att* det inte har funnits någon hora på den *platsen*.
23 Och Judah sade, Låt henne behålla *det* åt sig själv, att vi inte drar skam över oss: se, jag sände denna killing, och du har inte funnit henne.
**be shamed: Heb. become a contempt*
24 Och det inträffade omkring tre månader senare, att det blev berättat för Judah, sägande, Din svärdotter Tamar har bedrivit otukt; och dessutom, se, hon *är* med barn genom *sitt* horeri. Och Judah sade, Hämta ut henne, och låt henne bli uppbränd.
25 När hon fördes ut, sände hon till sin svärfar, sägande, Av den mannen, som dessa *tillhör*, *är* jag med barn: och hon sade, Se efter, jag ber dig, vem dessa *tillhör*, signetringen, och armband, och stav.
26 Och Judah kände igen *dem*, och sade, Hon har varit mer rättfärdig än jag; eftersom jag inte gav henne åt min son Shelah. Och han kände henne aldrig igen.
27 Och det inträffade vid hennes tid att föda, att, se, tvillingar *fanns* i hennes moderliv.

28 Och det inträffade, när hon födde, att *den ene* stack fram *sin* hand: och barnmorskan tog en scharlakansröd tråd och band *den* om hans hand, sägande, Denne kom ut först.
29 Och det skedde, medan han drog tillbaka sin hand, att, se, hans bror kom ut: och hon sade, Hur har du brutit fram? *Denna* genombrytning *vare* över dig: därför kallades hans namn Parez.
**How hast thou broken forth?: Or, wherefor has thou made this branch against thee?*
**Pharez: That is, a breach*
30 Och därefter kom hans bror ut, som hade den scharlakansröda tråden om sin hand: och hans namn kallades Zarah.

Kapitel 39

1 Josef avancerar i Potifars hus. 7 Josef står emot sin herres hustrus frestelse. 13 Josef blir falskt anklagad. 20 Josef sätts i fängelse. 21 HERREN är med Josef. Fängelsechefen överlämnar fångarna i hans hand.

1 Och Josef blev förd ner till Egypten; och Potifar, en faraos ämbetsman, befälhavare för vakten, en egyptier, köpte honom från ishmaeliternas händer, vilka hade fört ner honom dit.
2 Och HERREN var med Josef, och han blev en framgångsrik man; och han var i sin herres, egyptierns, hus.
3 Och hans herre såg att HERREN *var* med honom, och att HERREN fick allt som han gjorde att blomstra i hans hand.
4 Och Josef fann nåd i hans åsyn, och han tjänade honom: och han satte honom över sitt hus, och allt *som* han hade satte han i hans hand.
5 Och det inträffade från den tid *då* han hade satt honom *över* sitt hus, och över allt som han hade, att HERREN välsignade egyptierns hus för Josefs skull; och HERRENS välsignelse var över allt som han hade i huset, och *ute* på fältet.
6 Och han lämnade allt som han hade i Josefs hand; och han kände inte till något han hade, förutom det bröd som han åt. Och Josef var *en* behaglig *person*, och mycket vacker.
7 Och efter dessa ting inträffade det, att hans herres hustru kastade sina blickar på Josef; och hon sade, Ligg hos mig.
8 Men han vägrade, och sade till sin herres hustru, Se, min herre känner inte till vad *som är* hos mig i huset, och han har överlämnat allt som han har i min hand;
9 *Det finns* ingen högre i detta hus än jag; ej heller har han hållit tillbaka något från mig utom dig, eftersom du *är* hans hustru: hur kan jag då göra denna stora ondska, och synda mot Gud?
10 Och det inträffade, under det att hon dag efter dag talade med Josef, att han inte lyssnade till henne, att ligga vid henne, *eller* att vara med henne.
11 Och det inträffade vid denna tid, att *Josef* gick in i huset för att utföra sitt arbete; och ingen av husets män *var* därinne.
12 Och hon grep honom vid hans klädnad, sägande, Ligg hos mig: och han lämnade sin klädnad i hennes hand, och flydde, och tog sig ut.
13 Och det inträffade, när hon såg att han hade lämnat sin klädnad i hennes hand, och hade flytt ut,
14 Att hon kallade på männen tillhörande hennes hus, och talade till dem, sägande, Se, han har fört in en hebreisk man till oss för att göra oss till åtlöje; han kom in till mig för att ligga med mig, och jag skrek med hög röst:
**loud: Heb. great*
15 Och det inträffade, när han hörde att jag höjde min röst och ropade, att han lämnade sin klädnad hos mig, och flydde, och tog sig ut.
16 Och hon behöll hans klädnad vid sig, tills hans herre kom hem.
17 Och hon talade till honom enligt dessa ord, sägande, Den hebreiske tjänaren, som du har hämtat till oss, kom in till mig för att göra narr av mig:
18 Och det inträffade, när jag höjde min röst och skrek, att han lämnade sin klädnad hos mig, och flydde ut.

19 Och det inträffade, då hans herre
hörde sin hustrus ord, som hon talade till
honom, sägande, Så här gjorde din tjänare
mot mig; att hans vrede upptändes.
20 Och Josefs herre tog honom, och satte
honom i fängelset, en plats där kungens
fångar *hölls* fängslade: och han var där i
fängelset.
21 Men HERREN var med Josef, och
visade honom barmhärtighet, och gav
honom favör i fängelsechefens åsyn.
**shewed him mercy: Heb. extended kindness unto him*
22 Och fängelsechefen överlämnade alla
fångar som *hölls* i fängelset i Josefs hand;
och vad än de gjorde där, var han göraren
av det.
23 Fängelsechefen såg inte till någonting
som var under hans hand; eftersom
HERREN var med honom, och *det* som
han gjorde, HERREN fick *det* att
blomstra.

Kapitel 40

1 Faraos betjänt och bagare till fängelset. 5 Deras drömmar och Josefs uttydning. 20 Uttydningen slår in. 23 Betjänten glömmer Josef.

1 Och efter dessa ting inträffade det, *att*
den egyptiske kungens betjänt och *hans*
bagare hade väckt anstöt hos sin herre
Egyptens kung.
2 Och farao var vred på två *av* sina
tjänare, på betjänternas huvudman, och
på bagarnas huvudman.
3 Och han satte dem i förvar i det hus
tillhörande befälhavaren för vakten, i
fängelset, den plats där Josef *hölls*
fängslad.
4 Och befälhavaren för vakten anlitade
Josef hos dem, och han tjänade dem: och
de satt i förvar *under* en tid.
5 Och de drömde en dröm, de båda, var
man sin dröm under en *och samma* natt,
var man efter sin dröms *särskilda*
uttydning, den egyptiske kungens betjänt
och *hans* bagare, vilka *hölls* fångna i
fängelset.
6 Och Josef kom in till dem på
morgonen, och såg på dem, och, se, de
var bedrövade.
7 Och han frågade faraos tjänare som *var*
hos honom i hans herres hus förvar,
sägande, Varför ser ni *så* sorgsna ut idag?
**look ye so sadly today?: Heb. are your faces evil?*
8 Och de sade till honom, Vi har drömt
en dröm, och *det finns* ingen uttydare av
den. Och Josef sade till dem, *Tillhör det*
inte Gud *att ge* uttydningar? Berätta mig
dem, jag ber er.
9 Och överstebetjänten berättade sin
dröm för Josef, och sade till honom, I min
dröm, se, en vinstock *stod* framför mig;
10 Och på vinstocken *fanns* tre grenar:
och det *var* som om den sköt skott, *och*
dess blommor slog ut; och dess klasar bar
fram mogna druvor:
11 Och faraos bägare *var* i min hand: och
jag tog druvorna, och pressade dem i
faraos bägare, och jag gav bägaren i
faraos hand.
12 Och Josef sade till honom, Detta *är*
uttydningen av den: De tre grenarna *är*
tre dagar:
13 Inom tre dagar skall farao upphöja ditt
huvud, och återställa dig till din plats: och
du skall överlämna faraos bägare i hans
hand, liksom förut då du var hans betjänt.
**lift up thine head: Or, reckon*
14 Men tänk på mig när det skall gå dig
väl, och visa godhet, jag ber dig, mot
mig, och nämn mig för farao, och för ut
mig ur detta hus:
**think on me: Heb. remember me with thee*
15 Ty sannerligen blev jag bortrövad
ifrån hebreernas land: och även här har
jag inte gjort något att de skulle sätta mig
i fängelsehålan.
16 När överstebagaren såg att
uttydningen var god, sade han till Josef,
Också jag *var* i min dröm, och, se, *jag*
hade tre vita korgar på mitt huvud:
**white baskets: Or, full of holes*
17 Och i den översta korgen *fanns*
bakverk av alla slag för farao; och
fåglarna åt dem ur korgen över mitt
huvud.
**bakemeats for Pharaoh: Heb. meat of Pharaoh, the work of a baker, or cook*

18 Och Josef svarade och sade, Detta *är* uttydningen av den: De tre korgarna *är* tre dagar:
19 Inom tre dagar skall Farao upphöja ditt huvud bort ifrån dig, och skall hänga dig på ett trä; och fåglarna skall äta ditt kött från dig.
**lift up thy head from off thee: Or, reckon thee, and take thy office from thee*
20 Och det inträffade på den tredje dagen, *som var* faraos födelsedag, att han ordnade en festmåltid för alla sina tjänare: och han upphöjde överstebetjäntens och överstebagarens huvud bland sina tjänare.
**lifted up: Or, reckoned*
21 Och han återställde överstebetjänten till hans ämbete *som* betjänt igen; och han gav bägaren i faraos hand:
22 Men han hängde överstebagaren: såsom Josef hade uttytt till dem.
23 Ändå kom överstebetjänten inte ihåg Josef, utan glömde honom.

Kapitel 41

1 Faraos två drömmar. 8 Ingen av faraos män kan uttyda drömmarna. 9 Överstebetjänten bekänner sin synd och berättar om Josef. 14 Farao sänder efter Josef. 25 Josef uttyder faraos drömmar. 39 Farao sätter Josef över sitt hus. 47 De sju goda åren. 50 Asenath föder honom Manasseh och Efraim. 54 De sju hungeråren inleds.

1 Och det inträffade efter två hela år, att farao drömde: och, se, han stod vid floden.
2 Och, se, upp ur floden kom sju fina och välgödda kor; och de betade på en äng.
3 Och, se, efter dem kom sju andra kor upp ur floden, fula och magra; och stod vid de *andra* korna på flodstranden.
4 Och de fula och magra korna åt upp de fina och välgödda korna. Farao vaknade så.
5 Och han sov och drömde för andra gången: och, se, sju ax, frodiga och goda, växte fram på ett strå.
**rank: Heb. fat*
6 Och, se, efter dem sköt sju ax upp, tunna och fördärvade av östanvinden.
7 Och de sju tunna axen slukade upp de sju frodiga och fulla axen. Och farao vaknade, och, se, *det var* en dröm.
8 Och det inträffade på morgonen att hans ande var bekymrad; och han sände och kallade efter Egyptens alla spåmän, och alla dess visa män: och farao berättade sin dröm för dem; men *det fanns* ingen som kunde uttyda dem för farao.
9 Sedan talade överstebetjänten till farao, sägande, Denna dag kommer jag ihåg mina skulder:
10 Farao var vred på sina tjänare, och satte mig i förvar i huset tillhörande befälhavaren för vakten, *både* mig och överstebagaren:
11 Och vi drömde en dröm under en *och samma* natt, jag och han; vi drömde var man efter sin dröms *särskilda* uttydning.
12 Och där hos oss *var* en ung man, en hebré, tjänare åt befälhavaren för vakten; och vi berättade för honom, och han uttydde våra drömmar åt oss; åt var man uttydde han, enligt hans dröm.
13 Och det inträffade, såsom han uttydde till oss, så blev det; mig återställde han till min tjänst, och honom hängde han.
14 Då sände farao och kallade Josef, och de hämtade skyndsamt ut honom ur fängelsehålan: och han rakade *sig*, och bytte om sina kläder, och kom in till farao.
**brought him hastily: Heb. made him run*
15 Och farao sade till Josef, Jag har drömt en dröm, och *det finns* ingen som kan uttyda den: och jag har hört sägas om dig, *att* du kan förstå en dröm så att *kunna* uttyda den.
**thou canst understand a dream, to interpret it: Or, When thou hearest a dream, thou canst interpret it*
16 Och Josef svarade farao, sägande, *Det finns* inte i mig: Gud skall ge farao ett fridfullt svar.
17 Och farao sade till Josef, I min dröm, se, jag stod på flodens strand:
18 Och, se, upp ur floden kom sju kor, välgödda och fina; och de betade på en äng:

19 Och, se, efter dem kom sju andra kor upp, klena och mycket fula och magra, sådana usla som jag aldrig har sett i hela Egyptens land:
20 Och de magra och fula korna åt upp de första sju välgödda korna:
21 Och när de hade ätit upp dem, kunde man inte märka att de hade ätit dem; utan de *var* fortfarande fula, som från början. Så vaknade jag.
**eaten them up: Heb. come to the inward parts of them*
22 Och jag såg i min dröm, och, se, sju ax växte fram på ett strå, fulla och goda:
23 Och, se, sju ax, förtorkade, tunna, *och* fördärvade av östanvinden, sköt upp efter dem:
**withered: Or, small*
24 Och de tunna axen slukade de sju goda axen: och jag berättade *detta* för spåmännen; men *det fanns* ingen som kunde förklara *det* för mig.
25 Och Josef sade till farao, Faraos dröm *är* en: Gud har visat för farao vad han *snart* kommer att göra.
26 De sju goda korna *är* sju år; och de sju goda axen *är* sju år: drömmen *är* en.
27 Och de sju tunna och fula korna som kom upp efter dem *är* sju år; och de sju tomma axen, fördärvade av östanvinden, skall vara sju år med hungersnöd.
28 Detta *är* det som jag har talat till farao: Vad Gud *snart* kommer att göra visar han för farao.
29 Se, det kommer sju år med stort överflöd över hela Egyptens land:
30 Och efter dem skall sju år med hungersnöd uppstå; och allt överflödet skall bli bortglömt i Egyptens land; och hungersnöden skall förtära landet;
31 Och överflödet skall inte kännas till i landet på grund av den efterföljande hungersnöden; ty den *skall vara* mycket svår.
**grievous: Heb. heavy*
32 Och att drömmen blev upprepad för farao två gånger; *det är* eftersom detta är fastställt av Gud, och Gud kommer snart få det att ske.
**established by God: Or, prepared of God*
33 Låt nu därför farao se sig om efter en förståndig och vis man, och sätta honom över Egyptens land.
34 Låt farao göra *detta*, och låt honom tillsätta tillsyningsmän över landet, och ta upp femtedelen av Egyptens land under de sju rikliga åren.
**officers: Or, overseers*
35 Och låt dem samla upp all den maten från de kommande goda åren, och lagra säd under faraos tillsyn, och låt dem förvara mat i städerna.
36 Och denna mat skall finnas i förvar åt landet för de sju hungeråren, som skall komma i Egyptens land; så att landet inte förgås genom hungersnöden.
**perish not: Heb. be not cut off*
37 Och detta *tal* var gott i faraos ögon, och i alla hans tjänares ögon.
38 Och farao sade till sina tjänare, Kan vi finna *en sådan* som denne, en man i vilken Guds Ande *är*?
39 Och farao sade till Josef, Eftersom Gud har visat dig allt detta, *så finns det* ingen *som är* så förståndig och vis som du:
40 Du skall vara över mitt hus, och efter ditt ord skall allt mitt folk styras: endast när det gäller tronen skall jag vara större än du.
**be ruled: Heb. armed, or, kiss*
41 Och farao sade till Josef, Se, jag har satt dig över hela Egyptens land.
42 Och farao tog av sin ring från sin hand, och satte den på Josefs hand, och klädde honom i kläder av fint linne, och hängde en guldkedja om hans hals;
**fine linen: Or, silk*
43 Och han fick honom att åka i den andra vagnen som han hade; och de ropade framför honom, Böj knä: och han gjorde honom *till härskare* över hela Egyptens land.
**bow the knee: Or, Tender father, Heb. Abrech*
44 Och farao sade till Josef, Jag *är* farao, och utan dig skall ingen man lyfta sin hand eller fot i hela Egyptens land.
45 Och farao kallade Josefs namn för

Zafnath-Paaneah; och han gav honom Asenath till hustru, Potiferahs dotter, präst i On. Och Josef for ut över *hela* Egyptens land.
**priest: Or, prince*
46 Och Josef *var* 30 år gammal då han stod inför farao, Egyptens kung. Och Josef for iväg från faraos närvaro, och for igenom hela Egyptens land.
47 Och under de sju rikliga åren frambringade jorden fulla händer.
48 Och han samlade in all den maten från de sju åren, som fanns i Egyptens land, och lagrade maten i städerna: maten från fältet, som *låg* runt omkring varje stad, lagrade han i densamma.
49 Och Josef samlade in säd liksom havets sand, väldigt mycket, tills han slutade att räkna; ty *den hade* ingen siffra.
50 Och åt Josef föddes två söner innan hungeråren kom, vilka Asenath, Potiferahs dotter, präst i On, födde åt honom.
**priest: Or, Prince*
51 Och Josef gav den förstfödde namnet Manasseh: Ty Gud, *sade han*, har fått mig *att* glömma all min möda, och hela min fars hus.
**Manasseh: That is, Forgetting*
52 Och den andres namn kallade han Efraim: Ty Gud har fått mig att bli fruktbar i mitt lidandes land.
**Ephraim: That is, Fruitful*
53 Och de sju överflödsåren, som var i Egyptens land, gick till ända.
54 Och de sju hungeråren började att komma, såsom Josef hade sagt: och hungern kom i alla länder; men i hela Egyptens land fanns bröd.
55 Och när hela Egyptens land hungrade, ropade folket till farao efter bröd: och farao sade till alla egyptier, Gå till Josef; vad han säger till er, gör *det*.
56 Och hungersnöden rådde över hela jordens yta: Och Josef öppnade alla förrådshusen, och sålde till egyptierna; och svälten blev svår i Egyptens land.
**the storehouses: Heb. All wherein was*
57 Och alla länder kom in till Egypten till Josef för att köpa *säd*; eftersom hungersnöden var *så* svår i alla länder.

Kapitel 42

1 Jakob sänder sina söner till Egypten för att köpa säd. 6 Josefs bröder kommer till honom i Egypten. 18 Josef kräver att de hämtar Benjamin. Tar Simeon som gisslan. 36 Jakob vill inte sända Benjamin.

1 När nu Jakob såg att det fanns säd i Egypten, sade Jakob till sina söner, Varför tittar ni på varandra?
2 Och han sade, Se, jag har hört att det finns säd i Egypten: tag er ner dit, och köp för oss därifrån; att vi må leva, och inte dö.
3 Och Josefs tio bröder for ner för att köpa säd i Egypten.
4 Men Benjamin, Josefs bror, sände Jakob inte med hans bröder; ty han sade, Att inte *någon* olycka kanske ska ske honom.
5 Och Israels söner kom för att köpa *säd* bland de som kom: ty hungersnöden rådde i Kanaans land.
6 Och Josef *var* härskaren över landet, *och det var* han som sålde till allt folket i landet: och Josefs bröder kom, och bugade sig ner inför honom *med* sina ansikten mot marken.
7 Och Josef såg sina bröder, och han kände igen dem, men gjorde sig främmande mot dem, och talade hårt till dem; och han sade till dem, Varifrån kommer ni? Och de sade, Ifrån Kanaans land för att köpa mat.
**roughly unto them: Heb. hard things with them*
8 Och Josef kände igen sina bröder, men de kände inte igen honom.
9 Och Josef kom ihåg de drömmar som han drömde om dem, och sade till dem, Ni *är* spejare; för att iaktta landets nakenhet har ni kommit.
10 Och de sade till honom, Nej, min herre, utan *det är* för att köpa mat *som* dina tjänare har kommit.
11 Vi *är* alla en *enda* mans söner; vi *är* hederliga *män*, dina tjänare är inga spejare.

12 Och han sade till dem, Nej, utan ni har kommit för att se landets nakenhet.
13 Och de sade, Dina tjänare *är* tolv bröder, sönerna till en man i Kanaans land; och, se, den yngste *är* denna dag hos vår far, och en *finns* inte.
14 Och Josef sade till dem, Det *är* som jag sade till er, sägande, Ni *är* spejare:
15 Härmed skall ni bli prövade: *Jag svär* vid faraos liv, ni skall inte gå iväg härifrån, om inte er yngste bror ska komma hit.
16 Sänd en av er, och låt honom hämta er bror, och ni skall bli hållna i fängelse, att era ord må bli prövade, huruvida *det finns någon* sanning i er: annars, vid faraos liv, *är* ni utan tvekan spejare.
**kept: Heb. bound*
17 Och han satte dem alla tillsammans i förvar *i* tre dagar.
**put them all together: Heb. gathered*
18 Och på tredje dagen sade Josef till dem, Gör detta, och lev; *ty* jag fruktar Gud:
19 Om ni *är* hederliga *män*, låt en av era bröder bli *kvar* fängslad i ert fängelsehus *där ni har suttit*: gå ni, hämta *hem* säd till svälten i era hus:
20 Men hämta er yngste bror till mig; så skall era ord bli verifierade, och ni skall inte dö. Och de gjorde så.
21 Och de sade till varandra, Vi *är* sannerligen skyldiga när det gäller vår bror, i det att vi såg hans själs vånda, när han bönföll oss, och vi inte ville höra; därför har denna vånda kommit över oss.
22 Och Reuben svarade dem, sägande, Talade jag inte till er, sägande, Synda inte mot barnet; och ni ville inte lyssna? Se, därför utkrävs också hans blod.
23 Och de visste inte att Josef förstod *dem*; ty han talade till dem genom en tolk.
**he spake unto them by an interpreter: Heb. an interpreter was between them*
24 Och han vände sig bort från dem, och grät; och kom tillbaka till dem igen, och samtalade med dem, och tog Simeon från dem, och fängslade honom inför deras ögon.
25 Sedan beordrade Josef att fylla deras säckar med säd, och att lägga tillbaka var mans pengar i hans säck, och att giva dem proviant för resan: och så gjorde han för dem.
26 Och de lastade sina åsnor med säden, och gav sig av därifrån.
27 Och då en av dem öppnade sin säck för att ge sin åsna foder på vilostället, upptäckte han sina pengar; ty, se, de *låg* vid öppningen av hans säck.
28 Och han sade till sina bröder, Mina pengar har blivit återlämnade; och, se, ja *de ligger* i min säck: och deras hjärtan försmäktade, och de blev rädda, sägande till varandra, Vad *är* detta *som* Gud har gjort mot oss?
**failed: Heb. went forth*
29 Och de kom till sin far Jakob till Kanaans land, och berättade för honom allt som hade hänt dem; sägande,
30 Den man, *som är* landets herre, talade strängt till oss, och höll oss vara spejare i landet.
**roughly to us: Heb. with us hard things*
31 Och vi sade till honom, Vi *är* hederliga *män*; vi är inga spejare:
32 Vi *är* tolv bröder, vår fars söner; en *finns* inte, och den yngste *är* denna dag hos vår far i Kanaans land.
33 Och den mannen, landets herre, sade till oss, Härmed skall jag veta att ni *är* hederliga *män*; lämna en av era bröder *här* hos mig, och tag *mat till* hungersnöden i era hushåll, och far iväg:
34 Och hämta er yngste bror till mig: då skall jag veta att ni inte *är* spejare, utan *att* ni *är* uppriktiga *män*: jag kommer *så* giva er er bror, och ni skall *få* bedriva handel i landet.
35 Och det skedde då de tömde sina säckar, att, se, var mans penningpåse *var* i hans säck: och när *både* de och deras far såg penningpåsarna, blev de rädda.
36 Och Jakob deras far sade till dem, Ni har berövat mig *på mina barn*: Josef *finns*

inte, och Simeon *finns* inte, och ni vill ta Benjamin: alla dessa ting kommer över mig.
37 Och Reuben talade till sin far, sägande, Döda mina två söner, om jag inte hämtar honom till dig: överlämna honom i min hand, och jag kommer hämta tillbaka honom till dig.
38 Och han sade, Min son skall inte fara ner med dig; ty hans bror är död, och han är ensam kvar: om olycka ska ske honom längs vägen på vilken ni färdas, då skall ni föra ner mina grå hår i graven med sorg.

Kapitel 43

1 Svår hungersnöd och Josef motsätter sig att sända Benjamin. 8 Judah borgensman. 11 Israels söner far tillbaka till Egypten och kommer inför Josef. 31 Josef ordnar en festmåltid åt dem.

1 Och hungersnöden *var* svår i landet.
2 Och det skedde, när de hade ätit upp den säd som de hade hämtat från Egypten, *att* deras far sade till dem, Far tillbaka, köp oss lite mat.
3 Och Judah talade till honom, sägande, Den mannen försäkrade oss på *största* allvar, sägande, Ni skall inte se mitt ansikte, om inte er bror *är* med er.
**solemnly protest: Heb. protesting he protested*
4 Om du skall sända vår bror med oss, kommer vi fara ner och köpa dig mat:
5 Men om du inte skall sända *honom*, kommer vi inte fara ner: ty den mannen sade till oss, Ni skall inte se mitt ansikte, om inte er bror *är* med er.
6 Och Israel sade, Varför gjorde ni *så* illa mot mig, att berätta för mannen ifall ni hade ytterligare en bror?
7 Och de sade, Mannen frågade oss noggrant om vår situation, och om vår släkt, sägande, *Är* er far ännu vid liv? Har ni *någon mer* bror? Och vi berättade för honom efter de ordens tal: kunde vi verkligen veta att han skulle säga, Hämta ner er bror?
**asked us straightly: Heb. asking he asked us*
**tenor: Heb. Mouth*
**Could we certainly know: Heb. knowing could we know?*
8 Och Judah sade till sin far Israel, Sänd pojken med mig, och vi skall stå upp och fara; att vi må leva, och inte dö, både vi, och du, *och* också våra barn.
9 Jag skall vara borgensman för honom; av min hand skall du utkräva honom: om jag inte ska hämta honom till dig, och ställa honom framför dig, låt mig då bära skulden för evigt:
10 Ty om vi inte hade dröjt, hade vi helt säkert kommit tillbaka nu denna andra gång.
**this second time: Or, twice by this*
11 Och deras far Israel sade till dem, Om *det* nu *måste bli* så, gör detta; tag av landets bästa frukt i era säckar, och bär ner en present åt mannen, lite balsam, och lite honung, kryddor, och myrra, nötter, och mandlar:
12 Och tag dubbla *summan* pengar i er hand; och de pengar som fördes tillbaka i era säckars öppning, bär *dem* återigen i er hand; kanske *var* det ett misstag:
13 Tag också er bror, och stå upp, far tillbaka till mannen:
14 Och Gud Allsmäktige må skänka er barmhärtighet inför den mannen, att han må skicka iväg er andre bror, och Benjamin. *Och* om jag blir berövad *på mina barn*, blir jag berövad.
**If I be bereaved: Or, And I, as I have been, etc*
15 Och männen tog presenten, och de tog den dubbla *summan* pengar i sin hand, och Benjamin; och stod upp, och for ner till Egypten, och stod inför Josef.
16 Och när Josef såg Benjamin med dem, sade han till sin husföreståndare, För hem *dessa* män, och döda, och gör i ordning; ty *dessa* män skall äta hos mig vid middagstiden.
**slay: Heb. kill a killing*
**dine: Heb. eat*
17 Och mannen gjorde som Josef sade; och mannen hämtade in männen till Josefs hus.
18 Och männen var rädda, eftersom de blev inhämtade till Josefs hus; och de sade, Med anledning av de pengar som

blev återlämnade i våra säckar den första gången blir vi inhämtade; att han må söka en sak mot oss, och överfalla oss, och taga oss till slavar, och våra åsnor.
*seek occasion against us: Heb. roll himself upon us
19 Och de steg fram till Josefs husföreståndare, och de samtalade med honom vid husets dörr,
20 Och sade, O herrn, i sanning kom vi för att köpa mat den första gången:
*we came indeed down: Heb. coming down we came down
21 Och det inträffade, när vi kom till vilostället, att vi öppnade våra säckar, och, se, *var* mans pengar *låg* i hans säcks öppning, våra pengar till full vikt: och vi har hämtat tillbaka dem i vår hand.
22 Och andra pengar har vi fört ner i våra händer för att köpa mat: vi vet inte vem *som* lade våra pengar i våra säckar.
23 Och han sade, *Vare* frid till er, frukta inte: er Gud, och er fars Gud, har givit er en skatt i era säckar: jag fick *ju* era pengar. Och han hämtade ut Simeon till dem.
*I had your money: Heb. your money came to me
24 Och mannen förde in männen i Josefs hus, och gav *dem* vatten, och de tvättade sina fötter; och han gav deras åsnor foder.
25 Och de gjorde i ordning presenten till dess att Josef kom vid middagstiden: ty de fick höra att de skulle äta bröd där.
26 Och när Josef kom hem, hämtade de honom presenten som *var* i deras hand in i huset, och bugade sig till marken för honom.
27 Och han frågade dem om *deras* tillstånd, *Står det* väl till med er far, den gamle mannen om vilken ni talade? *Är* han ännu vid liv?
*welfare: Heb. Peace
*Is your father well: Heb. Is there peace to your father?
28 Och de svarade, Din tjänare vår far *mår* bra, han *är* ännu vid liv. Och de böjde ner sina huvuden, och visade *honom* vördnad.
29 Och han lyfte sin blick, och såg sin bror Benjamin, sin mors son, och sade, *Är* denne er yngre bror, som ni talade om till mig? Och han sade, Gud vare nådig mot dig, min son.
30 Och Josef skyndade; ty hans inre rördes *upp* över sin bror: och han sökte *en plats* att gråta; och han gick in till *sin* kammare, och grät där.
31 Och han tvättade sitt ansikte, och gick ut, och behärskade sig, och sade, Sätt fram bröd.
32 Och de satte fram särskilt för honom, och särskilt för dem, och särskilt för egyptierna, vilka åt med honom: eftersom egyptierna inte får äta bröd med hebreerna; ty det *är* en styggelse för egyptierna.
33 Och de satt inför honom, den förstfödde efter sin födslorätt, och den yngste efter sin ungdom: och männen såg med häpnad på varandra.
34 Och han tog *och sände* rätter till dem från sin åsyn: men Benjamins portion bestod av fem gånger så mycket som någon av deras. Och de drack, och var glada med honom.
*were merry: Heb. they drank largely

Kapitel 44

1 Josef lurar sina bröder. 16 Judah vädjar Josef.

1 Och han befallde sin husföreståndare, sägande, Fyll männens säckar *med* mat, så mycket som de kan bära, och lägg var mans pengar i hans säcks öppning.
*steward of his house: Heb. him that was over his house
2 Och lägg min bägare, silverbägaren, i den yngstes säcks öppning, och pengarna för hans säd. Och han gjorde enligt de ord som Josef hade talat.
3 Så snart morgonen blev ljus, skickades männen iväg, de och deras åsnor.
4 *Och* när de hade kommit ut ur staden, *ännu* inte långt bort, sade Josef till sin föreståndare, Upp, sätt efter männen; och när du hinner ifatt dem, säg till dem, Varför har ni lönat gott med ont?
5 *Är* inte denna *den* ur vilken min herre dricker, och, förvisso, *den* med vilken han spår? Ni har gjort ont i att göra så.
*divineth?: Or, maketh trial

6 Och han hann upp dem, och han talade
till dem dessa ord.
7 Och de sade till honom, Varför säger
min herre dessa ord? Gud förbjude, att
dina tjänare skulle göra något sådant:
8 Se, de pengar, som vi fann i våra
säckars öppning, hämtade vi tillbaka till
dig från Kanaans land: hur skulle vi då
kunna vilja stjäla silver eller guld ur din
herres hus?
9 Vem än av dina tjänare den blir funnen
hos, både låt honom dö, och vi skall *då*
också bli min herres slavar.
10 Och han sade, *Låt* det nu också *ske*
efter era ord: han hos vem den blir funnen
skall bli min tjänare; och ni *andra* skall
vara utan skuld.
11 Då tog de skyndsamt ner var man sin
säck till marken, och öppnade var man
sin säck.
12 Och han letade, *och* började vid den
äldste, och slutade vid den yngste: och
bägaren blev funnen i Benjamins säck.
13 Då rev de sönder sina kläder, och
lastade var man sin åsna, och vände
tillbaka till staden.
14 Och Judah och hans bröder kom till
Josefs hus; ty han *var* fortfarande där:
och de föll ner på marken för honom.
15 Och Josef sade till dem, Vad *är* detta
för gärning som ni har gjort? Visste ni
inte att en sådan man som jag minsann
kan spå?
**divine?: Or, make trial?*
16 Och Judah sade, Vad skall vi säga till
min herre? Vad skall vi tala? Eller, hur
skall vi rentvå oss? Gud har hittat dina
tjänares missgärning: se, vi *är* min herres
tjänare, både vi, och också *han* hos vilken
bägaren blev funnen.
17 Och han sade, Gud förbjude att jag
skulle göra så: *utan* den man i vars hand
bägaren blev funnen, han skall vara min
tjänare; och gällande er, bege er upp till
er far i frid.
18 Då närmade sig Judah honom, och
sade, O min herre, låt din tjänare, jag ber
dig, tala ett ord för min herres öron, och
låt inte din ilska brinna mot din tjänare: ty
du *är* såsom farao.
19 Min herre frågade sina tjänare,
sägande, Har ni en far, eller en bror?
20 Och vi sade till min herre, Vi har en
far, en gammal man, och ett barn *som
blev fött* på hans ålderdom, en ungdom;
och hans bror är död, och endast han är
kvar efter sin mor, och hans far älskar
honom.
21 Och du sade till dina tjänare, Hämta
ner honom till mig, att jag må fästa mina
ögon på honom.
22 Och vi sade till min herre, Pojken kan
inte lämna sin far: ty om han skulle lämna
sin far, skulle *hans far* dö.
23 Och du sade till dina tjänare, Om inte
er yngste bror ska komma ner med er,
skall ni inte mer se mitt ansikte.
24 Och det inträffade då vi kom upp till
din tjänare min far, *att* vi berättade för
honom min herres ord.
25 Och vår far sade, Gå igen, *och* köp oss
lite mat.
26 Och vi sade, Vi kan inte fara ner: om
vår yngste bror är med oss, då skall vi
fara ner: ty vi må inte se den mannens
ansikte, om inte vår yngste bror *är* med
oss.
27 Och din tjänare min far sade till oss,
Ni vet att min hustru födde mig två *söner*:
28 Och den ene gick iväg från mig, och
jag sade, Säkerligen är han sönderriven;
och jag har inte sett honom sedan dess:
29 Och om ni också ska ta denne ifrån
mig, och en olycka ska ske honom, skall
ni föra ner mina grå hår till graven med
sorg.
30 När jag nu därför ska komma till din
tjänare min far, och pojken inte *är* med
oss; eftersom hans själ är *så* fäst vid
pojkens liv;
31 Skall det ske, när han ser att pojken
inte *är med oss*, att han kommer dö: och
dina tjänare skall föra ner din tjänares,
vår fars, grå hår till graven med sorg.
32 Ty din tjänare blev borgensman för

pojken inför min far, sägande, Om jag inte ska hämta honom till dig, då skall jag bära den skulden inför min far för evigt.
33 Därför ber jag dig nu, låt din tjänare stanna kvar som en slav åt min herre i pojkens ställe; och låt pojken fara upp med sina bröder.
34 Ty hur skall jag gå upp till min far, och pojken inte *vara* med mig? Att jag inte ska se det elände som skall komma över min far.
**come on my father?: Heb. find my father*

Kapitel 45

1 Josef ger sig till känna. 5 Guds försyn. 9 Josef sänder efter sin far. 21 Josef utrustar bröderna för resan. 25 Bröderna kommer hem till Jakob och berättar.

1 Då kunde Josef inte behärska sig inför alla dem som stod vid honom; och han ropade, Få var man att gå ut från mig. Och ingen man stod med honom, medan Josef gav sig till känna för sina bröder.
2 Och han grät högt: och egyptierna och faraos hus hörde.
**wept aloud: Heb. gave forth his voice in weeping*
3 Och Josef sade till sina bröder, Jag *är* Josef; lever min far än? Och hans bröder kunde inte svara honom; ty de var besvärade av hans närvaro.
**troubled: Or, terrified*
4 Och Josef sade till sina bröder, Kom nära till mig, jag ber er. Och de närmade sig. Och han sade, Jag *är* er bror Josef, som ni sålde in till Egypten.
5 Var nu därför inte bedrövade, eller ilskna på er själva, att ni sålde mig hit: ty Gud sände mig före er för att bevara liv.
**nor angry with yourselves: Heb. neither let there be anger in your eyes*
6 Ty dessa två år *har* hungersnöden *varit* i landet: och ännu *återstår* fem år, under vilka *man* varken *skall* plöja eller skörda.
7 Och Gud sände mig före er för att bevara er en avkomma på jorden, och för att bevara era liv genom en stor räddning.
**to preserve you a posterity: Heb. to put for you a remnant*
8 Så *det var* nu inte ni *som* sände mig hit, utan Gud: och han har gjort mig till en far för farao, och till herre över hela hans hus, och härskare över hela Egyptens land.
9 Skynda ni, och far upp till min far, och säg till honom, Så säger din son Josef, Gud har gjort mig till herre över hela Egypten: kom ner till mig, dröj inte:
10 Och du skall bo i Goshens land, och du skall vara nära mig, du, och dina barn, och dina barnbarn, och dina flockar, och dina hjordar, och allt som du har:
11 Och där kommer jag livnära dig; ty ännu *återstår* fem år av hungersnöd; att inte du, och ditt hushåll, och allt som du har, ska lida nöd.
12 Och, se, era ögon ser, och min bror Benjamins ögon, att *det är* min mun som talar till er.
13 Och ni skall berätta för min far om all min härlighet i Egypten, och om allt som ni har sett; och ni skall skynda er och föra ner min far hit.
14 Och han föll sin bror Benjamin om halsen, och grät; och Benjamin grät om hans hals.
15 Han kysste även alla sina bröder, och grät om dem: och efter det talade hans bröder med honom.
16 Och nyheten om detta hördes i faraos hus, sägande, Josefs bröder har kommit: och detta behagade farao väl, och hans tjänare.
**pleased Pharaoh well: Heb. was good in the eyes of Pharaoh*
17 Och farao sade till Josef, Säg till dina bröder, Gör ni detta; lasta era djur, och gå, bege er till Kanaans land;
18 Och tag er far och era hushåll, och kom till mig: och jag kommer ge er det goda i Egyptens land, och ni skall äta av landets fetma.
19 Nu har du blivit befalld, gör ni detta; tag er vagnar från Egyptens land för era barn, och för era hustrur, och hämta er far, och kom.
20 Och bekymra er inte över era saker; ty det goda av hela Egyptens land *är* ert.
**regard not your stuff: Heb. let not your eye spare, etc*

21 Och Israels barn gjorde så: och Josef gav dem vagnar, enligt faraos befallning, och försåg dem med proviant för resan.
*commandment: Heb. mouth
22 Han gav åt dem alla var man kläder till ombyte; men åt Benjamin gav han 300 silver*penningar*, och fem olika klädnader.
23 Och till sin far skickade han detta; tio åsnor lastade med Egyptens goda ting, och tio åsninnor lastade med säd och bröd och mat åt hans far för resan.
*laden: Heb. carrying
24 Så han sände iväg sina bröder, och de gav sig av: och han sade till dem, Se till att ni inte ska gräla under resan.
25 Och de for upp ur Egypten, och kom in till Kanaans land till sin far Jakob,
26 Och berättade för honom, sägande, Josef *är* fortfarande vid liv, och han är härskare över hela Egyptens land. Och Jakobs hjärta greps av kraftlöshet, ty han trodde dem inte.
*Jacob's: Heb. his
27 Och de berättade för honom alla Josefs ord, som han hade sagt till dem: och när han såg vagnarna som Josef hade sänt för att hämta honom, blev deras fars Jakobs ande upplivad:
28 Och Israel sade, *Det är* nog; Min son Josef *är* ännu vid liv: jag vill fara och se honom innan jag dör.

Kapitel 46

1 Jakob offrar åt Gud i Beer-Sheba. Och uppmuntras av Gud. 5 De far till Egypten. 8 Israels söner uppräknas. 29 Josef möter Jakob i Goshen.

1 Och Israel bröt upp med allt som han hade, och kom till Beer-Sheba, och offrade offer åt sin far Isaks Gud.
2 Och Gud talade till Israel i nattens syner, och sade, Jakob, Jakob. Och han sade, Här *är* jag.
3 Och han sade, Jag *är* Gud, din fars Gud: frukta inte att fara ner in till Egypten; ty jag kommer där göra en stor nation av dig:
4 Jag kommer fara ner med dig in i Egypten; och jag kommer sannerligen också hämta upp dig *igen*: och Josef skall lägga sin hand på dina ögon.
5 Och Jakob stod upp från Beer-Sheba: och Israels söner körde sin far Jakob, och sina barn, och sina hustrur, i de vagnar som farao hade skickat för att hämta honom.
6 Och de tog sin boskap, och sina ägodelar, som de hade fått i Kanaans land, och kom in till Egypten, Jakob, och all hans säd med honom:
7 Hans söner, och hans söners söner med honom, hans döttrar, och hans söners döttrar, och han förde med sig all sin säd in till Egypten.
8 Och dessa *är* namnen på Israels barn, som kom in till Egypten, Jakob och hans söner: Reuben, Jakobs förstfödde.
9 Och Reubens söner; Hanok, och Pallu, och Hezron, och Karmi.
10 Och Simeons söner; Jemuel, och Jamin, och Ohad, och Jachin, och Zohar, och Saul, en kanaanitisk kvinnas son.
11 Och Levis söner; Gershon, Kohath, och Merari.
12 Och Judahs söner; Er, och Onan, och Shelah, och Parez, och Zerah: men Er och Onan dog i Kanaans land. Och Farezs söner var Hezron och Hamul.
13 Och Issachars söner; Tola, och Puva, och Job, och Shimron.
14 Och Zebuluns söner; Sered, och Elon, och Jahleel.
15 Dessa *är* Leahs söner, som hon födde åt Jakob i Padan-Aram, med hans dotter Dinah: alla hans söner och hans döttrar *var* 33 själar.
16 Och Gads söner; Zifion, och Haggi, Shuni, och Ezbon, Eri, och Arodi, och Areli.
17 Och Ashers söner; Jimnah, och Ishuah, och Isui, och Beriah, och deras syster Serah: och Beriahs söner; Heber, och Malkiel.
18 Dessa *är* Zilpahs söner, vilken Laban gav åt sin dotter Leah, och dessa födde

hon åt Jakob, *ja* sexton själar.
19 Jakobs hustru Rachels söner; Josef, och Benjamin.
20 Och i Egyptens land blev Manasseh och Efraim födda åt Josef, vilka Asenath, Potiferahs dotter, präst i On, födde åt honom.
*priest: Or, prince
21 Och Benjamins söner *var* Belah, och Beker, och Ashbel, Gera, och Naaman, Ehi, och Rosh, Muppim, och Huppim, och Ard.
22 Dessa *är* Rachels söner, som blev födda åt Jakob: sammanlagt fjorton själar.
23 Och Dans söner; Hushim.
24 Och Naftalis söner; Jahzeel, och Guni, och Jezer, och Shillem.
25 Dessa *är* Bilhahs söner, vilken Laban gav åt sin dotter Rachel, och hon födde dessa åt Jakob: sammanlagt sju själar.
26 Alla de själar som kom med Jakob in till Egypten, vilka kom från hans länder, förutom Jakobs söners hustrur, alla de själarna *var tillsammans* sextiosex;
*loins: Heb. thigh
27 Och Josefs söner, vilka blev födda honom i Egypten, *var* två själar: alla de själar av Jakobs hus, som kom in till Egypten, *var* sjuttio.
28 Och han sände ut Judah framför sig till Josef, för att vägleda sitt ansikte mot Goshen; och de kom in till Goshens land.
29 Och Josef gjorde sin vagn redo, och for upp för att möta sin far Israel, mot Goshen, och visade sig för honom; och han föll om hans hals, och grät länge på hans hals.
30 Och Israel sade till Josef, Låt mig nu dö, sedan jag har sett ditt ansikte, eftersom du ännu *är* vid liv.
31 Och Josef sade till sina bröder, och till sin fars hus, Jag kommer fara upp, och berätta för farao, och säga till honom, Mina bröder, och min fars hus, som *var* i Kanaans land, har kommit till mig;
32 Och männen *är* herdar, ty deras yrke har varit att föda *upp* boskap; och de har hämtat sina flockar, och sina hjordar, och allt som de har.
*their trade hath been to feed cattle: Heb. they are men of cattle
33 Och det skall ske, när farao skall kalla er, och skall säga, Vad *är* ert yrke?
34 Att ni skall säga, Dina tjänares yrke har handlat om boskap från vår ungdom ända tills nu, både vi, *och* också våra fäder: att ni må bo i Goshens land; ty varje herde är en styggelse för egyptierna.

Kapitel 47

1 Josef presenterar fem av sina bröder för farao. 7 Och sin far. 11 Josef låter sin familj bo i Rameses. 13 Mycket svår hungersnöd. Josef säljer säd. 27 Israel i Egypten. Hans ålder och gravplats.

1 Sedan kom Josef och berättade för farao, och sade, Min far och mina bröder, och deras flockar, och deras hjordar, och allt vad de har, har kommit ut ur Kanaans land; och, se, de *är* i Goshens land.
2 Och han tog några av sina bröder, *ja* fem män, och förde fram dem inför farao.
3 Och farao sade till hans bröder, Vad *är* ert yrke? Och de sade till honom, Dina tjänare *är* herdar, både vi, *och* också våra fäder.
4 De sade också till farao, För att vistas i landet har vi kommit; ty dina tjänare har inget bete för sina hjordar; ty hungersnöden *är* svår i Kanaans land: låt nu därför, vi ber dig, dina tjänare bo i Goshens land.
5 Och farao talade till Josef, sägande, Din far och dina bröder har kommit till dig:
6 Egyptens land *ligger* framför dig; få din far och dina bröder att bo i den bästa delen av landet; låt dem bo i Goshens land: och om du vet om *några* duktiga män bland dem, gör dem då till uppsyningsmän över min boskap.
7 Och Josef förde in sin far Jakob, och ställde honom inför farao: och Jakob välsignade farao.
8 Och farao sade till Jakob, Hur gammal *är* du?
*How old art thou?: Heb. How many are the days of the years of thy life?
9 Och Jakob sade till farao, Min

pilgrimstids dagar *är* 130 år: få och onda
har dagarna varit under mina livsår, och
jag har inte uppnått mina fäders livsårs
dagar under deras pilgrimsdagar.
10 Och Jakob välsignade farao, och gick
ut ifrån Farao.
11 Och Josef placerade ut sin far och sina
bröder, och gav dem besittning i
Egyptens land, i den bästa delen av
landet, i Rameses land, såsom farao hade
befallt.
12 Och Josef livnärde sin far, och sina
bröder, och hela sin fars hus, med bröd,
efter *deras* familjer.
**according to their families: Or, as a little child is nourished. Heb. according to the little ones*
13 Och *det fanns* inget bröd i hela landet;
ty hungersnöden *var* mycket svår, så att
Egyptens land och *hela* Kanaans land
dukade under till följd av hungersnöden.
14 Och Josef samlade upp alla pengar
som fanns i Egyptens land, och i Kanaans
land, för den säd som de köpte: och Josef
förde in pengarna till faraos hus.
15 Och när pengarna tog slut i Egyptens
land, och i Kanaans land, kom alla
egyptier till Josef, och sade, Ge oss bröd:
ty varför skulle vi dö inför dig? Ty
pengarna är slut.
16 Och Josef sade, Ge er boskap; och jag
kommer ge er för er boskap, om pengarna
är slut.
17 Och de hämtade sin boskap till Josef:
och Josef gav dem bröd *i utbyte* mot
hästar, och mot flockarna, och mot
hjordarnas boskap, och mot åsnorna: och
han födde dem under det året med bröd
för all deras boskap.
**he fed them: Heb. led them*
18 När det året var slut, kom de till
honom under det andra året, och sade till
honom, Vi vill inte dölja *det* från min
herre, att våra pengar är slut; min herre
har också våra boskapshjordar; det finns
ingenting kvar i min herres åsyn, förutom
våra kroppar, och vår mark:
19 Varför skall vi dö framför dina ögon,
både vi och vår mark? Köp oss och vår
mark för bröd, och vi och vår mark
kommer vara tjänare åt farao: och ge *oss*
utsäde, att vi må leva, och inte dö, att
marken inte ödeläggs.
20 Och Josef köpte upp all mark i
Egypten åt farao; ty egyptierna sålde var
man sitt fält, eftersom hungersnöden
segrade över dem: så marken blev faraos.
21 Och gällande folket, förflyttade han
dem till städer från *ena* änden av
Egyptens område ända till den *andra*
änden av det.
22 Endast prästernas mark köpte han inte;
ty prästerna hade en del *tilldelad dem*
utav farao, och *de* åt sin del som farao
gav dem: därför sålde de inte sina marker.
**priests: Or, Princes*
23 Sedan sade Josef till folket, Se, denna
dag har jag köpt er och er mark åt farao:
se, *här är* utsäde till er, och ni skall beså
marken.
24 Och det skall ske vid avkastningen, att
ni skall ge femte*delen* åt farao, och fyra
femtedelar skall vara ert eget, till utsäde
på fältet, och till mat åt er, och till dem av
era hushåll, och till mat åt era barn.
25 Och de sade, Du har räddat våra liv:
låt oss finna nåd i min herres åsyn, och vi
skall vara faraos tjänare.
26 Och Josef gjorde det till en lag för
marken i Egypten till denna dag, att farao
skulle få femte*delen*; med undantag
endast för prästernas mark, *som* inte blev
faraos.
**priests: Or, Princes*
27 Och Israel bodde i Egyptens land, i
Goshens område; och de hade
besittningar där, och växte, och förökades
väldeliga.
28 Och Jakob levde sjutton år i Egyptens
land: så Jakobs hela ålder blev 147 år.
**the whole age of Jacob: Heb. the days of the years of his life*
29 Och den tid närmade sig att Israel
måste dö: och han kallade sin son Josef,
och sade till honom, Om jag nu har funnit
nåd i din åsyn, lägg, jag ber dig, din hand
under mitt lår, och handla gott och

sannfärdigt mot mig; begrav mig inte, jag ber dig, i Egypten:
30 Utan jag vill vila hos mina fäder, och du skall föra mig ut ur Egypten, och begrava mig på deras begravningsplats. Och han sade, Jag skall göra som du har sagt.
31 Och han sade, Svär mig. Och han svor honom. Och Israel böjde sig ner mot sängens huvud.

Kapitel 48

1 Josef besöker sin sjuke far med sina söner. 3 Jakob upprepar löftet. 8 Israel välsignar Efraim och Manasseh. 21 Profeterar om att israeliterna kommer återvända till Kanaans land.

1 Och efter dessa ting inträffade det, att *någon* berättade för Josef, Se, din far *är* sjuk: och han tog med sig sina två söner, Manasseh och Efraim.
2 Och *någon* berättade för Jakob, och sade, Se, din son Josef kommer till dig: och Israel styrkte sig, och satt på sängen.
3 Och Jakob sade till Josef, Gud Allsmäktige visade sig för mig i Luz i Kanaans land, och välsignade mig,
4 Och sade till mig, Se, jag kommer göra dig fruktbar, och föröka dig, och jag kommer av dig göra en folkskara; och kommer ge detta land åt din säd efter dig *till* en evig besittning.
5 Och nu, dina två söner, Efraim och Manasseh, vilka blev födda åt dig i Egyptens land innan jag kom till dig in till Egypten, *de är* mina; liksom Reuben och Simeon, skall de vara mina.
6 Och din avkomma, som du föder efter dem, skall vara din, *och de* skall bli uppkallade efter sina bröders namn i deras arvedel.
7 Och beträffande mig, när jag kom från Padan, dog Rachel hos mig i Kanaans land under resan, när *det* bara *var* en kort väg *kvar* till att komma till Efrath: och jag begravde henne där på vägen till Efrath; detsamma *är* Bethlehem.
8 Och Israel såg Josefs söner, och sade, Vilka *är* dessa?
9 Och Josef sade till sin far, De *är* mina söner, som Gud har gett mig på detta *ställe*. Och han sade, Hämta dem, jag ber dig, till mig, och jag skall välsigna dem.
10 Nu var Israels ögon skumma av ålder, *så att* han inte kunde se. Och han förde dem nära till honom; och han kysste dem, och omfamnade dem.
**dim: Heb. heavy*
11 Och Israel sade till Josef, Jag hade inte tänkt att se ditt ansikte: och, se, Gud har visat mig också din säd.
12 Och Josef förde undan dem från hans knän, och han bugade sig med sitt ansikte till jorden.
13 Och Josef tog dem båda, Efraim i sin högra hand mot Israels vänstra hand, och Manasseh i sin vänstra hand mot Israels högra hand, och förde *dem* nära till honom.
14 Och Israel räckte ut sin högra hand, och lade *den* på Efraims huvud, som *var* den yngre, och sin vänstra hand på Manassehs huvud, styrande sina händer avsiktligt; ty Manasseh *var* den förstfödde.
15 Och han välsignade Josef, och sade, Gud, inför vilken mina fäder Abraham och Isak vandrade, den Gud som har fött mig *under* hela mitt liv till denna dag,
16 Den Ängel som återlöste mig ifrån allt ont, välsigna pojkarna; och låt dem uppkallas efter mitt namn, och mina fäders, Abrahams och Isaks, namn; och låt dem växa till en stor skara på jordens mitt.
**into a multitude: Heb. as fishes do increase*
17 Och när Josef såg att hans far lade sin högra hand på Efraims huvud, behagade det honom inte: och han fattade sin fars hand, för att flytta den från Efraims huvud till Manassehs huvud.
**displeased…: was evil in his eyes*
18 Och Josef sade till sin far, Inte så, min far: ty denne *är* den förstfödde; lägg din högra hand på hans huvud.
19 Och hans far vägrade, och sade, Jag vet *det*, min son, jag vet *det*: han skall

också bli ett folk, och han skall också bli stor: men sannerligen skall hans yngre bror bli större än han, och hans säd skall bli till en skara av nationer.
*multitude: Heb. fullness
20 Och han välsignade dem den dagen, sägande, I dig skall Israel välsigna, sägande, Gud gör dig som Efraim och som Manasseh: och han satte Efraim före Manasseh.
21 Och Israel sade till Josef, Se, jag dör: men Gud skall vara med er, och hämta tillbaka er till era fäders land.
22 Dessutom har jag givit dig en del mer än dina bröder, vilken jag tog ur amoritens hand med mitt svärd och med min båge.

Kapitel 49

1 Jakob kallar sina söner och profeterar. 29 Befaller om sin gravplats i Kanaan på Makpelahfätet. 33 Jakob dör.

1 Och Jakob kallade på sina söner, och sade, Församla er, att jag må berätta för er *det* som skall ske er i de sista dagarna.
2 Församla er, och hör, ni Jakobs söner; och hör på er far Israel.
3 Reuben, du *är* min förstfödde, min kraft, och min styrkas förstling, främst i rang, och främst i makt:
4 Ostadig som vatten, du skall inte utmärka dig; eftersom du gick upp till din fars bädd; då orenade du *den*: han gick upp till min säng.
*thou shalt not excell: Heb. do not thou excell
*he went up to my couch: Or, my couch is gone
5 Simeon och Levi *är* bröder; *i* deras hus *finns* grymhetens redskap.
*instruments of cruelty: Or, their swords are weapons of violence
6 O min själ, träd du inte in i deras hemligheter; förenas du inte, min härlighet, med deras sällskap: ty i sin ilska dödade de en man, och efter sin egen vilja grävde de ner en mur.
*digged down a wall: Or houghed oxen
7 Förbannad *vare* deras ilska, ty *den var* häftig; och deras vrede, ty den var grym: jag kommer dela upp dem i Jakob, och skingra dem i Israel.
8 Judah, du *är han* som dina bröder skall prisa: din hand *skall vara* på dina fienders nacke; din fars barn skall böja sig ner för dig.
9 Judah *är* en lejonvalp: från bytet, min son, har du gått upp: han böjde sig ner, han lade sig som ett lejon, och som ett gammalt lejon; vem skall *få* honom *att* resa sig upp?
10 Spiran skall inte vika från Judah, ej heller en laggivare från hans fötter, tills Shiloh ska komma; och till honom *skall* folkets samling *ske*.
11 Knytande fast sitt föl vid vinstocken, och sitt åsneföl vid den ädla vinstocken; han tvättade sina klädnader i vin, och sina kläder i druvors blod:
12 Hans ögon *skall vara* röda av vin, och hans tänder vita av mjölk.
13 Zebulun skall bo vid havets hamn; och han *skall bli* till en hamn för båtar; och hans gräns *skall vara* mot Zidon.
14 Issachar *är* en stark åsna liggande ner mellan två bördor:
15 Och han såg att viloplatsen *var* god, och landet, att *det var* behagligt; och böjde ner sin axel för att bära, och blev en skattepliktig tjänare.
16 Dan skall döma sitt folk, som en av Israels stammar.
17 Dan skall vara en orm vid vägen, en huggorm på stigen, som hugger hästhälarna, så att dess ryttare skall falla baklänges.
*an adder: Heb. an arrow snake
18 Jag har väntat på din frälsning, O HERRE.
19 Gad, en trupp skall besegra honom: men i slutänden skall han segra.
20 Från Asher, hans bröd *skall vara* flott, och han skall frambringa kungliga delikatesser.
21 Naftali *är* en frisläppt hind: han ger behagliga ord.
22 Josef *är* en stor fruktbärande gren, *ja* en stor fruktbärande gren vid en brunn; *vars* grenar sträcker sig över muren:
*branches: Heb. daughters

23 Bågskyttarna har verkligen bedrövat honom, och sköt *mot honom*, och hatade honom:
24 Men hans båge förblev stark, och hans händers armar gjordes starka av Jakobs mäktige *Guds* händer; (därifrån *kommer* herden, Israels sten:)
25 *Ja* av din fars Gud, som skall hjälpa dig; och av den Allsmäktige, som skall välsigna dig med välsignelser från himlen där ovan, välsignelser från djupet som ligger där nedan, välsignelser från brösten, och från moderlivet:
26 Din fars välsignelser har överträffat mina föregångares välsignelser till de eviga höjdernas yttersta gräns: de skall vara på Josefs huvud, och på hans hjässa vilken blev avskild från sina bröder.
27 Benjamin skall jaga *som* en varg: på morgonen skall han sluka villebrådet, och på kvällen skall han fördela bytet.
28 Alla dessa *är* Israels tolv stammar: och detta *är det* som deras far talade till dem, och välsignade dem; var och en enligt sin välsignelse välsignade han dem.
29 Och han befallde dem, och sade till dem, Jag kommer att samlas till mitt folk: begrav mig med mina fäder i den grotta som *ligger* på hittiten Efrons fält,
30 I grottan som *ligger* på Makpelahfältet, som *ligger* emot Mamre, i Kanaans land, som Abraham köpte tillsammans med hittiten Efrons fält till en gravplatsbesittning.
31 Där begravde de Abraham och hans hustru Sara; där begravde de Isak och hans hustru Rebecka; och där begravde jag Leah.
32 Köpet av fältet och av grottan som *finns* där *var* från Heths barn.
33 Och när Jakob hade slutat att befalla sina söner, drog han upp sina fötter i sängen, och gav upp andan, och blev samlad till sitt folk.

Kapitel 50

1 Josef och hela Egypten sörjer Jakob. 4 Farao tillåter Josef att begrava sin far. 7 Josef och allt folk far iväg för att begrava. 15 Josefs bröder fruktar efter Jakobs död. 22 Josefs ålder. 24 Josef profeterar och befaller om sina ben. 26 Josef dör.

1 Och Josef föll över sin fars ansikte, och grät på honom, och kysste honom.
2 Och Josef beordrade sina tjänare läkarna att balsamera hans far: och läkarna balsamerade Israel.
3 Och fyrtio dagar fullbordades för honom; ty så fullgörs dagarna för de som blir balsamerade: och egyptierna sörjde honom *i* sjuttio dagar.
**mourned: Heb. wept*
4 Och när hans sorgedagar var förbi, talade Josef till faraos hus, sägande, Om jag nu har funnit nåd inför era ögon, *så* tala, jag ber er, för faraos öron, sägande,
5 Min far fick mig *att* svära, sägande, Se, jag dör: i min grav som jag har grävt för mig i Kanaans land, där skall du begrava mig. Låt mig nu därför fara upp, jag ber dig, och begrava min far, och jag skall komma tillbaka.
6 Och farao sade, Far upp, och begrav din far, såsom han fick dig *att* svära.
7 Och Josef for upp för att begrava sin far: och alla faraos tjänare for upp med honom, de äldste av hans hus, och alla de äldste i Egyptens land,
8 Och hela Josefs hus, och hans bröder, och hans fars hus: endast sina barn, och sina flockar, och sina hjordar, lämnade de kvar i Goshens land.
9 Och både vagnar och ryttare for upp med honom: och det var en väldigt stor skara.
10 Och de kom till Atads tröskplats, som *ligger* på andra sidan Jordan, och där sörjde de med stor och väldigt smärtsam sorg: och han gjorde en sorgehögtid för sin far *i* sju dagar.
11 Och när landets invånare, kanaaniterna, såg sorgehögtiden vid Atads tröskplats, sade de, Detta *är* en smärtfylld sorgehögtid för egyptierna:

därför kallades dess namn Abel-Mizraim, som *ligger* på andra sidan Jordan.
**Abelmizraim: that is, the mourning of the Egyptians*
12 Och hans söner gjorde med honom såsom han hade befallt dem:
13 Ty hans söner förde in honom i Kanaans land, och begravde honom i grottan på Makpelahfältet, vilken Abraham köpte tillsammans med fältet till en gravplatsbesittning av hittiten Efron, emot Mamre.
14 Och Josef vände tillbaka in till Egypten, han, och hans bröder, och alla som for upp med honom för att begrava hans far, efter *att* han hade begravt sin far.
15 Och när Josefs bröder såg att deras far var död, sade de, Kanske kommer Josef hata oss, och kommer säkerligen vedergälla oss allt det onda som vi gjorde mot honom.
16 Och de skickade en budbärare till Josef, sägande, Din far befallde innan han dog, sägande,
**sent: Heb. charged*
17 Så skall ni säga till Josef, Förlåt, jag ber dig nu, dina bröders överträdelse, och deras synd; ty de gjorde ont mot dig: och nu, ber vi dig, förlåt din fars Guds tjänares överträdelse. Och Josef grät när de talade till honom.
18 Och hans bröder gick också och föll ner inför hans ansikte; och de sade, Se, vi *är* dina tjänare.
19 Och Josef sade till dem, Frukta inte: ty *är* jag i Guds ställe?
20 Men beträffande er, tänkte ni ont mot mig: *men* Gud ämnade det till gott, för att få det att ske, som *det är* denna dag, för att bevara mycket folk vid liv.
Apg 4:27, Jes 14:24, 43:13, 46:9
21 Frukta nu därför inte: jag kommer livnära er, och era barn. Och han tröstade dem, och talade vänligt med dem.
**kindly unto them: Heb. to their hearts*
22 Och Josef bodde i Egypten, han, och hans fars hus: och Josef levde *i* 110 år.
23 Och Josef såg Efraims barn till den tredje *generationen*: också Makirs barn, Manassehs son, blev uppfostrade på Josefs knän.
24 Och Josef sade till sina bröder, Jag dör: och Gud kommer sannerligen besöka er, och hämta er ut ur detta land till det land som han svor åt Abraham, åt Isak, och åt Jakob.
25 Och Josef tog en ed av Israels barn, sägande, Gud kommer sannerligen besöka er, och ni skall föra upp mina ben härifrån.
26 Så Josef dog, *varande* 110 år gammal: och de balsamerade honom, och han blev lagd i en kista i Egypten.